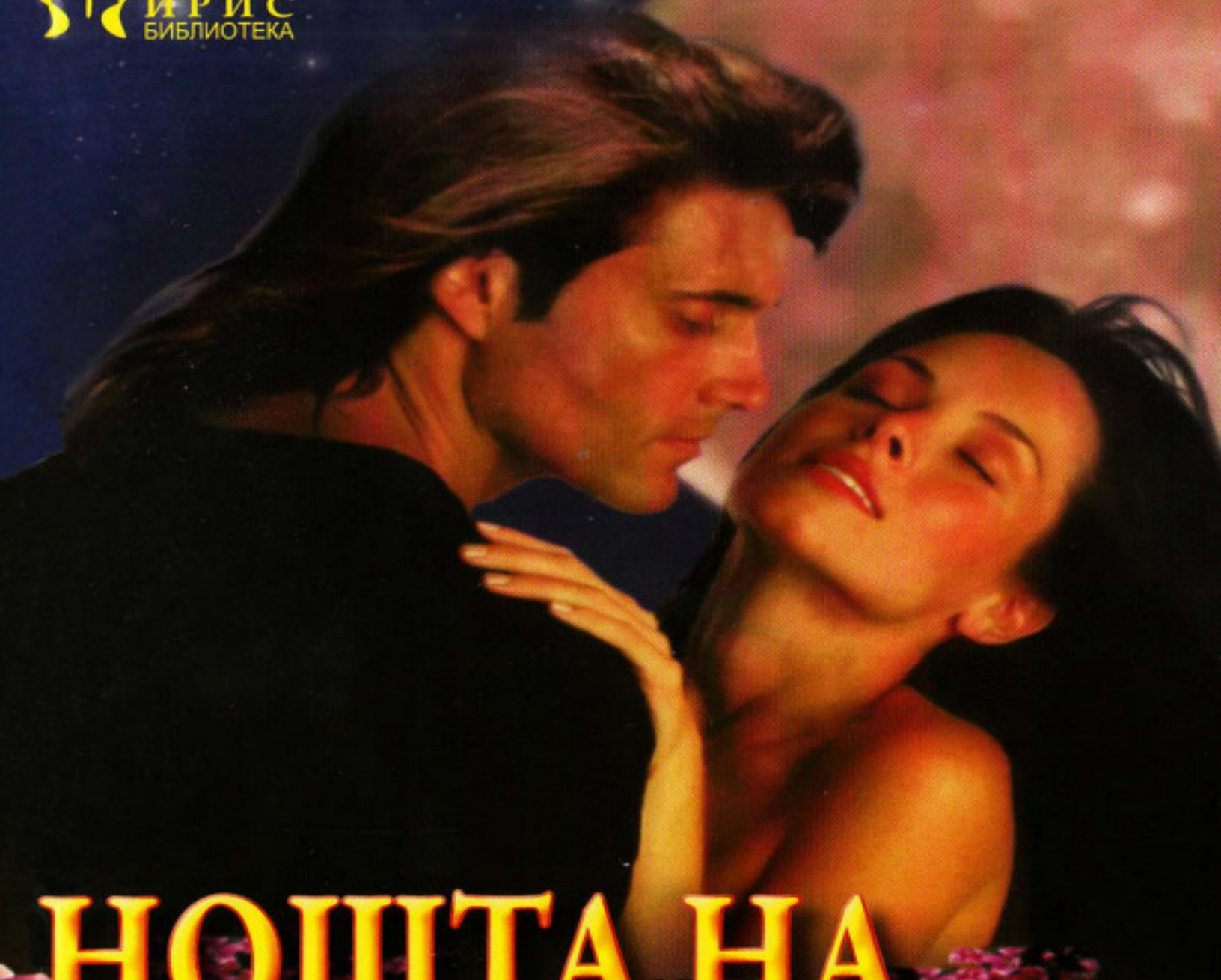

ЛИДИЯ ДЖОЙС

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

НОЩТА НА ИЗКУСИТЕЛЯ

ЛИДИЯ ДЖОЙС НОЩТА НА ИЗКУСИТЕЛЯ

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

След като четири години напразно е чакала подходяща партия, красивата, темпераментна и необикновено умна Алсиона Картър, дъщеря на богат английски търговец, прекосява цяла Европа, за да се омъжи за чужденец. Забележително красивият влашки принц Константинеску в действителност не е избраният от нея годеник, но успява да я открадне и да се ожени за нея, преди тя да е разкрила измамата. Прави го само заради зестрата ѝ, но скоро е възхитен от нейната изключителна интелигентност, от красотата и замайващата ѝ чувственост. Макар и възмутена от отвличането си, Алсиона не може да устои на страстта на своя съпруг. Ала щом узнава, че той иска да си присвои зестрата ѝ с измама, тя избягва от средновековната крепост, в която живеят и успява да стигне до брега на Дунава. Принцът никога не е тичал след жена, но този път преодолява гордостта и предразсъдъците, защото не може да я изгуби. Двамата попадат в плен на сръбски бандити, после в ръцете на турските власти, прекосяват цяла България и са отведени в Константинопол, в двора на султана, който ще реши съдбата им. Приключенията нямат край...

1

Алсиона Картър изпитваше страх.

Седеше сковано върху хлътнолия гръб на мулето и стискаше с все сили края на седлото. Пръстите ѝ отдавна бяха изтръпнали и вече не усещаше болка. Юздите висяха отстрани и при всяка стъпка се удряха във врата на животното, което послушно следваше водача. Опънатото от него въже просветваше в мъглата. Само това въже и от време на време приглушен тропот на копита ѝ вдъхваха увереност, че невидимият водач не я е напуснал, а продължава да язди пред нея. Единствено сляпата, отчаяна надежда я караше да вярва, че той знае къде отиват.

Светът около нея се сви, стана малък и без контури като вътрешността на ледник. Виещата се мъгла скриваше краката ѝ и поглъщаше дори ръцете ѝ, макар да бяха само на половин метър от лицето. Малкото слаби слънчеви лъчи, успели да пронизат плътната пелена, подскачаха наоколо и накрая се превръщаха в оскъдна равномерна светлина, която приглушаваше сенките и унищожаваше всяко усещане за пространство.

Отзад се чуваха молитви, произнесени шепнешком на френски, тракаха зърна на броеницата. Утешителни шумове, макар да ѝ напомняха бръмчене на насекомо до ухото. Камериерката ѝ Селест се страхуваше от мулетата още преди покрай тясната пътека да се разтвори страшна пропаст — тази пропаст беше последното, което двете видяха, преди мъглата да ги погълне. Междувременно Селест беше близо до истерията.

Алеи се разкъсваше между гнева и завистта. Не понасяше хленченето на камериерката и в същото време ѝ се искаше и тя да скрие нарастващия страх зад театрални жестове. Чувстваше се безпомощна и знаеше, че изглежда отвратително. Това беше най-лошото от всичко. Носеше костюма си за езда вече шести ден и дори нощните усилия на Селест не можеха да предотвратят щетите: фината сива коприна и блестящите златни ширити бяха целите на петна от кал

и вода. Въпреки ежедневното гладене гънките не изчезваха. Костюмът беше ушит за цивилизовани двучасови разходки на кон в добре поддържани паркове, не за безкрайно пътуване през пустошта. Вятърът и дъждът се отразяваха много зле на фризура ѝ. Алеи възприемаше като лична обида начина, по който косата ѝ упорито отхвърляше безбройните фуркети и панделки.

— Колко още ни остава? — извика тя на немски с надеждата водачът да я чуе. Гласът ѝ отекна в мъглата чужд и неестествен. Тя опита още веднъж, стараейки се да звучи безгрижно: — Кога ще пристигнем? Казахте, че днес е последният ден.

Вятърът довя отговора:

— Сега, госпожице!

Изведнъж Алеи усети около себе си простор, сякаш бяха задминали скалата, която ги защитаваше от вятъра по време на изкачването. Дали бяха стигнали върха?

Сякаш за да ѝ отговори, свеж бриз разкъса ленивия въздух и мъглата се раздели на дълги трепкащи ивици. Изпаренията се разрешиха и Алеи видя водача, който бе спрял мулето си. Нейното направи още няколко крачки и застина до задницата на първото.

— Защо спираме? — попита тя, приглади назад непокорната си коса и се укори за нервното звучене на гласа си.

— Търпение — отвърна безучастно мъжът. През последните шест дни отговаряше на всичките ѝ въпроси с пълно равнодушие.

Алеи нямаше друг избор, затова остана на гърба на мулето и зачака. Напразно се вираше в мъглата с надеждата да види какво я очаква. Бризът се засили и въздухът постепенно се проясни. Алеи проследи стръмната пътека и стигна до мястото, където скалите преминаваха в гъста, непроницаема гора. От мястото, на което стояха, тя виждаше короните на дърветата, а отсреща просторна долина... и замък, който царуваше над долината. Издигаше се върху стръмен скалист склон, малко по-висок от билото, на което се намираха, железносив и със стръмно спускащи се зидове. Зъберите им сякаш се хилеха към долината и гората. Замъкът изглеждаше прастар... и студен като планините наоколо.

— Крепостта Вларахия — съобщи водачът и смушка мулето. Малката колона отново потегли на път и молитвите на Селест се издигнаха към небето в паническо кресчендо.

Крепостта Вларахия. Алеи не можеше да повярва, че най-последно я е видяла. Това беше странно, защото планът на баща ѝ изглеждаше напълно разумен и реалистичен. Тя бе узнала за него преди около година. Начинанието се очертаваше да е не само практично, но и романтично, особено след като размени първите писма с тайнствения мъж, представил се като Янош. През това време баща ѝ дискретно уреждаше финансовите въпроси около годеза. Неприкосновен дял за невестата, а остатъкът от зестрата под попечителството на барона — при условие че сключи брак. С тази увереност в съзнанието Алеи си позволи да се отдаде на мечти. Дългото пътуване от Англия до Виена и оттам надолу по Дунава още от първия момент беше обградено с блестящия ореол на момичешка мечта. Не ѝ попречи нито унизителните тревоги ще ѝ стигнат ли парите, нито несгодите на пътуването. Мечтата беше по-важна от всичко в живота ѝ досега.

Ала когато корабчето стигна до Оршова, реката се обви в мъгла и Алеи изпита пронизващо усещане за нереалност. От мига, в който стъпи на кея, вече не вярваше, че това се случва наяве. А странните мъже, които я очакваха на кея, само засили това чувство.

„Някой ще ви посрещне на пристанището“ — бе я уверил Янош в последното си писмо. Той удържа на думата си. Само дето не ѝ каза, че няма да я посрещне кочияш в ливрея, който да я откара на няколко километра до красива господарска къща на хълма, а двама грубияни, които ще я отвеждат до самото сърце на пустошта, и то на гърба на муле. Багажът ѝ бе натоварен на четири камили — четири истински камили! — които сега се влачеха зад тях. Колко жалко, че леля Рейчъл се разболя и трябваше да остане във Виена с компаньонката си и един лакей. Въпреки страха си Алеи съжаляваше, че няма да види реакцията на леля си. Водачът на камилите говореше някакъв неразбираем език, а другият знаеше съвсем малко немски и го използваше неохотно — колкото от време на време да отронва, че скоро ще стигнат до целта.

И наистина стигнаха.

Когато навлязоха в гората, Алеи потъна в бъркотия от мисли и чувства. За първи път се усещаше несигурна. Може би не бе постъпила умно, като се съгласи с предложението на баща си. По инстинкт попипа верижката на шията си и помилва медальона. През последните четири месеца беше разглеждала миниатюрата безброй пъти и портретът на мъжа се бе запечатал неизличително в паметта ѝ. В Англия

нежното, замъглено златно сияние около лицето му ѝ изглеждаше зашеметяващо, но сега си представи десетки гротескни възможности тези черти да не са точно същите.

Някак си успя да прогони от съзнанието си образа на мъжа и се съсредоточи върху милите, макар и дистанцирани писма, написани от него. Опита се да се успокои, като си рисуваше характера, скрит зад грижливо обмислените и изпълнени с уважение фрази. Потънала в мислите си, не забеляза, че са заобиколили стръмния склон и са излезли пред замъка. Мулето ѝ спря и тя се стресна.

Пътеката се бе разширила до истински път, който изчезваше във вътрешността на старинната крепост. Точно пред тях се издигаше портата — затворена, сякаш трябваше да отблъсне неприятелска армия. Дъбовото дърво беше почерняло от възрастта — а може би и от горещия катран, изливан върху враговете и пръскал по гредите. От двете страни на непристъпните кули се простираше безкрайният външен зид, сив и гол под забуленото в облаци небе.

Дали ще стоим тук и ще чакаме, докато някой ни забележи? — запита се Алеи, докато водачът търпеливо и безмълвно се взираше в дъбовата порта. Когато нетърпението ѝ достигна връхната си точка, портата заскърца.

Алеи отново осъзна колко ужасно изглежда: бледа и уморена от пътуването, с разрошена от вятъра коса и оцапани с кал дрехи. „Не мога да вляза в този вид!“ Усети първия пристъп на паника. Въпреки че в някои отношения изобщо не беше дама, тя знаеше, че е длъжна поне да изглежда като такава, особено когато е наложително. А сега цялото ѝ щастие занапред зависеше от предстоящата първа среща... може би.

— Чакайте — изсъска тя наведена към водача.

Той се направи, че не я е чул.

— Трябва малко да се поосвежа — продължи отчаяно тя. — Да се преоблека, да подреда косите си...

Закъсня! Двете крила на портата се отвориха широко. Появиха се слугите, които ги бяха отворили, а зад тях десетина души, които я зяпнаха любопитно.

Водачът премина портата и мулето на Алеи послушно го последва. Между външната стена и четириъгълната сграда, която гордо се издигаше над хаоса от ниски стопански и жилищни постройки,

разпръснати във всички посоки, се виждаше широк, гол двор, изпълнен с мъже, жени и деца. Едно далечно ъгълче на мозъка ѝ се противопостави на отчаянието, като автоматично започна да брой мъжете и жените и престана едва когато мина двеста и излезе от ритъма.

Алеи седеше сковано на седлото и се опитваше да излъчва спокойната, хладна аура на родена лейди, макар че повече от всеки друг път се чувстваше като нагиздена дъщеря на търговец. Сърцето ѝ биеше лудо. Никога не бе помисляла за слугите и дребните селяни, смяташе ги за част от обстановката... а дори и да се беше замислила за тях, никога нямаше да си представи, че ще ги срещне по такъв начин — в момента на пристигането си, изложена на преценяващите им погледи. Освен това си беше представяла местните хора облечени като английските селяни: в практични памучни дрехи, или с грижливо ушити ризи и вълнени панталони. Оказа се, че мъжете носят широки палта, под тях пъстри ризи с високи яки, а носията на жените си беше направо ориенталска — поне така би я определил човек, израснал като нея в Лийдс. Главите им бяха увенчани със странни шапчици от бял лен, роклите бяха покрити с широки престилки от същия материал. Най-интересни бяха бродериите с ъгловати, почти варварски шарки. Алеи повярва, че е открила в лицата им черти на древните номади, населявали областта преди стотици години. После си спомни, че много унгарци с гордост се изкарваха потомци на хуните, и се усмихна.

Преди да е осъзнала какво става, погледът ѝ се отклони от пъстрата навалица и се устреми към мъжа, застанал самотно настрана. Аурата на самота, която го обграждаше, беше твърде силна, за да я припише на делнични фактори като физическа отдалеченост или чуждоземно облекло. Тя се дължеше на личността му — и Алеи веднага разбра, че той е господарят на крепостта.

Той носеше жакет по френска мода, макар и на четири или пет години, подходящи по цвят панталони и виненочервена жилетка. Изисканата кройка подчертаваше силното телосложение, широките рамене и тесните хълбоци. Както стоеше широко разкراчен, мускулите си личаха през материята на панталона. Още преди да е видяла лицето му, тялото му ѝ вдъхна страх. В следващия миг по гърба ѝ пробяга инстинктивна топла тръпка. Тя познаваше тази реакция от някога. Често беше реагирала така, когато срещаше красив мъж и го

поглеждаше в очите — само че този път се прибави увереността, че между двамата много скоро ще има нещо повече от плахи погледи. Барон Янош Бенедек скоро щеше да стане неин съпруг.

Тя вдигна поглед към него, докато водачът спря мулетата, и установи, че по необясними причини мъжът не носеше шапка, брадичката му беше гладко избръсната, а косите му стигаха чак до раменете. Приличаше на романтичен поет от миналото поколение. Както беше обърнал лице към вятъра и светлата му коса се развяваше, за момент ѝ заприлича на млад Аполон от миниатюра. Ала когато се взря, тя разбра, че къдриците му не са златни, а сребърни. Между тях имаше и чисто черни кичури. Косите обграждаха лице без бръчки и тя не беше в състояние да определи възрастта му. Можеше да е и на двайсет, и на петдесет години. Изразителните му черти бяха по-скоро фини, отколкото изсечени, а косо разположените очи му придаваха източен вид. Да, този човек беше от друг свят.

Внезапно Алеи разбра защо жените от старите балади постоянно въздишаха по приказния принц. Когато погледът му я улови, той присви очи и Алеи усети как кожата ѝ запулсира. Чувство, което събуди в сърцето ѝ тревога.

Селест, която при влизането в крепостта бе замлъкнала, отново започна да се моли пламенно и Алеи видя с угълчето на окото си как се прекръсти, сякаш мъжът насреща им беше демон, дошъл да открадне душата ѝ. Да я открадне? Коя ли жена би му отказала вниманието си? Тази мисъл уплаши Алеи още повече.

Баронът — не можеше да го нарече на малко име, въпреки писмата, които си бяха разменили — се запъти към нея. Алеи седеше вцепенена на седлото, наблюдаваше го омагьосана, с пресъхнала уста, и тялото ѝ пееше при всяка негова стъпка. Той се движеше с овладяна енергия, каквато не беше виждала никога досега. Светлосините очи под тъмните вежди святкаха студено и в зениците им пламтеше много силен характер. Алеи беше готова да нарече този пламък „харизма“, макар че думата беше твърде тривиална. Докато той се приближаваше към нея, тя се опитваше да определи какви мисли се стрелкат в дълбините на сините му очи. Явно мисълта му беше твърде бърза. Ала беше ясно, че той дори не прави опит да се скрие от нея. Той не беше човек, който криеше мислите и чувствата си, каквито и да са те. Не го смяташе за нужно. Изведнъж Алеи изпита завист към него.

Барон Бенедек спря пред мулето ѝ и хвана стремето. Алеи разбра: той искаше тя да слезе. Направи го сковано и с трепереци ръце и крака, докато стомахът ѝ се бунтуваше от нервност и неволна възбуда.

Баронът я хвана за лакътя още преди стъпалата ѝ да са докоснали твърдата земя и тя усети радостно пробуждане в слабините, макар че дебелата му ръкавица и ръкавът ѝ ги разделяха. Той вероятно искаше просто да я подкрепи, но се възползва от случая да я хване подръка и да я привлече до себе си.

Алеи неволно се усмихна. Нима той се страхуваше, че тя може да му избяга? Затова ли я държеше така здраво? Опита се да си припомни дългите, объркани пътища, по които бяха минали, за да стигнат дотук. Шест дни път. Как би могла да избяга? С кого? Защо той бе решил, че тя мисли за бягство? В размишленията ѝ се примеси истерия.

Подигравателните му очи изобличиха сериозното изражение в лъжа. Той каза нещо на неразбираем за Алеи език. Тя примигна и го погледна безмълвно. Остави мълчанието да се проточи, докато не се почувства принудена да отговори нещо, за да не изглежда неучтива. Покашля се и усети как по лицето ѝ пропълзя червенина. Отново си беше спомнила десетките добродетелно нежни писма, които му беше писала след официалния годеж. Сега, докато вървеше до него, тези писъмца ѝ се струаха ужасяващо наивни, писани в друг живот, и тя не знаеше как да започне.

— Господин Бенедек, предполагам? — попита колебливо на училищния немски, научен от гувернантката ѝ.

Баронът присви очи и Алеи се побоя, че е открила в искрящите дълбини нещо като съжаление.

— В тази част на света се обръщат към благородниците с цялата им титла — отвърна той също на немски. — Не е редно да наричате един барон само господин.

Засрамена от грешката си, Алеи преглътна и се опита да успокои разбунтувания си стомах. Беше прочела, че унгарците слагат фамилното име пред собственото, но не знаеше нищо за благородническите им титли.

— Вероятно трябва да кажа барон Бенедек?

— Точно така. — В двете думи нямаше и капчица чувство. Той я измери с поглед на собственик. Очевидно я преценяваше колко пари

струва. А тя се парализира под преценяващия му поглед и бузите ѝ отново се обляха в червенина, която този път не беше израз на смущение. — Добре дошла в замъка, мис Картър. Сигурно с нетърпение очаквате да се запознаете с новия си дом. Обещавам ви, че ще ви го покажа целия, но сега ни очакват в параклиса. Свещеникът вече става нетърпелив.

Той я удостои с усмивка, която беше по-скоро оголване на зъби, и я поведе към най-близкото крило на сградата в средата на крепостта.

— Свещеник? — извика смаяно Алеи, докато бързаше след него, уплашена, че той ще започне да я дърпа. Наистина ли имаше намерение да се ожени за нея още първия ден? Дватама едва се бяха запознали. Тя трябваше да си почине от пътуването, имаше нужда от време, за да свикне с него. Освен това предстояха много приготовления — да поканят гости, да решат как да ги забавляват, да дадат прием за съседите, да подготвят сватбеното си пътуване до бляскавия, опияняващ императорски двор във Виена. Намерението му да се венчаят още днес беше безсмислено — нали ѝ той бе писал, че иска първо да я опознае. Освен това, за да имат законен брак, тя трябваше първо да премине в лоното на римокатолическата църква.

О, да, точно така! Свещеникът е бил повикан за този ритуал. Но нали първо трябваше да взема уроци по религия или нещо подобно — а те изискваха доста време.

— Защо да отлагаме нашето щастливо съединение дори един миг повече от необходимото? — попита през рамо барон Бенедек, сякаш изобщо не се притесняваше от предстоящата церемония.

Невъзможно беше да говори за сватбата им! Алеи отвори уста, но не можа да каже нито дума. Баронът я погледна спокойно и продължи бодро:

— Моето домакинство е ергенско и би било крайно неприлично да нощувате под моя покрив, без да сте моя съпруга. — В погледа му светна дързост. — И като заговорихме за приличието — къде остана компаньонката ви?

— Леля Рейчъл получи пристъп на подагра. Непоносимите болки я принудиха да остане при братовчедка си във Виена. Аз реших да продължа сама. — Алеи се постара да говори като скромно младо момиче, но въпросът я разгневи. Той беше длъжен да оправдае

нетрадиционното си поведение, не тя. — Придружава ме камериерката ми. След като сме сгодени, присъствието ѝ е достатъчно.

Двамата влязоха през двойната врата в края на сградата и се озоваха в огромна романска зала. Алеи нямаше време да се учуди, защото баронът, макар да забеляза колебанието ѝ, не намали бързината на крачките си нито за минута и тя изкачи стъпалата буквално тичешком, защото рискуваше той да я повлече за ръкава.

— Още една причина да се оженим веднага — отсече той.

— Невъзможно! — възрази гневно Алеи. Мъжът я удостои с въпросителен, изразяващ досада поглед, тя прехапа устни и потърси някой по-мирен аргумент. — Трябва поне да облека булчинската си рокля!

По дяволите, откъде ѝ беше дошла на ум тази глупост! Алеи прехапа устни още по-здраво. После си каза, че това е първата свързана мисъл, оформила се в главата ѝ сред бъркотията от възражения и обвинения.

— Ще я облечете, когато позираме за сватбения портрет — увери я баронът с тон на възрастен, успокояващ дете.

Алеи едва потисна изблика на гняв и объркване — гняв, защото съзнаваше, че думите ѝ са прозвучали повърхностно и суетно, и объркване от тона му. Пое дълбоко въздух, за да се успокои, и заговори за следващото препятствие:

— Но аз все още съм англиканка. Преди да се венчаем, трябва да приема католическата вяра.

— Не се притеснявайте — отговори със същия тон той, докато вървяха по тесен, мрачен коридор. — Свещеникът ще се погрижи. Въпрос на няколко минути.

Издържа съвсем спокойно невярващия ѝ поглед. Откритите му сини очи докоснаха някаква струна дълбоко в нея. Той беше толкова близо, че краката му докосваха полите ѝ. Алеи се постара да се концентрира върху възраженията си.

— С четиримесечния си годеж отговорихме на обществените изисквания. Запазихме приличието. В Англия четири месеца биха били дори над нормата, нали? — попита той.

— Да — отговори честно Алеи, но не можа да си спести възражението, защото беше неумолимо логична, а и обичаше да спори.

— Само че ние с вас не се познаваме. Това означава, че сватбата не е типично английска.

— Нима неколкomesечната ни кореспонденция не означава нищо за вас, малка птичке? — попита нежно той. Милото обръщение беше повторение на едно от писмата му — игра с името ѝ, в която сега се примесваше коварен подтекст.

— Не сте прав — отговори Алеи и изпъна рамене, макар че объркването ѝ се засилваше. Този мъж и намеренията му бяха непроницаеми. Тя имаше чувството, че се е забъркала в някаква битка с него, макар да не знаеше каква е целта ѝ. Освен това имаше чувството, че той я мами. Че извърта думите в угода на своите цели. В същото време съзнаваше, че е безпомощна. Нямахме никакъв начин да го спре.

— Добре — рече доволно баронът и Алеи разбра, че е изгубила.

Завиха в следващия мрачен коридор и барон Бенедек изведнъж заговори на друг език. Алеи разпозна тона на унгарските лодкари.

— Аз не говоря маджарски — изсъска тя на немски.

— Разбирате ли поне това тук? — попита той, когато я поведе по следващия коридор.

— Много трудно — отвърна тя на старогръцки, доста различен от неговия новогръцки.

Той кимна и попита с усмивка:

— А руски?

Алеи знаеше не повече от двайсет думи на този език.

— Нет.

Проверява ли ме той? — запита се несигурно тя. Но защо, с каква цел? Какъв искаше да чуе? Твърде късно се сети, че баронът може би не иска жена, която владее и други езици, освен задължителния френски, писмения немски и малко латински. Е, тя нямаше да играе ролята на малка глупачка.

— Френски? — попита той, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Естествено.

Той ѝ зададе въпроси на още няколко езика, но Алеи не разбра нито дума и само безпомощно клатеше глава. Баронът спря без предупреждение и тя смаяно установи, че са стигнали до края на коридора. Пред тях се издигаше полирана тъмна врата.

— Параклисът — обясни барон Бенедек отново на немски и я погледна пронизващо, но сенките в неосветения коридор бяха твърде дълбоки и Алеи не можа да разгадае израза на лицето му. Въпреки това по тялото ѝ премина топла, сладостна тръпка. Това я обърка и опияни едновременно.

— Доколкото знам, в Англия е обичай мъжът да целуне избраницата си, след като е приела предложението му — изрече той с опасно игрив подтон в гласа, който не подхождаше на мрачния собственически поглед. — В нашия случай се получи известно забавяне, но мисля, че обичаите трябва да се уважават.

В продължение на половин секунда Алеи го погледна неразбиращо. Той освободи ръката ѝ, сложи едната си длан на гърба ѝ, мушна другата зад главата ѝ и я привлече към себе си. Едва сега тя осъзна, че той наистина има намерение да я целуне — да я целуне истински.

Направи инстинктивен опит да се отдръпне, но той я задържа. Защо да се съпротивлявам, запита се внезапно тя. Със сигурност не би било неприлично да се целунат, щом след няколко минути ще станат мъж и жена. Когато той я притисна до себе си, я заля топло смущение и тя осъзна, че онова, което ставаше между двамата, все пак няма нищо общо с приличието.

Телата им се докосваха. Баронът я притисна толкова силно до твърдите си гърди, че полите ѝ се увиха около краката му. Той сведе бавно глава и Алеи проследи като замаяна как лицето му идваше все по-близо. Дъхът ѝ се ускори, сърцето ѝ заби като лудо. И тогава устата му намери нейната.

„Учтив е“ — така едно далечно ъгълче на съзнанието ѝ определи предпазливото докосване, но това много бързо се промени. Устните му бяха горещи, коприненомеки и неумолими. Първоначалният шок отстъпи място на буйно разгарящ се огън. Тя се почувства едновременно тежка и безтегловна, коленете ѝ поддадоха, облегна се на него и инстинктивно отметна глава назад.

Той прие поканата.

Нежната целувка се задълбочи и устните ѝ се отвориха жадно под натиска на езика му. Тя го пожела и с буйност, която не беше в състояние да си обясни, потърси близостта му. Езикът му в устата ѝ беше твърд и гладък, шокиращо интимен. Огънят пламна още по-

буйно, сгорещи кожата ѝ и изтръгна от гърдите ѝ сладостна въздишка. Целувката беше толкова прекрасна, толкова истинска... толкова неразумна.

Когато най-сетне той се отдели от нея, тя не беше готова да сложи край. Политна назад, пое шумно въздух и примигна срещу мътната светлина, изведнъж станала толкова ярка.

Твърде късно се сети, че бъдещият ѝ съпруг вероятно се е шокирал от откритостта ѝ и се е почувствал едва ли не отвратен, ала когато го погледна в очите, видя в погледа му повече задоволство, отколкото изненада. Той вдигна ръка към лицето ѝ и нежно плъзна показалец по бузата ѝ.

— Както изглежда, и двамата сме получили повече от очакваното — отбеляза тихо и загадъчно. Гласът му бе толкова дрезгав, че Алеи потрепери. В следващия миг се изуми от критичния му поглед. — Свалете шапката и обувките.

Тя зяпна смаяно. Молбата — или по-скоро заповедта — беше нечувана, но въпреки вдигнатите му вежди явно не беше замислена като шега за нейна сметка.

— Защо искате това от мен, сър? — попита сърдито тя. Да не би да я мислеше за уличница?

Усмивката му издаде, че е разбрал мисълта ѝ.

— Чета в очите ви скандални мисли, мис Картър, но ви уверявам, че намеренията ми са най-почтени. Това е необходимо за церемонията по покръстването.

Алеи се поколеба, но не ѝ хрумна нито един убедителен аргумент да откаже. Развърза връзките на шапката си и я пусна на пода. После внимателно повдигна края на полата, за да стигне до горния ръб на ботушките си. През цялото време се опитваше да победи предишния си ентузиазъм с момичешка плахост — както изискваше приличието. Положи много усилия да разкопчее мъничките копченца, без да свали ръкавиците си, без да политне напред или да разголи от крака си повече от необходимото, но постоянно показваше фустите си и докато се бореше с твърдата кожа и многото пластове плат, се залюля опасно и едва не падна.

— Позволете.

Алеи рязко вдигна глава и погледна в косо разположените леденосиви очи на барон Бенедек. В зениците му святкаха опасни

искри. Нещо между забавление и прелъстителност.

— О, не! — Възражението дойде автоматично, лицето ѝ пламна.
— Не е редно.

— И защо не? — попита той с тон, който накара сърцето ѝ да забие като лудо, а стомахът ѝ да се свие на топка. — Тази нощ ще ви сваля не само обувките, нали?

Сразена, Алеи се отпусна на колене и здраво хвана глезена си. Едва тогава най-после изрече:

— Но, уважаеми господине!

Вече нямаше друга възможност, освен да се бори с него, или да му разреши да ѝ помогне. Здравият човешки разум ѝ каза, че е по-добре да се подчини. Стисна устни, за да преглътне хапещия отговор, изправи се стоически и си заповяда да изтърпи — в името на мира.

Само че изтърпя процедурата не толкова с примирение, колкото с нещо като гузна радост — въпреки деловите движения на барона Алеи съзнаваше напълно колко интимни са докосванията му. Никой мъж не я беше докосвал по краката и това съзнание предизвика еднозначна физическа реакция. Мекият натиск на ръката му върху глезена ѝ я разтрепери отново. Тръпката беше много особена — и твърде настойчива, за да я пренебрегне. Той ѝ свали едната, после и другата обувка, а когато, вместо да стане, плъзна ръце по прасците ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна тих стон.

— Трябва да махнем и чорапите — обясни спокойно той и се зае с връзките на коляното. При това ѝ хвърли измамно невинен поглед, който ѝ отне дъха.

— Сърдечно ви благодаря, но ще се справя и сама — възрази Алеи. Искаше гласът ѝ да прозвучи подигравателно, но баронът я бе извадил от равновесие и във възражението не прозвуча и капчица укор. Какво се опитваше той — да я подиграе или да я прелъсти? Или да я разтрепери от страх? Тя не знаеше какво иска той и в момента изобщо не беше в състояние да каже коя от трите възможности е постигнала най-голям успех. Още докато протестираше, той нави финия копринен чорап по глезена ѝ и ръцете му докоснаха голата ѝ кожа. Тя се разтрепери толкова силно, че той без съмнение разбра какво е състоянието ѝ.

Алеи съзнаваше, че с действията си баронът е прекрачил границите на приличието. Когато ѝ свали чорапа, тя се постара да

измъкне крака си от ръцете му, макар че една издйническа част от нея се радваше на греховните чувства, предизвикани от докосването му. Все пак успя да потисне трепета си, наведе се и с най-голямата възможна бързина свали втория чорап. Баронът се изправи, облегна се на стената и скръсти ръце на гърдите си по начин, който не можеше да се определи другояче, освен като самодоволен. Алеи събра остатъците от самообладанието си и успя да изрече унищожителен коментар:

— Надявам се, че вече сте готов. Ако си мислите, че ще ви позволя да ме съблечете гола, ужасно се лъжете.

Тя се изправи и му хвърли поглед, изпълнен най-голяма сериозност и неодобрение — или поне така се надяваше. Баронът се отблъсна от стената и тихо се засмя.

— Не съм имал такова намерение, но ви благодаря за интересната идея. Жалко, че нямаме време за такива игрички. Ако се забавим, свещеникът ще стане нетърпелив.

Без да чака отговор, той я хвана за лакътя и отвори блестящата тъмна врата към параклиса.

2

Подръка с барона Алеи влезе колебливо в параклиса. Каменният под под босите ѝ стъпала беше студен и грапав. След като влязоха, баронът спря за миг — дали за да ѝ даде време да се овладее? Тя не знаеше, но изпита благодарност.

Параклисът не отговаряше на представите ѝ. Никога досега не беше виждала параклис в замък и беше създавала в главата си смес от лондонска катедрала и селска църква — каквато имаше в наетото от баща ѝ имение в Мидълсекс.

Този параклис беше малък, домашен... и потискащ. Селските църкви в Англия бяха светли и проветриви, докато тук беше тъмно, тясно и бароково. Лондонските катедрали се стремяха към небето, докато тукашният таван, въпреки височината си, изглеждаше надвиснал над главите на богомолците.

Над главния кораб и двата странични кораба се издигаше тежък свод от сив камък. Някога явно е бил изрисуван, но сега боите се лющеха навсякъде. Олтарът беше само на десет метра отпред. Помещението беше изпълнено с безмълвни зрители: повече от петдесет, прецени Алеи. Някои носеха местна носия, макар и с много по-добро качество, отколкото хората отвън, други бяха облекли празнични костюми от вълнен плат или колосани копринени рокли, скроени така, че никога да не излизат от мода — типичното неделно облекло на заможните селяни и нисшата аристокрация. И всички зяпаха Алеи. Погледите им не бяха нито зарадвани, нито неодобрителни — само настойчиви. Всички я преценяваха с погледи и накрая Алеи се почувства като топ пъстър плат.

Свидетели на бракосъчетанието на господаря, каза си Алеи. Болезнено осъзнаваше близостта на красивия, чужд мъж до себе си. Редом с него тя изглеждаше ужасно: разрошена, с прашни дрехи... Защо баронът я бе изложил на толкова чужди погледи в този вид? Тя го изгледа отстрани, но откритото му лице издаваше задоволство. Усмивваше се все така арогантно... и чувствено. Треперенето в

стомаха ѝ — нервно, предизвикващо неловкост и напрежение — явно му беше чуждо. Той не се боеше, че ще се спъне и ще политне напред, не му беше студено и горещо едновременно. Алеи прехапа долната си устна и закрачи редом с него към олтара. Усещането за мига я изпълни цялата. Господи, в каква игра се беше впуснала?

Тя вървеше с него към олтара и се учудваше, че омекналите ѝ крака продължават да я носят. Трябваше да прекъсне мълчанието помежду им, да го накара да говори, защото щеше да си изпусне нервите. Така и не се беше научила да казва на хората мили, нищо незначещи думички и сега не знаеше дали би могла да каже нещо подходящо за техния „сватбен марш“, но трябваше да отвори уста, иначе щеше да изгуби самообладание.

— Параклисът е очарователен...

— О, така ли? — отвърна баронът. По тона му Алеи не можа да разбере дали е сериозен, но когато погледна към него, видя в очите му искрици смях. Лицето му се отпусна и стана по-младо. Сега изглеждаше само няколко години по-възрастен от нея и дяволит като хлапак, физическата реакция не закъсня: нещо в средата на тялото ѝ се стегна и натежа.

— Да, наистина — отвърна тя, стараяйки се да говори неутрално. Не беше сигурна дали размяната на тези нищо незначещи думи я е успокоила или я е направила още по-несигурна.

Отново устреми поглед напред и видя, че свещеникът вече ги очаква. Беше толкова съсредоточена в олтара, че не го бе забелязала. Той беше с брада и с високата черна калимавка на ортодоксалните християни.

Алеи се обърна изненадано към барона.

— Мислех, че сте римокатолик.

— Банат се присъедини към Австрия неотдавна — обясни меко той. — Традиционно ние сме свързани повече с Константинопол, отколкото с Рим. А най-точно е да се каже, че разчитаме най-много на себе си, макар да следваме източния ритуал.

Алеи отново усети специфичното му чувство за хумор — а под него полъх на необяснимо съжаление.

Объркана, тя стисна устни и изобщо не се опита да обясни чувствата си.

— Никога ли не ви е хрумвало, че имам право поне да узная коя религия ще приема? — изсъска тя.

— Какво значение има? — Забавлението в светлосините очи се примеси с високомерно пренебрежение, което я изнерви още повече. — Щом религията на дедите ви не означава нищо за вас и сте готова да я продадете за добра партия в Рим, тогава се питам защо имате съмнения да приемете ортодоксалната вяра.

Вбесена, Алеи отвори уста да произнесе хаплива реплика, но в този миг осъзна, че само десет минути, след като се бе запознала с годеника си, беше готова да се скара с него, и то по време на венчалната церемония. Откакто се бяха срещнали, постоянно се дразнеха. Хората са прави, каза си тя в прилив на отчаяние, с този буен темперамент не ставам за дама. Само глупак, отчаян или чужденец би ме взел за съпруга.

Потърси някакъв нищо незначещ отговор, кротка, традиционна забележка, за да хвърли мост през пукнатината, отворила се между тях, но вече бяха стигнали до олтара и близостта на свещеника ѝ попречи.

Алеи кимна учтиво за поздрав. След като първоначалното ѝ объркване се бе уталожило, тя се опитваше да подреди в ума си обективните факти. Защо му е било да я лъже към коя вяра принадлежи в действителност? Това беше пълна безсмислица. Враждебността на англиканите спрямо Рим беше всеизвестна и той би трябвало да знае, че тя би приела всяка религия — с изключение на исляма, разбира се, — с повече благосклонност, отколкото папизма.

Свещеникът отговори тържествено на кимването ѝ. Челото му беше прорязано от дълбоки бръчки, имаше орлов нос и разбъркана брада, но добротата и топлината в кафявите очи, които почти ѝ намигваха, изобличаваха в лъжа мрачното лице. Въпреки че съмненията не изчезнаха съвсем, Алеи се почувства доста по-добре.

Свещеникът заговори на абсолютно неразбираем език. Отправи към барона няколко думи, произнесени с дълбок дрезгав глас, като от време на време поглеждаше Алеи, за да покаже, че включва и нея. Барон Бенедек му отговори на същия език. Няколко формулировки смътно напомниха на Алеи латинския — но не беше в състояние да каже какво означават.

Макар да не разбираше думите, тя успя да разгадае смисъла им по тона и езика на тялото. Свещеникът говореше ту с тържествена

сериозност, ту укорно и наставнически, докато баронът явно се опитваше да го успокои и да му вдъхне надежди за бъдещето. Благородникът излезе победител в спора. Всичко изглеждаше изяснено. Свещеникът се обърна към Алеи, изписа на лицето си усмивка и изрече на немски, като се запъваше на всяка дума:

— Вие не се притеснява. Ние говорим какво трябва каже.

Той се оттегли към олтара и баронът поведе Алеи към стъпалата. Свещеникът я дари с бащинска усмивка, а после направи нещо смайващо: духна три пъти в лицето ѝ, направи кръстен знак на челото и гърдите ѝ, сложи ръка върху главата ѝ и произнесе дълга молитва. Гласът му, изведнъж станал напевен, изпълни цялото помещение и стигна до всеки от присъстващите. Алеи не смееше да се помръдне. Понякога богомолците отговаряха вкупом, после свещеникът отново ѝ духаше в лицето, караха я да се обръща към олтара, после към множеството, дякони се обаждаха от сянката, баронът ѝ шепнеше неразбираеми думи и тя ги повтаряше. След няколко минути Бенедек пошепна в ухото ѝ:

— А сега кажете: Пистейо ейс ена Теон, Патера...

Облекчена, Алеи установи, че става въпрос за гръцки.

Преведе думите на английски и разбра защо ѝ се струваха толкова познати — това беше Символът на вярата. Повтори го бавно и без да се запъне нито веднъж — за разлика от кратките отговори, които досега беше давала на непознат език. В известна степен изпитваше благодарност към барон Бенедек: преди малко беше проверил какви езици знае тя, за да намери подходящия, на който да произнесе с лекота дългия катехизис. Би било мъчение просто да подражава на неговия говор.

Церемонията продължи. Отведоха я до малък купел зад олтара. Алеи остана неподвижна, докато свещеникът я помазваше с миро. Той се наведе, за да сложи кръстен знак върху стъпалата ѝ, и тя разбра защо трябваше да събуе обувките и чорапите. Накрая свещеникът три пъти потопи пръсти в купела и пръсна вода върху сведената ѝ глава. Ледените капки проникнаха в разрошената ѝ коса, стекоха се към яката, залепиха няколко нападали къдрици за изтръпналата кожа на шията и оставиха мокри петна по жакета на замърсения костюм за езда. Последва нова дълга литания, след която свещеникът отново я помаза и я поведе обратно към олтара. Стъпалата на Алеи изстинаха —

каменният под беше леден. Умът ѝ се замъгли от изтощение. Приливът на страх, дошъл на път към олтара, изчезна много преди края на церемонията и отстъпи място на приятна замаяност.

След няколко минути, през които не трябваше да прави нищо, богомолците изведнъж запяха с пълен глас. От навалицата излезе мъж и застана редом с нея и барона. Дали това беше началото на брачната церемония? Алеи хвърли несигурен поглед към барона и той реагира с толкова самодоволно, дори триумфално изражение, че тялото ѝ отговори със сладостна тръпка. Той не съжаляваше за обещанието си да се ожени за нея — поне засега. Не беше скептичен, не се съмняваше, не се чувстваше несигурен. Да, но той не е жена, шепнеше коварно гласче в главата ѝ. За мъжа бракът не криеше заплахи, даже когато си избираше жена като нея. Единственият ѝ коз, правен и реален, беше юридически потвърдената неприкосновеност на една част от зестрата ѝ.

Свещеникът заговори тържествено и Алеи се изгуби в лабиринта от чужди обичаи. Повтори — също като при англиканска сватба — няколко формули, всичките на неразбираем език. Беше сигурна, че е направила много грешки. Свещеникът сложи на безименния пръст на дясната ѝ ръка пръстен и го размени три пъти е пръстена на барона. Колко странно, каза си тя, и мъжът носи пръстен.

Внезапно чу как барон Бенедек произнесе името ѝ — това явно беше брачната клетва. Когато дойде нейният ред, тя произнесе множество подобни фрази, но сред изобилието от срички явно беше произнесла името му, без да забележи и без да го познае.

Отнякъде се появиха венци от живи цветя. Сложиха ги на главите им, размениха ги три пъти и ги изнесоха. Баронът стисна ръката ѝ. Накрая пиха три пъти от една чаша вино и обиколиха олтара. През това време присъстващите седяха, стояха, коленичеха, пееха и отговаряха в хор на думите на свещеника. Около тях се въртяха пет-шест помощници и дякони, които изпълняваха някакви странни задачи.

Краят на церемонията дойде напълно неочаквано. Алеи се облегна на силната ръка на съпруга си и излезе от параклиса. Присъстващите поздравиха сърдечно новобрачните, но имаше и такива, които разговаряха оживено и не им обърнаха особено внимание. Дали обсъждат церемонията? — запита се с новопробудил се интерес Алеи.

След няколко минути отново бяха в коридора, където се бяха целунали, преди да сключат брак. Той спря и затвори вратата към параклиса, сякаш водеше към частните му покои. Погледна я и съвсем съзнателно изписа на лицето си усмивка, толкова мъжествена, почти животинска, че Алеи отново потрепери.

— Церемонията приключи и всичко, което ни разделя от невъзвратимата законност на брака ни, е консумирането му — изрече той и светлосините очи заблестяха.

Стресната от тази откровеност, Алеи отвори уста, но той се засмя като малко момче, заловено да прави беля. Наведе се бързо към нея и целуна жадно отворените ѝ устни. Преди тя да е успяла дори да изохка, той вече се бе отдръпнал. Алеи трепереше от уплаха. Имаше чувството, че досега не е разбирала истински какво значи да живееш — сякаш до този момент нервите ѝ никога не се бяха събуждали истински, а сега звъняха всички до една и искаха повече.

— Това май е камериерката ви — каза спокойно баронът и обърна глава към другия край на коридора. Светлината, падаща от един страничен коридор, се пречупи в черните кичурчета на косата му. Алеи се вслуша и различи тихо тракане на токчета по каменния под.

— Сигурно вече знае къде са покоите ми и ще ви заведе, за да се преоблечете за вечеря.

Той спря за миг, за да ѝ даде време да осъзнае значението на думите му.

Алеи се стегна и отговори, но инстинктивното ѝ отбранително поведение вложи в думите повече хапливост, отколкото беше възнамерявала:

— Вероятно искахте да кажете нашите покои?

Той я огледа безцеремонно и тя преглътна мъчително, защото главата ѝ съвсем се замая и напрежението в стомаха се засили.

— След тази нощ ще бъдат нашите покои. Дотогава са мои. Моля, щом се приготвите, елате в салона. Знаем, че денят ви е бил изморителен, затова ще се храним сами. Намирам, че не е редно да ви изложат на обичайния спектакъл, който нашите хора организират при такива случаи.

Въпреки замайването си Алеи изпита тревога.

— Но тогава вашите хора ще ме сметнат за надменна, нали?

На лицето му се появи странен израз.

— Ни най-малко. Още преди месец съм уредил всичко необходимо. Никой от тях дори не си помисля, че имате думата по такъв въпрос.

Тъкмо в този миг се появи Селест и зашумя с колосаните си поли. Алеи си спести необходимостта да отговори.

— *Quest-ce qui sest pass, mademoiselle?* — попита камериерката, толкова загрижена, че съвсем естествено премина на майчиния си език.

Алеи се обърна към барона, но той бе изчезнал.

— Както изглежда, вече сме женени — произнесе безизразно тя и се загледа в празното място, където до преди малко бе стоял съпругът ѝ.

Апартаментът на барона заемаше целия горен етаж на четириъгълната крепостна постройка. Стълбището завършваше пред врата, водеща право в огромен салон, от който се отваряха други три врати — двете на едната стена, третата на срещната. Другите две стени бяха целите в прозорци. Драматичната панорама на планинските вериги, издигащи се, докъдето поглед стига, накара Алеи да спре.

Гледката е невероятна, помисли си тя. Буквално копнее за просто бяло помещение или за елегантни пастелни тонове — във всеки случай за обстановка, подчертаваща красотата на гледката. Почти всичко друго би било по-подходящо от този ужасен миш-маш от неудобни мебели и изтъркани килими, окупирал голямото помещение. Старинна пейка, две масивни високи кресла и малка маса за хранене, която изглеждаше като скована от местен дърводелец преди най-малко двеста години, бяха подредени пред огромната камина. Единствената мебел от последните петдесет години беше абсолютно неподходящата маса за сервиране в крехкия стил ампир. Алеи погледна Селест и камериерката ѝ се усмихна страхливо. В очите ѝ се четеше болка и съчувствие. Без да каже нищо, тя отвори вратата към едно от съседните помещения.

Алеи влезе в стаята и веднага установи, че това е спалнята на баронесата. В средата на помещението, пред масивното легло, бяха струпани сандъците с багажа ѝ.

— Ще кажа на прислужничките да оправят леглото, нали, мадмоазел? — предложи Селест.

— Направете го, но не знам дали ще ви разберат. Вие не говорите маджарски — усмихна се вяло Алеи.

Селест се засмя и изведнъж се ободри.

— Когато постъпих на работа при вас, почти не говорех английски, но бързо се научих да общувам със знаци. Не се притеснявайте за мен.

Селест протегна ръка, сякаш искаше да потупа господарката си по рамото, за да я успокои, но не посмя и бързо се измъкна навън.

Алеи попипа новото, чуждо нещо на пръста си — брачния пръстен, — обзета от паника и отчаяние. Пое дълбоко въздух и си каза: Я не бъди такава страхливка. Нали искаше точно това! Знаеше, че има право да разполага с определена част от зестрата си, значи не беше съвсем безсилна. Какво повече можеше да очаква от брака си? Нямаше смисъл да си блъска главата.

След половин час, след прекрасна гореща баня и с буен огън в камината, вече се чувстваше доста по-добре. И много по-уверена.

Селест ѝ помогна да облече любимия си, богато украсен с рюшове халат и среса косата ѝ. Вярно, жълтото не отиваше много на тена ѝ, но винаги повдигаше настроението ѝ. Докато Алеи се къпеше, Селест затопли халата пред огъня и цялата стая замириса на прекрасната английска лавандула.

Алеи се огледа критично в огледалото на тоалетната масичка и се опита да прецени какво смята баронът за външността ѝ. Сигурно му се е видяла мръсна и смачкана, но все пак не е бил много разочарован, реши тя без суетност или фалшива скромност. Освен това двамата почти не бяха разговаряли, значи той нямаше основания да съжалява за сключения брак — засега, защото лицето ѝ в никакъв случай не беше разочароващо.

Още като дете Алеи знаеше, че родителите ѝ много държат да изберат за единствената си дъщеря блестяща партия. Когато тя израсна като красива млада жена, те ѝ заявиха, че няма да се задоволят с никакъв друг жених, освен с аристократ. При моето лице и фигура, при богатството на баща ми и връзките на майка ми — размишляваше мрачно Алеи, — кой би си помислил, че мога да се проваля? Достатъчно беше да има искрица очарование и частица дискретност, за да може свободно да избира между ергените от изисканото общество, все едно дали сребърните прибори на бащината ѝ трапеза са купени с

пари, спечелени от търговия, или не. Вместо това тя остана в периферията на изисканото общество. Хората я определяха като красива, но не и очарователна, и твърдяха, че умът ѝ е твърде остър за една дама. Тя знаеше какви са слабостите ѝ, но не намираше сили да ги отстрани, а и дълбоко в сърцето си се питаше дали пък бунтовната, несъобразяваща се с традициите част от нея не иска да го направи.

Алеи смръщи чело и се огледа за последен път в огледалото. Селест беше навила блестящата ѝ черна коса на момичешки къдрички. Дали баронът ще я отблъсне, като разбере на каква цена е купил своята част от зестрата ѝ? Тя не се съмняваше, че парите са му нужни — всичко тук свидетелстваше за старост и упадък. Можеше само да се надява, че нуждата му е достатъчно голяма, за да посрещне новата си съпруга с благодарност и снизходителност.

Селест бърбеше нервно и Алеи ѝ отговаряше едносрично. Знаеше, че камериерката не вярва в привидното ѝ спокойствие — както и тя самата не си вярваше. Сега свали халата си и зачака мълчаливо Селест да затегне корсета ѝ. Момичето дърпаше шнуровите и си мърмореше нещо неразбираемо. Това продължи дълго и Алеи беше готова да се закълне, че камериерката ѝ никога няма да престане да я стяга.

— Припадането може да е признак на чувствителност, но аз наистина се съмнявам, че младата булка би трябвало да го направи над супата си — възпротиви се Алеи, когато вече едва дишаше.

Селест се изкиска и спря. След това посегна към първата от дузина фусты и я нахлузи предпазливо над току-що фризираната коса на господарката си. След фустите дойде ред на роклята. Както всичките ѝ рокли и тази беше изключително доказателство за доходността на бащините ѝ фабрики. Като дете Алеи отказваше упорито да се разхожда като жив манекен, но междувременно намираше изкуствеността успокояваща — сякаш беше артистка, която всеки ден облича костюма си, за да изиграе добре познатата роля.

Роклята беше в наситен турско-син цвят, който подчертаваше зелените очи и нежния тен на лицето и деколтето. Коприната беше внимателно драпирана и украсена с черно кадифе — съвсем в стила на най-новата мода — скована, вдъхновена от готиката. Полата се издуваше върху многото фусты и се влачеше по пода, модното широко деколте едва-едва разкриваше гърдите, корсажът изглеждаше

абсолютно добродетелен. Най-новата мода подчертаваше едновременно крехкостта на жената и собствената си безполезност. Алеи беше свикнала да ходи модно облечена, но понякога ѝ се струваше, че със стриктните си правила модата цели единствено да ѝ напомни за онова, което никога нямаше да бъде.

Алеи избра подходящите накити и обу чорапите и обувките си. Селест продължи усърдно да оправя тоалета ѝ, сякаш старанията ѝ можеха да компенсират провала на нейната господарка. Най-сетне обяви, че са готови.

— Знам, че ще се справите, мадмоазел — изрече тя майчински, сякаш беше двайсет години по-стара от Алеи, а не две години по-млада.

— Благодаря, Селест — отвърна Алеи и устоя на изкушението да напомни на камериерката си колко често е изричала тези думи и как винаги се е заблуждавала.

Селест излезе от стаята и се запъти към новата си стая. Алеи погледна втренчено вратата на спалнята, изпъна рамене и пое дълбоко въздух. За тази вечер Селест бе изпълнила задълженията си, обаче за нея започваше нов живот. Тя се поколеба за миг, попила отново пръстена, който ѝ тежеше като олово, сложи ръка върху бравата и отвори вратата.

Барон Бенедек я очакваше в салона. Силуетът му се очертаваше пред готическите прозорци, зад които гореше залезът. Планините бяха потопени в сиянието на пламтящото небе. Когато тя влезе, очите му се разшириха. Приливът на желание, разкривил за миг чертите му, беше див и недвусмислен. Алеи се улови, че се усмихва плахо и глупаво. Топлината на залеза я завладя и превърна нервната ѝ скованост в нещо топло и нежно. Страхът ѝ отлетя.

Без да я изпуска от очи, той се изправи. Стоеше съвсем спокоен в средата на старинната стая, със зашеметяващите планини зад гърба си, и Алеи го оприличи на вечен приказен крал, мъдрец и вълшебник с черни кичурчета в сребърните коси и с бледи очи на вълк. Точно така: кралят на вълците. Макар че фигурата му беше силна и изобщо не изглеждаше мършав, в него имаше нещо гладно. „Виж там, Касий има празен поглед. Този човек мисли прекалено много. Мъжете са опасни“ — цитира в мислите си Алеи.

Тя разтърси глава и отхвърли сравнението. Нищо не подходдаше по-малко на сватбената вечер от пасаж от Юлий Цезар. Той мисли прекалено много? Това обвинение се отнасяше по-скоро за нея. По-добре да беше цитирала Епиталамиона на Спенсър — стихотворение, написано по повод една сватба. Ала когато стигна до „Помогни ми, искам да чуя хвалебствието на любимата си“, тя се запъна, неспособна да продължи.

— Милейди — изрече баронът на английски с тежък акцент и я удостои с дълбок поклон, в който се смесваха искрено уважение и странна ирония.

— Сър — отвърна тя, влезе в салона и затвори вратата зад себе си. Поздравът — това ѝ беше ясно — беше официалното признаване на победата ѝ. С помощта на богатата зестра баща ѝ бе спечелил титла за единствената си дъщеря. Би трябвало сега да триумфира. Вече беше баронеса — ни повече, ни по-малко. Беше господарка на замък, а съпругът ѝ беше дяволски красив. Но тя не триумфираше. Вместо това изпитваше несигурност, която почти се губеше в другите, много по-земни чувства, които предизвикваше пронизващият му поглед. Нещо не беше наред, но тя не беше в състояние засега да каже какво е.

Баронът махна заповеднически. Един лакей излезе от сянката и отведе Алеи до малката кръгла маса, където ѝ намести стола да седне. Тя се настани, съзнавайки, че всяко нейно движение излъчва очарованието на дълги часове безмилостни упражнения, но по някаква необяснима причина се почувства несръчна.

Баронът също зае мястото си. Свръхчувствителните ѝ сетива възприеха движенията му като хищнически. Алеи се опита да отклони вниманието си, като огледа дузината лакеи, пременени в стари, изтъркани ливреи, застанали безмълвно до стената. У дома в Лийдс, в провинциалното имение в Мидълсекс или в Лондон семейството винаги обядваше и вечеряше в присъствието на половин дузина лакеи, но тази вечер Алеи не можеше да се отърве от чувството, че присъствието им е необичайно и се дължи единствено на нейното пристигане.

Тя разтърси глава и бързо се обърна отново към барона, който сипваше супа от супника, поставен до лакътя му.

— Моля да извините готварското ни изкуство — заговори той. — В сравнение с онова, на което сте свикнали, вероятно ще ви се стори

жалко. За да компенсира липсата на качество, готвачът е прекалил с количеството. Донесох от Франция цял куп готварски книги, но не разполагам с главен готвач, който би могъл да ги използва.

Лицето му обаче не изразяваше ни най-малко съжаление, напротив.

— И защо така, сър? — попита колебливо Алеи. Искаше тази вечер да се държи образцово, съпругът ѝ да не намери в какво да я укорява. Не биваше да проявява любопитство, но той явно очакваше реакция.

Баронът я погледна измъчено.

— Книгите струват пари само веднъж, а на добрия готвач трябва да се плаща постоянно — особено когато държиш да го доведеш в затънтено място като това.

Алеи внимателно загреба с лъжицата, за да преглътне горчивото доказателство за причините, накарали го да си потърси богатата английска невеста. Супата беше гореща и хранителна, ухаеше ароматно на риба, масло и подправки.

— О, трябва да кажа, че готвачът ви се е проявил много добре, макар да не е следвал френските книги.

Барон Бенедек се усмихна — като вълк, или поне така ѝ се стори.

— Ето че веднага открихте другия проблем, с който трябваше да се справя. Готвачът ми не само че не знае френски, ами и не може да чете — на никакъв език. Прекарах много ноци при него в кухнята, за да му превеждам рецептите, но единственото, което успя да направи, беше горе-долу добър сос бешамел. Затова запазвам половината от похвалата ви за себе си, а другата половина ще предам на онзи, към когото бе отправена.

Той повика един от слугите, който се поклони с уважение. Баронът му заговори на същия език, с който се бе обърнал към свещеника, и с поглед даде на Алеи да разбере, че превежда думите ѝ. Лакеят се поклони, повтори думите и напусна салона.

Двамата замълчаха и това явно беше приятно на барона. Алеи продължи да яде, но се чувстваше потисната от мисълта, че сега е негова съпруга, а това значи и домакиня, натоварена със задължението да поддържа учтив разговор на масата. В ситуация като тази от нея се очакваше точно това.

— Апартаментът ви е много хубав — заговори ведро тя. — Доколкото разбирам, заема целия горен етаж на крепостта? Гледката е невероятна.

В погледа му отново светна ирония.

— Идеята е на дядо ми. Гледка за душата и изкачване на стълбите срещу физическата леност.

Алеи изкриви лице.

— Не мисля, че бих харесала особено дядо ви, но съм сигурна, че щеше да се разбира добре с моя. Аз бих казала по-скоро, че разположението на спалнята ще накара обитателя ѝ да си остане в леглото през целия студен зимен ден, защото, щом напусне топлата стая, дебелиите завивки ще му се сторят непоносимо далеч и ще пожелае да се върне при тях.

Той се засмя с тих, дълбок баритон, който изпрати тръпки по кожата ѝ.

— Боя се, че дядо ми не е познавал нито един човек, осмеляващ се да изрече подобни аргументи, мис Картър. — Той смръщи укорително чело, защото я бе нарекъл с моминското ѝ име. — Алсиона. — Изрече името ѝ „Алциона“, сякаш беше гръцко.

— Алсиона — поправи го тя. — На английски звукът е мек и глух. — Поколеба се малко и добави: — Повечето хора, които ме наричат по име, ми казват просто Алеи.

— Алеи. — Баронът изрече името ѝ, сякаш го вкушваше.

— Звучи ми като „Алиса“, обърнато с главата надолу, ала гали ухото и езика. Подхожда ви.

Точно така. Алиса беше име за нормална, достойна за уважение млада лейди. Като го обърнеш с главата надолу, става Алеи. Тя се зае отново със супата и прогони неприятните мисли.

— Защо не ми разкажете как родителите ви да стигнали до идеята да ви дадат това необикновено име — продължи баронът.

— Мама много обича стари любовни истории, и класически, и европейски — отговори Алеи. — Баща ми не одобрил Изолда и Елоиза, но Алсиона му харесало. Името е от гръцка легенда и...

— Известно ми е — прекъсна я той и я удостои с високомерна усмивка. Алеи се опита да запази спокойствие. — В историята няма убийства, злоба и трагичност, но е достатъчно необикновена, за да я запомниш.

— Щастлива история за двама, чиято любов е възнаградена — съгласи се тя, но не успя да овладее докрай хапливия нюанс в гласа си.

— Само да можеха всички хора да станат щастливи като тях. — Той я гледаше втренчено. Дали изразяваше своята надежда, или се шегуваше? Въпреки безобидното изражение на лицето му тя не беше в състояние да каже. Ала преди да е задала някой тактичен въпрос, за да разбере нещо повече, баронът погледна в празната ѝ чиния.

— О, виждам, че сте готова със супата. Знам, че не е обичайно, но тази вечер можем да си позволим малка екстравагантност. Желаете ли още супа, мила моя?

Танцуващите светлилки в очите му ѝ показаха, че прозаичното обръщение е замислено като шега, и без да иска, тя отговори в същия тон:

— О, не, мили мой, достатъчно ми е.

В следващия миг тя прехапа долната си устна, стресната, че е прекрачила границата, но той само кимна и махна на един от лакеите да вдигне чиниите за супа. Друг донесе рибата и баронът се зае да я разрязва.

Когато сложи едно парче в чинията ѝ, тя огледа ръцете му с по-голям интерес, отколкото беше прилично. Хубави бели ръце, както беше редно за мъж от благороден произход, но костта беше силна и по някакъв своеобразен начин ръцете му бяха по-скоро мъжки, отколкото фини. Дори по време на брачната церемония тя не бе докоснала голата му кожа, защото свали ръкавицата си само когато свещеникът сложи пръстена на пръста ѝ. Йезекиил беше последният мъж, докоснал ръката ѝ без ръкавица — когато ѝ направи онова необмислено признание, оставило я обърквана, стълписана и измамена. Ръката на Йезекиил се усещаше като раздрана кожа, цялата в белези от тежкия труд — с тази ръка той събуждаше за живот своите сложни чертежи и конструкции и създаваше машини, които на своя пеец, с шотландски акцент, английски наричаше „приказните същества на модерното време“. Освен това ръцете му бяха съвсем студени, докато на мястото, където я беше докоснал Бенедек, все още се усещаше топлината му. В сравнение с едрите ръце на барона тези на Йезекиил изглеждаха направо дребни.

Алеи рязко извърна поглед и се втренчи в чинията с рибата, разрязана от мъжа ѝ. Трябваше незабавно да избие от главата си

призраците на миналото, които се събираха около нея като бедни, слаби души от преддверието на ада, жадни да си спомнят за тях.

Тя започна да се храни бързо, за да заглуши мрачните мисли, и от време на време отпиваше по глътка вино, което баронът ѝ бе налял безмълвно. Рибата беше отлично приготвена, пастетът от змиорка имаше странен средновековен вкус, но също ѝ се услади много. Тя се опитваше да занимава ума си, като размишляваше от коя река е рибата. Когато барон Бенедек без предупреждение изстреля насреща ѝ въпрос, толкова се стресна, че за малко да скочи от стола.

— Защо се съгласихте на този брак?

Алеи едва не се задави. Защо беше толкова откровен? Рязко вдигна глава и го погледна втренчено. На устните му играеше нежна усмивка, но блестящите очи бяха напълно сериозни.

— Простете, сър, какво ме попитахте? — успя да изрече тя.

— Хайде стига, Алеи. Не се правете, че не знаете какво имам предвид — отвърна той е лек гняв. — И не се правете на плаха. Вече не живеем в тъмни времена и богати жени не се омъжват всекидневно за непознати мъже. Обаче вие прекосихте почти целия континент, за да направите точно това. Мисля, че заслужавам да узная причината.

Алеи смръщи чело.

— Не желая да дискутирам тази тема.

Блясъкът в очите му угасна.

— Нямахте да я зачекна, ако не бях сигурен, че ще ми отговорите свободно. За какво ми е да задавам такъв въпрос, ако съм сигурен, че само след минути ще получа отговора. Но вие сте готова да разговаряме до разсъмване за възхитителната шарка на покривката, ако не съумея да ви въвлека в друга тема.

Алеи го изгледа мрачно.

— А за какво друго бих могла да говоря? Моят крехък ум не се оправя с важни теми.

Баронът избухна в луд смях.

— Алеи, моя малка птичко, вие имате остра човчица! Смятах ви за славейче, но се оказа, че съм си хванал орлица.

Алеи седеше безмълвно и не знаеше как да реагира. Не разбираше дори какво изпитва. Гневът ѝ се бе изпарил като щипка барут, останали бяха само пушек и спомен за горещина. Въпреки това

не съжаляваше за избухването си и не изпитваше смущение. Той ѝ спести отговора и сам продължи:

— Питам ви, защото ситуацията е твърде необичайна. Моите основания да избира вас са напълно прозрачни. Липсата на пари нередко кара човека да прибегва до необикновени мерки. Но вие... — Той я огледа с вдигнати вежди. — Очаквах нещо съвсем друго. Сега, след като ви видях, съм изправен пред загадка.

— Какво искате да кажете? — попита със запъване тя. Би предпочела да премълчи, но любопитството я накара да говори.

— На колко години сте? — попита той, избягвайки да отговори на въпроса ѝ.

Алеи смръщи чело и сведе глава към чинията си.

— На двайсет и една.

— Точно така. Твърде млада, за да стигнете до прозрението, че Великобритания не ви предлага бъдеще.

Алеи го изгледа пронизващо и зачака подигравателни думи. Ала лицето му имаше открит, почти невинен израз, липсваше му даже обичайното високомерие.

— Щом смятате така... — отвърна неохотно тя.

— Да, смятам — кимна сухо той. — Очаквах доста по-възрастна жена... жена, която никой не иска за съпруга.

— Не разбирам защо. Баща ми със сигурност ви е съобщил на колко съм години. Все пак вие сте благородник и искате да сте сигурен, че аз съм на подходящата възраст, за да... за да ви раждам деца. — Тя се покашля и се опита да пренебрегне прилива на горещина, който зачерви лицето ѝ. Трудно ѝ беше да говори високо за подобни неща — и още по-трудно, когато те засягаха самата нея и мъжа, чието присъствие беше толкова смущаващо... и възбуждащо. — А дори и да забравим практическата страна на нещата, вашата суетност би настоявала да получите жена, достойна за показване в обществото.

— Както казват англичаните, просяците нямат избор. Признавам, че приех уверенията на мистър Картър с известен скептицизъм. Защо момиче на двайсет и една години желае да се омъжи за унгарски барон? Звучи безсмислено. Въпреки че баща ви ми изпрати ваш портрет, очаквах доста... безлична жена. — Погледът му обходи лицето ѝ и слезе към бялата шия и изваяните рамене. Алеи усети как кожата ѝ пламна под погледа му, шията и бузите ѝ се обляха в

червенина. Ала когато баронът продължи, тонът му беше делови: — Портретът ми изглеждаше твърде красив, за да е истински, но сега съм сигурен, че изображението е много точно. Е, защо дойдохте?

— Може би просто защото обичам да пътувам — отвърна Алеи колкото може по-безучастно.

Той отхвърли забележката с небрежен жест и продължи, сякаш тя не бе казала нищо:

— Една от възможните причини веднага се натрапва в съзнанието. Да не би да сте били... как да кажа... да не сте се компрометирали?

— Разбира се, че не!

Възмущението ѝ не беше изиграно, макар че част от нея се забавляваше с това омаловажаване на нещата. Ако наистина е неустойимо привлекателна, сега щеше да е омъжена за някой млад английски лорд, вместо за този варварин, колкото и да е красив. Даже Йезекиил, нейният ментор, нейният равностоен приятел, искаше повече, отколкото тя беше в състояние да му даде.

Баронът направи успокоителен жест.

— Тази нощ и без това ще разбера, но искам да знаете, че няма да се разгневя, ако не сте... Няма от какво да се боите.

— Казвам ви истината! Не съм компрометирана! Изобщо не е това, което си мислите! — изсъска сърдито тя.

Баронът се облегна назад и въпросително вдигна вежди. Явно много държеше да разреши загадката.

— Тогава сигурно имате някакъв физически дефект? Възможно ли е да не сте в състояние да изпълнявате брачните си задължения?

— За бога! — Алеи не вярваше на ушите си. Защо ѝ задаваше такива абсурдни въпроси? Беше готова да се изсмее, но в последния момент се удържа.

— Защо тогава не сте се омъжили в Англия? — попита направо той и се наведе към нея през масата.

Тя присви очи и отговори на погледа му. В името на Зевс, той беше по-красив, отколкото е позволено за мъж. И по-коварен от всеки друг мъж, когото познаваше.

— Смятате да ме предизвиквате, докато се забравя и ви дам искания отговор, нали?

Той се направи на учуден, но не успя да я измами и за миг. Беше готова да извърти очи, но устоя на изкушението. Щом толкова държеше да узнае истината, значи си я заслужаваше. Тя се въоръжи срещу болката, която ѝ причиняваха недостатъците и, и се предпази с леден щит от равнодушие.

— Е, добре, сър, щом така искате. Сигурна съм, че по време на сватбената ни церемония, макар и неразбираема за мен, съм обещала да ви слушам и да се подчинявам на волята ви. Така че, преди да ми заповядате да ви кажа истината, предпочитам да ви дам да разберете какво сте си купили с титлата си. — Пое дълбоко въздух и продължи: — Баща ми държеше да се омъжа за лорд. Но в цяла Англия не се намери нито един, дори най-бедният, който да ме поиска. Даже някой престарял барон с цяла сюррия внучета. Аз не съм от онези жени, които се харесват на мъжете. Не мога да укротя мъжа, когато е гневен. Не мога да го гледам в очите и да кимам, когато говори глупости или си въобразява небивалици. Аз не съм тиха и кротка, не мога да се държа като добра съпруга, нито да изпълнявам съвестно задълженията си на домакиня. Не се възторгвам при вида на всяко бебе. Единственият ми шанс да си намеря съпруг, който да задоволи родителите ми, беше да се омъжа за чужденец и да се надявам, че заради зестрата... и заради красотата ми, разбира се, ще ме търпи. Аз не съм очарователна, това е.

Хиляди пъти си беше повтаряла тези думи наум, но да ги изрече гласно се оказа много по-трудно. Испита чувството, че нещо, което е било само фантом, сега е станало действителност.

— А каква сте тогава? — попита с интерес баронът.

— Не мисля, че има дума, която да отразява истинската ми същност. Ясно е само какво не съм: не съм свършена — или поне приемлива — лейди.

Алеи вирна брадичка и стисна зъби, за да посрещне реакцията му.

Барон Бенедек се отпусна назад и отново вдигна вежди.

— Вече съм почти убеден, че съм имал повече късмет, отколкото очаквах — изрече той с неочаквано безгрижен тон.

По дяволите, нищо ли не беше в състояние да го разтърси? Алеи не знаеше какво да мисли. Затова се задоволи да отбележи мрачно:

— Вие още не ме познавате. — И заби вилицата в последното парче риба. Въпреки това усети как ледената обвивка около белите ѝ

дробове... е, не се разтопи, но поне се напука. Цепнатините бяха достатъчно големи, за да позволят на сърцето ѝ да бие свободно.

— И вие не ме познавате. — Баронът хвърли поглед към чашата ѝ и я напълни. — Пийнете още малко вино. Успокоява нервите.

Тъй като не знаеше друго да направи, Алеи се подчини. Баронът се обърна към прислугата и им каза нещо на неразбираемия, макар и подобен на латински език, който използваше цялата вечер. Те раздигнаха масата и донесоха чинии за печеното.

Алеи отново изпита чувството, че нещо не е наред. Тогава се сети нещо и смръщи чело. Латински, не унгарски. Да, вярно, Банат бе присъединен наскоро към Унгария, но мисълта заседна в ума ѝ. Няколко дребни събития от днешния следобед изведнъж си дойдоха по местата като части от пъзел и оформиха картина, съвсем логична, макар и стъписваща.

Тя погледна втренчено мъжа насреща си и за първи път го видя ясно. Ами да. Той изобщо не приличаше на мъжа от миниатюрата. Ни най-малко.

— Прав сте, аз не ви познавам — изрече бавно тя. — Изобщо не ви познавам. Защото вие не сте барон Бенедек.

3

В първия миг Думитру Константинеску изпита ужас. После извика нещо на лакеите. Те се изнизаха бързо и внимателно затвориха вратата на салона. Тогава той отново посвети вниманието си на жената, за която се беше венчал днес, и попита предпазливо:

— Какво казахте?

— Вие не сте барон Бенедек — повтори тя. Гласът ѝ вече не беше несигурен, а твърд и спокоен.

Думитру скръсти ръце под гърдите и пое дълбоко въздух. Не знаеше дали да я проклина, че толкова бързо е разкрила тайната му, или да я целуне и да я поздрави за острия ум. За съжаление в този решителен миг подобен жест би бил твърде неподходящ.

— Откъде ви хрумна да ми отправите това нелепо обвинение?

Сега беше важно да спечели време. Беше свикнал да прави измамни маневри, но досега всички бяха в сферата на политиката. Беше способен да накара половин дузина шпиони от различни страни да танцуват по свирката му, но сега не знаеше как да се справи с една-единствена жена.

Алсиона се намръщи още повече и нежните черти на лицето ѝ се разкривиха. Думитру виждаше съвсем ясно как се подреждаха аргументите в главата ѝ.

— Първо: пътувахме цели шест дни, а аз бях твърдо убедена, че имението на барона е в близост до Оршова. Второ: отведохте ме пред олтара, без да ми дадете време поне да се преоблека. При дадените обстоятелства това би било много по-разумно — освен ако не ви е било страх, че ще забележа измамата, преди да вляза в леглото ви. — Тя пое въздух и продължи с нарастваща възбуда: — Трето: нито веднъж не потвърдихте изрично, че сте барон Янош Бенедек, даже когато ви попитах. Дадохте ми да разбера, че се намираме в Банат, но не го заявихте изрично. Вероятно не сте искали да лъжете открито, за да не се ядосам много, когато ми кажете истината. Сигурно ви е ясно, че подобна измамна маневра прави брака ни юридически уязвим.

Четвърто: вие не сте католик, а барон Янош Бенедек ме увери в писмата си, че принадлежи към римската църква. Пето: по време на брачната церемония нито веднъж не чух да произнасят името Янош Бенедек, чух само своето име. Когато изрекох брачната си клетва, аз също не казах това име. Шесто: тук всички говорят език, който не е унгарски. Седмо и последно: тази вечер вашите прислужници поне десет пъти се обърнаха към вас с титла, която не беше „барон Бенедек“.

Стъписването на Думитру нарасна. В същото време една малка част от него беше готова да се изправи и да ръкопляска. Ала си заповяда да попита е колкото може по-спокоен глас:

— Как мислите, кой съм аз?

Алеи не откъсваше поглед от лицето му.

— Притежавате замък и много слуги, затова съм склонна да приема, че сте благородник — точно като барон Бенедек. Само че вашите хора са православни и не говорят унгарски, а език с много латински думи. Това означава, че не сте отстранили барон Бенедек от пътя си, за да заемете мястото му. Предвид обстоятелствата и разстоянието, което изминах, вие сте румънец. Влах, за да съм съвсем точна.

Думитру се облегна назад и погледна втренчено жената насреща си. Не знаеше какво да мисли за нея. Отначало изтълкува съдържаността ѝ като плахост, но сега знаеше, че тя има остър език и може да бъде ужасно дръзка. Правеше го всеки път, когато забравяше, че трябва да изглежда плаха и срамежлива. Той бе успял да прочете първите признаци на съмнение по лицето ѝ, но макар че изразителните ѝ черти изразяваха най-различни чувства, тя умело ги криеше зад учтив интерес, толкова скован, сякаш беше нарисувана маска. Това го затрудняваше да повярва, че е способна да разсъждава логично и последователно. Аурата на изкуственост се допълваше от факта, че беше твърде красива, за да е истинска. Големи зелени очи, черни мигли, тен като мляко и рози — зашеметяващо изображение на скъпа детска играчка. Порцелановото лице и скъпоценните дрехи сякаш бяха излезли от най-скъпия моден магазин. Ако при пристигането си в крепостта не изглеждаше толкова уморена, веднага щеше да потърси по тялото ѝ изкуствени шевове.

В парижките салони беше виждал куп красиви жени и всяка от тях се държеше самодоволно и дори високомерно — защото знаеше, че където и да отиде, привлича възхитените погледи на мъжете. Поумните красавици съчетаваха блестяща усмивка, остроумие и буен темперамент — и имаха десетки обожатели.

Макар че по отношение на красотата и интелекта можеше да се мери с всяка парижанка, Алеи явно се стараеше да изглежда сдържана и недоверчива. Вероятно имаше причини да не вярва на мъжете, вместо да приема интереса им като нещо естествено. Ако не беше изисканата ѝ рокля, той сигурно щеше да я сметне за сляпа относно физическите ѝ предимства. От друга страна, по време на вечерята тя изглеждаше по-скоро като грижливо нагласена витрина на търговец на платове и изобщо не се опитваше да го прелъсти. Не че не го намираще красив — без каквато и да било суета той беше готов да твърди, че е забелязал всички необходими знаци, — но в начина, по който реагираше на близостта му, имаше нещо странно, нещо тревожно... сякаш не вярваше нито на него, нито на собствените си реакции.

Какво да ѝ каже, за да облекчи положението си? Не бива да я лъже — тя със сигурност няма да забрави случилото се. Трябва да намери тактичен начин да отклони вниманието ѝ от измамата си. Най-добре да я поласкае.

— Имате извънредно остър ум.

— Да, острият ми ум личи много повече от чувството ми за такт — отвърна хладно тя и вирна прелестната си брадичка. — Не намирате ли и вие, че тази дискусия е много по-интересна, отколкото да си говорим за шарките на покривката?

Думитру я дари с най-очарователната си усмивка.

— Интересно невинаги означава по-добро, мое малко орле с остра човчица.

Тя продължи да го гледа невъзмутимо и той отпи глътка вино, за да прикрие раздразнението си. Трябваше да се примири, че очарованието му няма да я накара да приеме фактите. Ако искаше да я спечели, трябваше да се бори за нея. Пое дълбоко въздух и продължи:

— Какво значение има една граница или едно име, скъпа съпруго? Какво значение има дали сте омъжена за този или за онзи благородник?

Тя отвори уста, явно готова да го захапне здраво, но бързо я затвори и само го изгледа остро.

— Откъде знаете, че смятах да се омъжа за барон Бенедек? Сигурно сте чели писмата ни. Наричате ме малка птичка, значи сте ги чели. Искам да знам как!

Думитру вдигна рамене.

— Когато човек е затворен между две световни империи като мен, най-добре е да държи под око съседите си. И Бенедек, и аз изпращаме кореспонденцията си в Оршова. Аз се погрижих да получавам копия на писмата му, преди да заминат. Когато той уреди да се ожени за вас, реших, че няма да пропусна този изключителен случай. Аз се нуждая от вашите пари не по-малко от Бенедек. Успях да променя датата на пристигането ви, упомената в последното ви писмо, и изпратих хората си да ви посрещнат на пристанището. Зестрата ви ще бъде преведена на моята сметка.

Алсиона буквално зяпна от учудване.

— Вие сте ме откраднали! Сигурен ли сте, че Бенедек няма да се опита да си върне откраднатото?

Това момиче беше невинно агънце, неволно попаднало между вълци. Не му се искаше да я информира за целия обхват на интригите, които ковеше, но искаше тя да получи известна представа за света, в който беше попаднала.

— Разбира се, че ще се опита. Затова внимавам много какво пиша. Но Бенедек не може да ми бъде достоен противник. Той е най-малката ми грижа. В нашата област се коват хиляди интриги, обмислят се заговори, избухват бунтове и какво ли още не. Много други нации ни наблюдават постоянно и са готови в подходящ момент да тласнат събитията в желаната от тях посока.

— Това означава ли, че вашите писма също се четат? — попита тя и го погледна още по-учудено отпреди.

— Не само това. Земите ми гъмжат от шпиони, а дипломатите идват на официално посещение, за да се опитат да ме убедят във възгледите си — кимна сериозно Думитру. — Имайте предвид, че понятието „дипломат“ е много широко. Защото тук няма друг закон, освен моя собствен и чуждите държави изпращат при мен хора, които не познават скрупули.

Алеи все още не създаваше впечатление, че вярва в обясненията му.

— Но защо?

Той вдигна рамене и пийна още малко вино.

— Тук става въпрос по-скоро за символи, отколкото за разум. Османската империя е мястото в Европа, където се срещат две големи световни империи: Русия на изток и Австрия на север. И двете страни искат да контролират областите, от които османците са принудени да се откажат. А пък британците и французите много биха искали нещата да си останат, каквито са, т.е. никоя страна да не вземе превес.

— Не знаех това — отвърна тихо тя и веждите ѝ се склупиха над финото носле. — Кой сте вие всъщност?

— Думитру Константинеску — отговори той с преувеличена небрежност.

Около устата ѝ се очерта напрегната линия, но бързо се изгуби.

— А каква е титлата ви? — попита след малко, подчертавайки всяка дума. Думитру веднага разбра, че това няма никакво значение за нея.

— Предпочитам да използвам графска титла — отвърна той, надявайки се да поправи малко вредата, нанесена от измамната му маневра. — Титлата ми принадлежи, защото е призната и от австрийския император, и от царя.

Тя го гледаше с недоверие.

— А от султана не е ли? Влахия все още е под контрола на Турция — или се лъжа?

Думитру изпухтя недоволено.

— Султанът от векове не дава титли в Румъния. Всички знаят, че никога не би направил някого благородник по своя воля, особено ако е християнин. Знатните в Румъния и Унгария се кичат с титли по свое желание, но Западът признава за истински само онези, които са дадени от Русия и от Австрия. Ако не желаете да сте графиня, може да ви наричат „принцеса Константинеску“. Но да знаете, че титлата няма никаква тежест, защото всички потомки на болярите се наричат така. Само дето звучи добре.

— Принцеса Константинеску — повтори тя и устните ѝ се свиха презрително.

— Просто почетна титла — обясни отново той.

— Въпреки това съжалявам, че никога няма да ме обявят като принцеса и графиня на бала у Ферер — рече тя с неразгадаем израз в очите. — Реакцията ще е такава, че почти си заслужава пътуването до Англия.

Думитру чу болката, скрита зад малкото думи, и започна да разбира как е изглеждал общественият ѝ живот — дъщеря на индустриалец, чиято красота кара всички ревниви жени от благородни семейства да я мразят и да се държат високомерно с нея. За съжаление тя не притежаваше онова специфично очарование, което кара мъжете да я обожават въпреки презрението на сестрите и майките им.

— Значи държите на титлата заради себе си.

— Защо иначе бих се съгласила на тази сделка? — попита тя със смръщено чело.

Думитру вдигна рамене.

— Не съм съвсем сигурен, че мога да преценя по какви причини правите нещо — призна спокойно той.

Тя утихна и се съсредоточи изцяло върху него.

— Каква странна забележка. Досега не съм срещала човек, който си признава, че няма представа за мислите и желанията на жените на моята възраст. Всички си въобразяват, че знаят отлично какви са те. Позволете да ви задам един въпрос, който наполовина отговаря на предишния: Ако не бях направила, каквото се очаква от мен, какво друго бих могла да направя?

Обзет от съчувствие, Думитру поклати глава.

— Не съм погледнал нещата от тази страна.

— Тогава не е ли странно, че размишлявате за това, коя съм аз, вместо да мислите единствено и само за това, каква полза ще ви донеса? — Алсиона се усмихна тъжно. — Да, фактът, че сте румънец — сигурна съм, че щяхте да ме поправите, ако се лъжа, — влияе върху моето отношение към тази връзка. Да не говорим, че изпитвам силни съмнения дали е правилно да се обвържа с мъж, откраднал годеницата на друг мъж. И не само това — вие ме накарахте да се омъжа за вас!

— Нуждата е трудна любовница. — Думитру се усмихна очарователно, но това се оказа грешка, защото тя реагира с леденостуден поглед. В същото време по бузите ѝ полази нежна розовина — значи не беше толкова студена, колкото ѝ се искаше.

— Да, това е вярно — кимна сериозно тя. — Нуждата обаче изисква аз да обмисля много внимателно положението си. Ако се бях омъжила за унгарски благородник, щях да прекарвам поне половин година в императорския двор във Виена. Вие можете ли да ми предложите нещо в Румъния, което да ме компенсира за тази загуба? — Тя разтърси глава и черните къдрици затанцуваха под светлината на свещите. — Може би ще ме отведете в столицата на Влахия, което и жалко село да носи това неподходящо название. — В тона ѝ имаше укор. — Или ще отидем като посланици в двора на османския владетел и ще прекарам остатъка от дните си в константинополски харем.

— Тук сме в Северинор. Нямаме нужда от господари. Нито от влашки, нито от някакви други — отвърна сухо Думитру, пренебрегвайки тона ѝ. — Планините ни защитават добре. Те са твърде високи и твърде трудни за преодоляване. Освен това нямат никаква стойност и никой не спори за тях. Вярно е, че ние сме лоялни към този господар, който в момента ни е изгоден, но го подкрепяме само с думи, не със злато и войници. — Той се усмихна криво. — А що се отнася до посещението в Константинопол, султанът няма да се зарадва много, че ме вижда.

Алсиона смръщи чело и продължи да върти вилицата между пръстите си.

— Това е против уговорката. Тя беше проста: моята зестра срещу титла и блестяща столица. Вие ми предлагате само едното. — Тя го погледна право в очите.

Думитру махна презрително.

— Този аргумент би имал тежест само ако барон Янош Бенедек наистина имаше намерение да спази своята част от сделката. Истината е, че щеше да стори по-добре, ако ви бе предложил луната.

— Какво означава това? — попита тя и подозрително присви очи.

— Той е само болярин. Не е никакъв барон. За австрийците не е нищо повече от едър земевладелец.

— Наистина ли не е благородник? — попита тя, макар да знаеше отговора — това си пролича по лицето ѝ.

Той си позволи усмивка, макар и суха.

— Никой извън родината му не го смята за аристократ.

Алеи помълча малко. Очевидно се питаше на кого да вярва.

— Значи намеквате, че и той нямаше да ме отведе във Виена? — попита най-после тя.

— Ако беше удържал на обещанието си, Бенедек щеше да ви отведе в град, където никой не го познава и не се интересува от него. Той не се интересува от Виена. Мисли единствено за скъпата си Унгария и за въстанието, което щеше да финансира с богатата ви зестра. — Думитру поклати глава. — Ако имаше как да се добере до столицата, щеше да заплуе императора, а пък императорът не може да го понася, както султанът не понася мен. Ако го види във Виена, владетелят непременно ще намери начин да го хвърли в затвора. А вие защо се стремите така упорито към изисканото общество? Намекнахте, че не сте била щастлива в Лондон. Не мога да си представя, че ще се чувствате по-добре в двора на Хабсбургите.

— Моите мотиви не ви засягат — отвърна ледено Алеи. — Но ако това, което казвате, е вярно, аз мога да направя избор между това да живея в изгнание е влашки благородник, който ме отвлече, или с унгарски парвеню, който ме е лъгал в продължение на половин година.

Думитру изпита болка от отвращението по лицето ѝ.

— Никога не съм казвал, че имате избор — отвърна ядосано той и се видя принуден да даде обяснение, което предпочиташе да си спести.

Очите ѝ блеснаха — бе разбрала. Цялото ѝ тяло се напрегна.

— Този брак не е вечен. Едва когато бъде консумиран, ще стане истински.

Тя се препъна малко в последните думи и бързо отвърна поглед. Това не беше просто плахост или чувствителност — изражението на лицето ѝ, преди да сведе глава, му го показа. Вече нямаше връщане назад и той отговори просто:

— Да, знам.

— Значи ще ме принудите?

Трябваше да ѝ се признае: тя не беше нито шокирана, нито истерична. Вместо това пребледня и вирна брадичка като войник, застанал срещу отряда за разстрел. Думитру се почувства като чудовище.

— Ще ви накарам — поправи я меко той. — Няма да ви принуждавам за нищо. Това не ме радва, но на карта е заложено твърде много. Аз не съм брутален тип, но вие няма да напуснете тези покои,

преди да сме отстранили всяко правно препятствие, което стои между нас. Ние с вас ще станем истински мъж и жена. Веднага ще ви кажа и друго: аз искам наследник. Ще го имам, дори ако трябва да наема някое селско момиче за ваша камериерка и то да износи моето дете, което ще обявя за ваше. Но съм убеден, че вие ще предпочетете да проявите разум и скоро ще излезем оттук като мъж и жена.

При тези дръзки думи Алсиона дори не трепна.

— Добре, да приемем, че тази нощ се поддам. Ако не забременея веднага, ще твърдя, че не сте изпълнили брачните си задължения, и ще поискам анулиране на брака. — В хладния ѝ глас почти не личеше колко е гневна. — Моята дума ще се изправи срещу вашата и даже ако ме принудят да се подложя на преглед, ще твърдя, че съм била компрометирана още преди брака, както благоволихте да отбележите преди малко.

На логиката можеше да се отговори само с логика.

— Ако анулирате брака си, наистина ще се компрометирате. Да не мислите, че това ще ви се отрази добре?

— А вие да не мислите, че след всичко случило се дотук ме е грижа дали ще се омъжа отново или не? — Тя го гледаше неотстъпно и лицето ѝ беше неподвижно и ясно като издялано от алабастр. — Играчи, лъжци, ласкатели, фалшиви приятели и сноби ме обсаждаха и искаха ръката ми. В сравнение с тях девствеността няма никакво значение.

В зелените ѝ очи имаше толкова болка, че той се изненада. А голяма част от ожесточението в гласа ѝ беше насочено срещу нея самата. Защо ли се обвиняваше за всички негодници, които са ѝ досаждали?

— Мога също да твърдя, че не съм участвала в брачната церемония. И това няма да е лъжа, като се има предвид, че не разбрах нито дума от този фарс, в който ме принудихте да участвам. Тогава анулирането ще стане независимо бракът е консумиран или не.

Тя подбираше думите си все така внимателно, но леката червенина, обагрила бледите бузи, свидетелстваше, че не е толкова безстрастна, колкото се представя. Руменината не беше и от гняв — защото гневът вкаменяваше лицето ѝ. Това беше съвсем друго чувство.

— Защо се отбранявате така упорито? — попита тихо той. — Не мога да повярвам, че държите толкова много на виенския

императорски двор. Какви възражения имате?

За момент тя затвори очи и челото ѝ се набръчка, но много скоро отново стана съвършено гладко. Погледна го и ясният ѝ поглед улови неговия.

— Наистина ли не разбирате, граф Думитру или Константинеску, или който и да сте? Вие не ми оставяте избор.

— А вие въпреки това продължавате да се браните — отвърна той, но не беше сигурен дали тя ще се смири, или ще замахне за следващ удар.

— Не въпреки, а заради това — поправи го сърдито тя и неподвижното ѝ лице изрази дълбока тъга, примесена с гняв. — Отказвам да приема тази привидна независимост, а да се съгласявам с всичко, което се очаква от мен.

Тя подръпна двойната огърлица от смарагди и сапфири в стил Тюдор, която отлично допълваше блестящата турскосиня рокля. Откачи накита и му го подаде, за да изиска цялото му внимание.

— Това струва петстотин фунта, но ако го сравним с контрола, който имам върху своя живот, спокойно би могло да е желязна яка с верига. Чела съм, че е имало време, когато турските султани били владетели само на книга. Държали ги в строга изолация, макар и сред разкош. В палати, които били за тях златни клетки. И аз знам, че не всеки затвор има решетки.

— Аз няма да ви дам свобода, Алсиона — отвърна тихо Думитру. Ала една част от него поиска, внезапно и безусловно — за да облекчи болката на тази жена, която почти не познаваше, за да изтрие мъката от очите ѝ, въпреки че трябваше да плати най-високата цена.

— Разбира се, че няма да ме освободите. — Тя издаде странен звук, който прозвуча повече като хълцане, отколкото като смях. — Даже баща ми, който ме обожаваше и ме обсипваше с подаръци, не би направил това за мен. Даже мама, която ме научи колко прекрасен е Вергилий или Еврипид, която доведе къщи дъщерята на един немски професор, за да ми бъде гувернантка, не би направила това за мен. Как бих могла да го искам от човек, когото познавам само от няколко часа?

Чувството за вина стана почти непоносимо. То го прободеше дълбоко в сърцето, но не смогна да изличи болката, която изпитваше при вида на западналите, бедни села в областта, които изобщо не можеха да издържат на сравнението със западните общини. Това беше

само едно пробуждане от многото, макар и силно болезнено. Искаше му се да я помоли за прошка, но това биха били само празни думи — защото нямаше да промени решението си. Вместо това протегна ръка през масата и помилва бузата ѝ. Тя се вцепени, но не се отдръпна. Отдалеч розовата ѝ кожа изглеждаше хладна, но под пръстите му се усещаше копринена и топла.

— Искам да ви видя щастлива — промълви той.

— Моите родители също го искат — отвърна равнодушно тя. — Въпреки това ме омъжиха за чужденец. А вие заплашвате да ме затворите.

Тъгата и горчивината в гласа ѝ го улучиха по-дълбоко от всяко жлъчно обвинение.

— Бих го направил само в краен случай. Съмнявам се, че някога бихте ми простили подобна постъпка. И не знам дали съм заслужил подобно обвинение. — Той се запъна и продължи глухо: — Наистина ли искате да се омъжите за Бенедек? Или да се върнете в Англия опозорена?

— Не знам. — Тя се отдръпна. — Знам само, че ако ме изнасилите, ще ви убия. Може би след месец или след двайсет години, но ще го направя. Даже ако ви обикна.

Той разбра, че тя говори напълно сериозно — и че е способна да го направи. Това не беше заплаха, а просто изричане на фактите. Внезапно сърцето му се сгърчи от болка — но не знаеше заради нея или заради него самия.

— Никога не бих направил такова нещо. Повярвайте ми, Алсиона. Има неща, които дори аз не смея да извърша. — Дари я с крива усмивка и продължи: — Затова искам да разберете, че съм различен от Янош Бенедек и от другите като него. Понякога човекът е по-важен от мисията.

Беше сигурен в това твърдение — въпреки играта си с големите нации.

Тя го погледна втренчено и кимна бавно. В очите ѝ се появи светлина, която стопли кръвта му. Тялото му се напрегна.

— Вярвам ви.

— Лъгал съм много хора, признавам, измамих и вас. Но каквото и да съм правил, каквото и да правя оттук нататък, никога няма да ви лъжа. — Думите излязоха от устата му с пламенност, която идеше

направо от сърцето, и той спря, за да се овладее. Потърси в очите ѝ и откри трепкаща чувственост. — Но не вярвам, че ще ме оставите да чакам толкова дълго, че да извърша нещо крайно и достойно за осъждане.

— И защо не вярвате? — Гласът ѝ потрепери, стана дрезгав, а очите засвяткаха предизвикателно под тъмните вежди.

— Какво искате да ми кажете, Алеи? — попита той е крива усмивка. — Аз съм на мнение, че вече сте готова.

Последва дълъг, задъхан миг, в който Алеи не бе в състояние дори да си поеме въздух. Порцелановото ѝ лице не изразяваше нищо, но тя отговори на погледа му, а после веднага сведе глава. Широките му рамене, контура на ръцете, дланите, отпуснати спокойно върху масата — всичко това я привличаше неустойимо. Вдигна отново лице и го погледна с пламтящи очи.

— Вие сте нагъл безсрамник — издекламира тя, надигна се, наведе се през масата, сложи ръце на раменете му и впи устни в неговите.

4

Устата му остана неподвижна под нейната — само за момент, не по-дълго. Той се отърси от смайването, взе лицето ѝ между двете си ръце, привлече я към себе си и властно впи устни в нейните. По цялото ѝ тяло се разнесе гореща вълна, обхвана крайниците и направи кожата ѝ свръхчувствителна. Дланите му бяха малко грапави — явно не обичаше да носи ръкавици, но допирът им бе толкова приятен. Докато устните им се търсеха жадно, тялото ѝ се усещаше едновременно леко и тежко, изпълнено с опияняваща песен. Това я учуди и много бързо разсея всички съмнения в сърцето ѝ. Желанието ѝ растеше. Сетивата ѝ бяха до такава степен изпълнени с него, че не забеляза как кристалът на масата зазвъня предупредително.

Той обаче го чу, спря да я целува и я пусна — неохотно, както ѝ се стори. Отдръпна се и тя потръпна под горещия му поглед. Сърцето ѝ биеше силно и желанието се разливаше от слабините по цялото тяло. Смуцаващ плам, който обаче я накара да усети собственото си тяло и това усещане беше безкрайно приятно.

— Думитру — прошепна тя, за да изпробва как звучи името му. Измамник. Похитител. Въпреки това тя щеше да стане негова жена. Още тази нощ. Нямаше намерение да се отбранява, макар да знаеше, че по-късно може би ще съжалява за невъздържаността си.

— Да — отвърна той и вдигна тъмните си вежди. На устните му играеше лека усмивка. От какво ли се забавляваше? Топлата уста, която я бе целувала е такава страст, се изкриви.

— Хората се обръщат към мен с титлата граф Думитру от Северинор, принц Константинеску.

Този мъж може би не я разбираше, но вярваше, че у нея има нещо, което си струва да бъде разбрано. Мъж, който след половин час разговор я харесваше повече от преди — това изглеждаше направо невероятно. Мъж, който разпалваше огън в тялото ѝ — трябваше да го признае, за да е честна пред себе си. Също както тя разпалваше огън в телата на мъжете, преди да е казала и една дума. Мъж, който

притежаваше мекота и чувствителност. Каква рядкост! Тя нямаше да съжбялява за нощите с него.

Алеи пое дълбоко дъх и се засмя тихо.

— Тогава аз съм графиня Северинор, принцеса Константинеску.

Думитру се изправи, без да отмести поглед от лицето ѝ.

— Още не, но скоро ще станете.

Бавно заобиколи масата, не заплашително, а изкусително. В очите му гореше огън. Алеи спря да диша. Искаше да стане, да го погледне пронизващо, но краката ѝ изведнъж натезаха като олово, а главата ѝ се замая. Затова не се помръдна. Той се приближи, наведе се към нея, хвана я за раменете и я привлече в прегръдката си.

Устата му беше навсякъде. Той целуваше затворените ѝ клепачи, плъзгаше се по устните ѝ, движеше се надолу по шията, стигна до ръба на деколтето и помилва хълмчетата на гърдите ѝ. По кожата ѝ плъзеше горещина и накрая цялото ѝ тяло се усещаше горещо и болезнено чувствително. Въпреки това копнееше за ласките му и искаше повече от него.

Усети как Думитру свали огърлицата ѝ, пусна я на масата и започна да разкопчава ситните копченца на роклята ѝ. Да, каза си тя и забрави правилата на приличието. Жадуваше да усети голата му плът. Копнееше за него. Затърси копчетата на жакета му, но трескавите ѝ пръсти не ги напипваха. Когато успя да се справи, мушна ръка под жилетката, стоплена от горещото му тяло. Едва бе свършила с жилетката, когато усети, че и последната кукичка на роклята ѝ се отвори и ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ, за да свалят корсажа.

Когато ръкавите ѝ паднаха до китките и тя остана само по корсет, Алеи се вцепени. Погледна го смело, макар че сърцето ѝ биеше лудо и цялото ѝ лице се обля в червенина.

Думитру се засмя тихо, поклати глава, очите му потъмняха от желание.

— Ако видите дракон в пещерата му, ще го погледнете по същия начин, нали?

— Не знам — произнесе с чужд глас Алеи. — Вие за дракон ли се смятате?

— Да, аз съм дракон със сребърен език и сребърни коси — отвърна с усмивка той. — Чувствам се поласкан.

Внезапно тя усети прилив на дързост и му отговори с глас, който със сигурност не беше нейният:

— И как смятате да ми благодарите?

Този път смехът му прозвуча тъмно.

— Почакайте още малко и ще го откриете сама.

Той освободи ръцете ѝ от ръкавите, разголи я до талията, притисна я отново до себе си и се зае да отвързва връзките, които държаха фустите ѝ. Алеи се почувства притеснена, но той не обърна внимание на опитите ѝ да се освободи. Опря брадичка на рамото ѝ и тя не можа да устои на изкушението: ухапа го лекичко, за да даде израз на недоволството си. Той спря за миг и издаде гърлен звук. Тя го ухапа още веднъж и този път улучи ивицата гола кожа над яката. Вкуси топлата плът и се замая. Той потрепери и тя бе обзета от сладко съчувствие.

Целуна го жадно и тялото му се втвърди. Силата на реакцията му я обля като гореща вълна. В следващия миг усети пошляпване по дупето и се скова.

— Стига толкова! — заповяда енергично той. — При тази скорост няма да изчакам да ви видя гола.

Алеи си послужи с най-сигурното оръжие срещу смущението — с острия си език.

— Надявам се, че ще успеете да съблечете и себе си, защото аз искам точно това — каза тя. — Вие пренебрегвате желанието ми, макар да се изразих съвсем ясно. Бих искала да отбележа, че това е съвсем практично желание, като се има предвид какво възнамеряваме да правим.

При тези думи лицето ѝ пламна, но тя не сведе поглед. Той промърмори нещо неразбрано. Лицето му отрази поредица от противоречиви чувства.

— Вие със сигурност сте най-сложната личност от женски пол, която съм срещал досега. Но това ми харесва — добави бързо той, като видя как тя се отдръпна. В очите му светна нещо заплашително — и безкрайно изкусително. — Имайте малко търпение. Ще си получите, каквото искате. И не ми пречете повече.

След последната дума той дръпна фустите ѝ и Алеи изохка, когато те се смъкнаха и спряха точно на хълбоците. Той бе пропуснал една връзка и сега трябваше да я намери.

Думитру отново измърмори нещо неразбрано — този път със сигурност беше ругатня, — притисна Алеи към себе си, погледна над рамото ѝ и затърси последната връзка. През това време нападалата му коса я погъделичка по ухото.

— Спрете! — извика тя и завъртя глава настрани. — Гъделичките ме.

Но той вече бе намерил връзката и я развърза. Дръпна отново полите ѝ и пластовете воал и коприна се свлякоха с драматично шумолене на пода.

Докато той я гледаше възхитено и жадно, тя също не откъсваше поглед от него.

— Много пъти съм си представяла какво ще е първия път с мъж — изтърси внезапно тя и бързо вдигна ръка към устата си, но вече беше късно, думите бяха произнесени. Затова отстъпи крачка назад, сякаш искаше да се отрече от признанието си.

Думитру вдигна поглед и попита учудено:

— Наистина ли?

— Когато от най-ранно детство са ти внушили, че единственото ти предназначение е да се омъжиш, не може да не мислиш за брака — обясни тя толкова високомерно, колкото беше възможно в такъв миг. Трябваше да признае, че не се справи много добре. Затова опита още веднъж. — Очакването е нещо съвсем нормално, все едно дали е оцветено от страх или от надежда.

По лицето му пробяга сянка — твърде бързо, за да я разбере.

— Е, страх ли ви беше?

— Най-често съм си представяла, че ще е неприятно, но поносимо. Понякога съм имала блажени сънища, друг път ужасни кошмари.

Алеи помълча малко, ужасена от откровеността си.

— Не би трябвало да ви говоря за това. Споменах го само защото бях смаяна, че се смеем в такъв момент.

— Смехът ви безкрайно ме зарадва. — Отговорът прозвуча фриволно и спонтанно, но в усмивката му имаше нещо измъчено. Алеи изпита усещането, че той се старае да се отърси от някакво потискащо чувство. Той я хвана през кръста, вдигна я високо във въздуха и я премести на друго място, за да я освободи от планината фусти. Когато тя стъпи здраво на пода, той започна да развързва шнуровите на

корсета ѝ — и да я целува. Твърдите устни, настойчивите целувки, горещината на силното му тяло, замайващият му аромат, смес от тоалетна в едно-единствено поразяващо усещане. Разумът я напусна и тя го остави да си отиде, макар да съзнаваше, че той пак я мами. Въпреки това се предаде на сладката, замайваща топлина на целувките му.

Когато той най-сетне я пусна, Алеи проумя, че е успял да освободи корсета ѝ и трябва да махне само предните две кукички. Затова пък той си оставаше напълно облечен. Тя отвори уста, за да го укори за самодоволството му, макар че тялото ѝ все още гореше от целувките, но думите спряха в гърлото ѝ, защото той се освободи от жакета и жилетката само с две нетърпеливи движения.

Досега никога не беше виждала мъж по риза — с изключение на баща си. Ала Думитру нямаше нищо общо с пълничкия ѝ, застаряващ баща. Снежнбялата ленена риза обгръщаше мускулести рамене, подчертаваше широките гърди и тесните хълбоци. Като го погледна, Алеи разбра защо бялата риза е униформата на хубавите мъже — за да подчертава всички предимства на тялото.

Тя сложи длан върху корема му и усети играта на мускулите. Една малка част от нея не преставаше да се учудва от дързостта ѝ, но въпреки това посегна смело към колана на панталона и измъкна ризата. Побиха я радостни тръпки. Беше готова да отвори долното копче, когато Думитру улови ръцете ѝ. Тя вдигна глава и отново потрепери от жаждата в очите му.

— Елате в спалнята ми — помоли дрезгаво той. Погледът му беше сериозен, но ъгълчетата на устните потръпваха. — По-късно с удоволствие ще си поиграя с вас, но през първата ни нощ...

— Да — прекъсна го Алеи, разкъсвана между удоволствието и смущението. Вече беше твърде късно да промени решението си и да си тръгне. Всъщност тя не го искаше. Последва го безмълвно към спалнята, докато сърцето ѝ биеше не толкова от страх, колкото от желание.

Думитру внимателно остави газената лампа на тоалетната масичка и тихо затвори вратата. Желаяше тази жена е такава сила, че изпитваше болка. Неговата жена. Тя изглеждаше толкова смела, толкова решителна — и сигурно си вярваше, но той знаеше, че не бива да бърза. За доброто и на двама им. Тя беше нахално малко птиче, зарадвано от собствената си дързост, но сигурно щеше да отлети надалеч, ако той се разбърза и я стресне. Думитру знаеше, че е необходимо много малко, за да я уплаши и да я отдалечи от себе си. Тя изобщо нямаше представа каква е разликата между вълнение, възбуда и нервно треперене.

Обърна се и забеляза, че тя оглежда стаята му с огромен интерес. Тази жена беше наистина красива — не само привлекателна, жизнена и очарователна като повечето жени, смятани за красавици, а толкова истинска, че всеки път, когато я гледаше, нещо го пробуждаше в сърцето. Отвореният корсет подчертаваше изкусителните ѝ извивки, бялата дамаска подсилваше нежността на кожата. Отдолу носеше прозрачна риза, която се увиваше около краката ѝ и при всяка крачка разкриваше по нещо от формите ѝ. Но дори това огромно изкушение не беше в състояние да го накара да отклони поглед от лицето ѝ. Ясен тен, фини черти, блестящи очи — тази жена беше съвършена. Той изпита странното чувство, че тази красота някак си не ѝ подхожда, че я прави някак повърхностна и обикновена. Че красотата е недостойна за нея.

— Стаята ви е колкото моята — промълви Алсиона и го изтръгна от странните мисли. Свърши с огледа и се обърна към него със спокоен поглед, макар и с известно напрежение в глава. — Но е много по-добре обзаведена.

Това беше установяване на фактите, не критика.

Думитру свали вратовръзката и започна да разкопчава ризата си. Алеи веднага устреми поглед към пръстите му и изражението ѝ се заколеба между желание и загриженост.

— Да — потвърди небрежно той. — Другата стая не е използвана, откакто мама почина. Тогава бях на три години. Тази стая обаче се използва постоянно, откакто дядо ми я отделил от салона преди шейсет години. Вероятно ви прави впечатление, че мебелите са модерни. Донесох ги от Париж.

— Заедно с готварските книги — промърмори с отсъстващ вид тя, без да отделя поглед от ръцете му.

— Точно така. — Той откопча и последното копче, свали ризата и я сложи внимателно на облегалката на високия готически стол. — Не сте в състояние да се съсредоточите върху предстоящите задачи, нали?

Алеи изненадано вдигна поглед.

— Искате да кажете, че трябва да обсъдим мебелировката?

— Искам да кажа, че трябва да мислите защо сме тук — отвърна меко, но категорично Думитру. — Сами. През нощта.

За миг между извитите ѝ вежди се вдълба сърдита бръчица, но бързо изчезна и челото отново стана свършено гладко.

— Предстоящата задача, както я нарекохте, е моето лишаване от девственост. Трудно ми е да мисля постоянно за това. Щом насоча мислите си натам, те се разбягват като риби, стреснати от хвърлен във водата камък.

— И защо е така? — попита настойчиво той. Знаеше, че трябва да прояви търпение, но се улови, че очаква отговора ѝ с голям интерес.

Тя се намръщи и зелените ѝ очи станаха сериозни. Чувствата ѝ, каквито и да бяха те, се насочиха навътре, не срещу него.

— Първо, никога не съм правила такова нещо и нямам ни най-малка представа дали ще се представя добре.

— И второ? — Думитру вдигна вежди и се опита да изглежда безучастен, макар че беше готов да избухне в смях.

— И второ... — Тя се запъна. — Второ... — Изразът на лицето ѝ се промени и тя изведнъж заприлича на уплашено малко дете, решено да покаже смелост. — Второ, аз съм във ваша власт и съм изцяло зависима от вашата снизходителност, любезност и човечност. Не ми е приятно да съм зависима, особено когато не мога да се надявам, че ще получа компенсация. Какво ще стане, ако се окаже, че съм се излъгала относно намеренията и характера ви?

От раменете му сякаш падна тежък товар. Без да се замисли, той я хвана за раменете, привлече я към себе си и притисна горещата си

буза о рамото ѝ. Тя се подчини несръчно — първата проява на несръчност, откакто се познаваха.

Тя беше дребна и с крехка структура. Много по-крехка, по-дребна, по-слаба от него. Колко ли заплашителен беше в нейните очи — особено след като знаеше какво ще се случи между тях... и какво може да се случи, ако той реши. Тази мисъл го стресна и го отврати. Крехкостта на Алеи събуди в сърцето му инстинкт на закрилник, който обаче нямаше нищо общо с любов към ближния. Под всички объркани, изненадващи емоции бе скрито примитивно чувство, за чието съществуване не беше подозирал, и то казваше: тя е моя. Той беше длъжен да я закриля, да я прегръща, да я притежава. Дали тази собственическа част от него беше в състояние да се откаже от нея, ако стане нужда? Той не знаеше и не искаше да разбере.

— Мили Боже, Алсиона — произнесе дрезгаво той, — не бива да се страхуваш от мен. Ще бъда толкова нежен, колкото желаш. Не мога да ти обещавам, че няма да боли...

— Знам — прекъсна го тихо тя и сведе тъмните си ресници. — Не очаквам да мине без болка.

— Но ти обещавам, че ще ти хареса — довърши изречението той. Опита се да я очарова с усмивка, но осъзна, че изглежда фалшиво, и се отказа. — Ще изпиташ повече удоволствие, отколкото болка.

Тя го погледна като пробуждаща се котка и леко се отпусна.

— Значи не сте новак?

— Не — отговори честно той, макар че не знаеше какъв отговор би ѝ харесал.

Тя го погледна замислено.

— Жените, с които сте били... това винаги ли им доставяше удоволствие?

— Мисля, че да — кимна той, развеселен от въпросите ѝ. — Имам причини да вярвам, че съм им доставил удоволствие, но това изобщо не означава, че съм Казанова. Имал съм някоя и друга любовница през годините и винаги съм се отнасял сериозно към нея, уверявам те.

— В момента не искам да чуя нищо повече. — Тя поклати глава е полъх на цинизъм, който той схвана като добър знак. Вече не изглеждаше толкова уплашена, беше си възвърнала обичайната хладна самоувереност. Примитивният звяр в него реши да отстъпи, макар че

усещаше много силно привличането на тялото ѝ, горещата ѝ уста, вкуса на вино и собственото си нарастващо желание. — Още не съм стигнала дотам да се замисля за вашата вяност.

Той поклати глава и се засмя тихо.

— Никога не съм срещал жена като вас.

Алеи отстъпи крачка назад и го погледна въпросително.

— Причината е, че принадлежа към специален вид, който се присажда твърде трудно, затова е много рядък. — Тя направи кратка пауза. — Ала въпреки уникалността си в крайна сметка съм само жена, пленница на обществените правила, слаба и ранима, с всички отличителни белези на своя пол. Моля ви, не ме разбирайте погрешно — аз не искам да бъда мъж. Искам само жените да не са толкова безпомощни.

Безпомощни? Каква ирония! С опита си да поеме контрола над съдбата си, да спаси себе си и хората си от бедност и да избяга от капризите на две империи той бе поставил Алеи в положение да осъзнае болезнено своята безпомощност. Въпреки това я искаше. Искаше я толкова силно, че изпитваше болка. Приблужи се към нея и погледът ѝ светна, но тя не помръдна. Той я улови за раменете и я погледна дълбоко в очите, но тя дори не трепна.

— Алсиона, кълна се, че няма от какво да се страхуваш, докато си с мен — изрече уверено той. После бавно сведе глава, за да ѝ даде време да се извърне, ако иска, ала тя не го направи. Само събра вежди — с болка, както му се стори, отметна глава назад и се притисна към него. Устните им се срещнаха.

Думитру искаше да я утеши с целувката, но в мига, когато се докоснаха, тя въздъхна доволно и се разтопи в ръцете му. Тялото ѝ се сгуши в неговото, устните ѝ се отвориха в сляпо доверие и желание.

Тази жена му вярваше. Вярваше му и го искаше също толкова силно, колкото той нея. Думитру престана да мисли. Една дива, дълбоко погребана част от него се надигна и си проби път навън. Устата ѝ, тялото ѝ и неговото собствено желание бяха един цял свят. Тя лежеше в прегръдките му толкова мека, малка и безволна, че той се почувства като всевластен великан. А някъде много дълбоко в себе си усещаше, че е трогнат и разтърсен от доверието, което тя бе проявила толкова бързо и така необяснимо.

Най-сетне се отделиха един от друг и Алеи отстъпи крачка назад, дишайки тежко. Цялото тяло на Думитру потръпваше в такт с ритъма на сърцето му. Желаете я толкова силно, че не смееше да проговори. Погледна я дълбоко в очите и попипа корсета ѝ в безмълвен въпрос. Все още замаяна, тя отблъсна ръката му, но само за да отвори скритите кукички.

Откопча и презрамките и цялата конструкция падна с тракане на пода. Тя остана само по прозрачна долна риза и от гърлото му се изтръгна стон. Тънката материя бе полепнала по тялото ѝ, овлажняло от желание, и очертаваше изкусително разкошните ѝ форми и втвърдените връхчета на гърдите ѝ.

— Алсиона... — пошепна той, но тя сложи пръст на устните му.

— Достатъчно сме говорили — рече тя и в очите ѝ светна смарагдовозелен блясък.

Думитру кимна, вдигна я на ръце и я отнесе на леглото си, поставено като остров в средата на стаята. Тялото ѝ лежеше на гърдите му меко, податливо и топло, пръстите ѝ се заровиха в косата на тила му. Той я положи на матрака и я пусна неохотно. Коленичи до леглото и посегна към краката ѝ. Тя носеше леки обувки, които той събу без бавене и захвърли на пода.

Спря за миг с ръка на глезена ѝ. Краката в копринени чорапи бяха красиви... а може би това не беше най-точната дума. Те бяха прелестни, с фини кости и мека кожа. Мушна ръка под коляното и се наслади на реакцията ѝ. Тя потрепери, после се вцепени, не знаейки дали да се отдръпне, или да го окуражи. Той откопча жартиерите и плъзна единия чорап по гладкия бял крак. Господи, каква наслада! Когато я освободи, тя се отпусна и се опита сама да свали втория чорап, но той хвана ръцете ѝ.

— Легни — заповяда тихо и отстрани ръцете ѝ.

Тя очевидно поиска да възрази, но се отказа. Отпусна се и положи глава върху възглавниците в горния край на леглото. Лицето ѝ изразяваше нерешителност.

Думитру вдигна внимателно тънката риза, за да открие крака ѝ и да свали чорапа. Когато сложи ръце на прасеца ѝ, тя издиша шумно и той се засмя тихо. После внимателно нави чорапа и го свали.

— Това ми харесва — призна тя и се изчерви.

— Нали нямаше да говорим — подразни я той, готов отново да впие устни в нейните.

— Кой говори сега? — отвърна тя с усмивка.

Той стана и с няколко бързи движения свали ризата, обувките и чорапите си. После спря с ръце на колана.

— Чувал съм, че недокоснатите момичета се плашат от... от гледката на възбуден мъж. Ако желаете, ще угася светлината.

— Хмм... — промърмори Алсиона и извърна глава. — Разглеждала съм рисунки в медицински книги и имам известна представа какво ме очаква. Но съм убедена, че в цвят и от плът ще е много по-страшно. — Стрелна с очи слабините му и продължи — Вече установих, че в сравнение с онова, което показват в книгите, размерите са доста... внушителни.

— Разбирам — отговори Думитру, докато си заповядваше да остане сериозен и тялото му се стопляше под изпитателния ѝ поглед. Смутен като никога в живота си, той откопча панталона и го свали с едно бързо движение заедно с бельото.

— О! — пошепна съпругата му и примигна. — Не очаквах, че ще е... пурпурночервен. Не предполагах, че може да има такъв цвят.

Той се покашля, все така смутен.

— Е, това е в природата на нещата. Ако позволите да отбележа, това е просто един нормален, здрав екземпляр.

Тя примигна отново и вдигна поглед към лицето му.

— Простете... Съзнавам, че не е редно да зяпам така този... екземпляр, но съм любопитна и... — Скри зачервеното си лице в длани и изохка театрално: — Боже, каква я свърших пак! Няма да се учудя, ако се окаже, че изобщо не съм годна за тази работа...

— Тихо!

Алсиона рязко вдигна глава. Думитру се качи в леглото и възседна краката ѝ. Тя погледна отново члена му и направи опит да се отдръпне. Той я спря и заговори вразумително:

— Това тук е доказателство, че правите всичко както трябва. — Тя се изкиска нервно и се изчерви още повече. — Знаете ли, понякога се случва младата невеста да остане по риза, защото ѝ е неловко да се съблече, или защото е... хм... твърде изискана.

Тя отклони поглед от ерекцията му и той откри в очите ѝ решителност.

— Няма да твърдя, че не се чувствам неловко, но искам да знаете, че никога не съм била... изискана, както се изразихте.

Той се усмихна и очите ѝ блеснаха в отговор. Между двамата отново прехвърчаха искри.

— Хайде тогава, махнете я.

Думитру се наслади на всеки миг от свалянето на ризата. Когато най-сетне я измъкна през главата си, Алеи нададе триумфален вик и я метна на пода. Ала като видя погледа му, се стресна.

— Предполагам, че у мен няма нищо, което да ви изненадва — прошепна плахо тя и се сгуши във възглавниците.

Той разбра, че тя има предвид голото си тяло, и кимна.

— Най-общо казано, няма нищо ново. Но подробностите... веднага ще ви кажа, че съм твърде далеч от разочарованието.

В действителност беше омагьосан от нея. Голото ѝ тяло беше още по-желано, отколкото под ризата. Кожата ѝ бе светла като сметана, местата, само където я е притискал корсетът — розови. Извивките ѝ бяха разкошни, а гърдите направо съвършени, с розовочервени зърна.

— Вие сте завладяваща — изрече той с пламенност, която беше абсолютно искрена.

— Вие също, мой среброкоси вълко от Северинор — отвърна тя, стараяйки се да говори шеговито, но Думитру знаеше, че тъмната жажда в очите ѝ е отражение на неговата.

— Досега се смятах за дракон — рече подигравателно той и добави меко: — Надявам се, че вече не ви е страх от мен?

— Все ми е едно дали се страхувам или не — отговори решително тя и ъгълчетата на устните ѝ потръпнаха едва забележимо. — Вярвам, че ще бъдете добър с мен.

— Мисля, че на тъмно ще ви е по-лесно — рече тихо той. — Само този път.

— Само този път — повтори тя и кимна.

— Край на приказките — отсече той.

— Край на приказките — повтори послушно тя.

Думитру стана, отиде до тоалетната масичка и угаси лампата. Широките рамене и мускулестите бедра се очертаха за миг на светлината, преди да изчезне. Помещението потъна в мрак и тя го чу как прекоси стаята, усети как тежестта му се върна в леглото. Остана неподвижна, когато той се придвижи към нея. Тялото ѝ пулсираше в

очакване. Ръката му се плъзна по глезена ѝ, обхвана го внимателно и тя изохка. След миг другата ръка се плъзна по лицето и помилва бузата ѝ. Устата му отново намери нейната и отново я заля сладка, замайваща горещина. Стегнатите ѝ мускули се отпуснаха под сладкия натиск на страстта.

Устните му се движеха около нейните, плъзнаха се по шията ѝ и по-надолу. Закръжиха около гърдите ѝ и предизвикаха радостни тръпки по кожата. Но когато той взе едното зърно между зъбите си, чувството угасна. Тя стана съвсем спокойна, почувства се странно далече от жадните му милувки. Нищо, че желанието продължаваше да пулсира във вените ѝ.

Мина малко време и тъмната му глава се вдигна.

— Какво не е наред?

— Не, нищо, искам да кажа, аз... — пошепна смутено тя, но не можа да продължи.

— Нещо не е наред — повтори той.

— Да, може и така да се каже — отвърна Алеи и преодоля смущението си. — Но щом това ви харесва, моля ви, не преставайте.

— Дори ако на вас не ви доставя радост — добави той.

— Наистина не ми доставя радост — съгласи се облекчено тя. — По-точно казано, не усещам почти нищо.

Усети как той поклати глава в мрака. Една къдрица падна напред и нежно докосна кожата ѝ.

— Има безкрайно много възможности да се забавляваме. Ако някои мои движения не ви доставят наслада, не се колебайте да ми кажете.

— Ще го запомня — отговори тя и се почувства още по-неловко отпреди. — Честно казано, в момента съм готова на всичко, само и само да сложим край на този разговор.

Той се засмя и тялото му завибрира. Весел, благозвучен смях — аз никога не съм се смяла така, помисли си тя. Той се наведе отново над нея, целуна за последен път зърното и посвети вниманието си на чувствителната долчинка между гърдите ѝ. Движеше се предпазливо около ключицата ѝ и тя задиша накъсано, запъшка, съзнанието ѝ се помъти и сетивата ѝ се изостриха.

Ръката му е върху бедрото ми — осъзна тя с ужас, промъкнал се между другите чувства, които я владееха. Пръстите му се насочиха

между бедрата ѝ — и се мушнаха навътре. Алеи извика смаяно, когато усети един пръст да се плъзга в интимните ѝ части. Прилично ли е това? — възмути се едно ъгълче на съзнанието ѝ. Устните му продължаваха да танцуват върху кожата ѝ, ръката му се движеше в нея и поредната вълна на наслада отнесе въпроса надалеч. Внезапно в нея се отвори болезнена празнина — сякаш докосването му бе събудило в сърцето ѝ инстинктивен глад, непознат допреди минути.

— Моля те — пошепна тя, завряла лице в шията му. — Моля те!

Тя не знаеше за какво всъщност го моли, но той явно знаеше, защото оттегли ръката си и само след секунда тя усети как кадифената главичка на ерекцията му се притисна към гънката между бедрата ѝ. Пръстите му разтвориха срамните устни, горещи и влажни от желание. Тя се сети за болката, но в следващия миг той нахлу в нея и проникна навътре с един-единствен мощен тласък.

Тя усети, че е вдигнала крака и ги е увила около хълбоците му, за да се приближи колкото може повече до него. Държеше го здраво и дишаше в такт с него — макар че нейният дъх идваше бърз и тих, а неговият беше тежък и шумен, сякаш вършеше тежък физически труд. Мястото, където беше влязъл в нея, пареше, но нещо я тласкаше неудържимо да се извива под него и да протестира срещу неподвижността му. Той простена задавено.

— Мили Боже, Алеи, кажи ми, ако ти причинявам болка. — И се задвижи в нея.

За момент паренето се усили и Алеи проплака, но не беше способна да го спре. За нищо не света не искаше да го спре. Скоро болката отстъпи място на глух натиск, а той на свой ред бе отнесен от гореща вълна — ново, поразяващо чувство, твърде прекрасно, за да го нарече болка, и твърде силно, за да е просто удоволствие. Ръцете, тялото, устата на Думитру я носеха към висините, тя бе оглушала от бученето, ослепяла от светкавиците, завладяна от новите усещания — а после, без никакво предупреждение, светът около нея се срути.

Докато летеше към дъното, нещо я прониза — безмилостно като огън и изпепеляващо. По-силно от всичко, което беше преживявала досега. Това ли беше екстазът? Въпросът мина през нея, преди всичко, което не беше този миг, това чувство, този живот, да загуби значението си. Вечността се разтвори пред нея, поиска да я разкъса и тя изпищя.

Посрещна с готовност собственото си разрушение и в същия миг се възпротиви срещу него.

Неясно, като от голямо разстояние, тя усети как Думитру се разтрепери, а после бавно се върна отново в този свят. Тя престана да пада и се понесе по последните вълни на мощния прилив. Алеи осъзна, че се е вкопчила в него, и разхлаби хватката си с чувство за вина, докато по кожата ѝ минаваха последните тръпки на страстта. Думитру забави ритъма и най-сетне спря.

Дълго време двамата лежах мълчаливо, дишайки тежко, после Думитру излезе от нея, направи нещо на себе си, после отново посвети вниманието си на Алеи и я притисна до тялото си. Тя лежеше притисната до слабините му и усещаше с всичките си сетива отслабването на ерекцията му. Мускулите на краката ѝ пареха и тя се чувстваше едновременно празна и препълнена.

— Виждаш ли! — пошепна в косите ѝ Думитру и се засмя тихо. — Много повече удоволствие, отколкото болка.

— Да — призна тя и също се засмя. — Много повече. — Беше се случило. Окончателно. Невъзвратно. Тя беше омъжена. Все още обаче не знаеше какво означава това. Какво, за бога, да прави сега?

6

Слънцето се бе издигнало високо над планинските върхове, когато Думитру най-после отвори очи. Беше минал повече от час, откакто светлината се бе промъкнала в долините, за да прогони нощта и да го събуди, но той нямаше никакво желание да поздрави утрото — нещо нетипично за него. Зави се до брадичката, зарови глава в меките коси на жена си и си заповяда да не мисли за ежедневните задължения, които го зовяха.

Ала съзнанието и съвестта не можеха да бъдат прогонени задълго. Когато слънчевата светлина нахлу през прозорците, той се събуди окончателно и неохотно седна в леглото.

Алсиона не помръдваше. С несъзнателния егоизъм на човек, несвикнал да спи с друг човек, тя беше окупираше три четвърти от леглото. Дори в съня си представляваше купчинка от противоречия: черна коса върху бели завивки, кукленско лице, толкова ясно и крехко, че изглеждаше почти недействително. Гледка, която беше в контраст с позата ѝ в леглото. Поза, подходяща повече за буен дванайсетгодишен хлапак, отколкото за красива жена, двойно по-възрастна. Противоречията бяха фрапиращи — и безкрайно възбуждащи.

Жена, омесена от по-фино тесто, сигурно щеше да се преструва в леглото на съвършената дама — не скована, но все пак безстрастна и тиха, създадена за изискани преживявания, не за обикновени плътски забавления. Алсиона бе реагирала с учудване, шеги и ум — и с тревожна ранимост. Комбинация, каквато не си беше представял даже в най-трескавите си сънища и която бе колкото обезоръжаваща, толкова и прелестна. След като се любиха, той остана дълго време буден, вслушваше се в равномерното ѝ дишане, докато тя спеше със съня на праведница. Не искаше нищо повече от това да спи притиснат до нея до края на нощта.

Така и направи.

Сега, под ярката утринна светлина, отново се почувства неловко. Всичките му опасения се бяха разсеяли: Алеи не беше нито стара и

грозна, нито покварена или капризна. Жалко, че толкова дълго беше страдал от кошмари. Въпреки това женитбата им беше дръзка стъпка: двама души, абсолютно чужди един на друг, трябва да открият как да живеят като мъж и жена, без да знаят нищо за малките ежедневни привички и особености, които са известни на партньорите даже и в уредените бракове.

Това е трудно даже за двама души, които си подхождат, каза си Думитру. Знаеше, че не е съвършен. Ала когато се вгледа в спящата си жена, пожела с цялата сила на сърцето си тази връзка да тръгне добре... и да продължи докрай. Беше готов да повярва, че двамата имат бъдеще.

Измъкна се тихо от леглото, за да я остави да се наспи хубаво. Облече халата си, събра разхвърляните дрехи и излезе в салона.

Както очакваше, камериерът му стоеше търпеливо пред вратата, за да получи ежедневните инструкции. Гийом беше внос от Франция — като готварските книги. Той беше човекът на Думитру в Париж и изпълняваше задачите, с които домашната прислужница и собственичката на пансиона не можеха да се справят. И когато Думитру се върна във Влахия след смъртта на баща си, Гийом реши да загърби всички останали роли и да го придружи като негов камериер. Това беше и повишение, и изгнание. Един-единствен път Думитру го попита защо го е направил, но отговорът беше чисто галско вдигане на раменете.

Гийом упорито отказваше да учи чужди езици и наблюдаваше живота на своя работодател със същото непоколебимо равнодушие, което проявяваше в Париж — сякаш именно той е най-важната личност в изискано домакинство, а не е само един от малкото слуги, които не излизат на работа в оборите и на полето.

Тази сутрин Гийом не беше сам. До него стоеше камериерката на Алеи — дебеличко русо момиче, едва навършило двайсет години. Тя седеше в другия край на салона, възможно най-далече от Гийом. Двамата се оглеждаха недоверчиво. Без съмнение Гийом не беше съгласен да дели авторитета си в господарските покои с новопристигнала камериерка. Никой от двамата не забеляза появата на господаря на дома.

— Бонжур — поздрави ведро Думитру.

И двамата скочиха. Гийом се постара да прикрие смайването си с почти военна прецизност и отсеченост.

— Да, мосю? — попита той и направи лек поклон, който много ясно подканваше камериерката да го последва.

— Реших да направя утринния си тоалет тук, за да не смуцавам съня на съпругата си — уведоми го Думитру с най-сухия си тон.

Очите на малката камериерка светнаха, макар че господарят бе говорил на своя парижки френски. Очевидно тя не само имаше обща професия с Гийом, ами и двамата бяха от една нация. Естествено. Жена с богатството на Алсиона се задоволяваше само с най-доброто и най-модното, все едно дали ставаше дума за коне, ветрила или слуги.

— Извинете ме — пошепна камериерката, направи съвършен реверанс, който би могъл да е женското съответствие на поклона на Гийом, и се върна в празната спалня на господарката си. Затвори вратата с такова преувеличено внимание, че Думитру веднага разбра колко високо е оценила деликатността му. На лицето му изгря усмивка. Вече беше сигурен, че камериерката ще каже добра дума за него пред господарката си.

Гийом излезе на стълбището и извика да донесат гореща вода, за да може господарят да се измие и избърсне. Тъй като огромната камина на горния етаж се палеше само през зимата, всяка сутрин трябваше да му носят топла вода от кухнята.

Докато чакаше камериера си, Думитру оглеждаше салона със съвсем нови очи и се питаше как ли го вижда една разглезена, богатата англичанка. Даже в господарските покои на замъка Северинор модерният комфорт отсъстваше. Стаята на Алеи в Лондон със сигурност се отопляваше от красива малка печка или от камина със специален комин, а не от тристагодишно огнище, което димеше повече навътре, отколкото навън и оставяше помещението по-скоро студено, ако не беше пълно с дебели цепеници. Тя сигурно е свикнала със стени, покрити с коприна или китайски тапети, а тук имаше само студена вар. Мебелите бяха вехти и изобщо не отговаряха на изискванията на богаташка дъщеря като нея. Сигурно ще ѝ е много неприятно, ако обстановката си остане такава.

Защо всъщност да не поръчам ново обзавеждане? — запита се внезапно той. Зестрата на Алеи беше повече от щедра. Преспойно може да вложи малка част от нея в обновяването на дома им. За първи

път, откак бе напуснал Париж, ще прекара зимата на топло. Той се усмихна, доволен от великодушieto си. Алеи със сигурност ще му се отблагодари.

Утринното слънце помилва клепачите на Алеи и я събуди с порой от червена светлина. Първата ѝ съзнателна мисъл беше за студения матрак до нея — откритие, което я изпълни с разочарование, загриженост и облекчение. Тя потърка очи, седна в леглото и се обърна към онова, което я бе събудило. Отвори широко очи и видя само красота.

По дългата външна стена на стаята имаше дузина прозорци със строги готически рамки. Докъдето стигаше погледът, към наситеносиньото небе се издигаха планини, наредени по големина като армия от камък. Между оголените от вятъра върхове се виждаха тъмни наметки от ели и смърчове, а по-надолу — просторни гори от светли широколистни дървета. От портата на крепостта започваше пътека към малка група къщи в подножието на стръмен склон. Многоцветен килим от ниви изпълваше просторната долина и по-малката до нея и се простираше чак до гората. Стадо овце се носеше в далечината като купчина бели облачета и скоро изчезна от полезрението ѝ.

Дядото на Думитру сигурно е бил колкото романтик, толкова и аскет, помисли си Алеи. Сцената светеше с недействителния блясък на италианска ренесансова картина. Небето беше твърде синьо, сиво-зелените върхове — твърде блестящи. Почти толкова невероятно като гледката беше съзнанието, че всичко, което виждаше през прозорците, е и нейно — или поне земята и тя сега имаха един и същи господар.

При мисълта за нощта и всичко, което двамата с Думитру бяха споделили, тя се разтрепери, макар да не ѝ беше много студено. Какво означаваше тази нощ? Всичко? Нищо? Тя не знаеше — и не можеше да знае, преди да го е видяла отново.

Не знаеше дори дали отсъствието му трябва да я разочарова или да я зарадва. Беше сигурна, че е прекарал при нея цялата нощ — дори да не се беше събуждала през равни интервали, защото не бе свикнала да усеща чуждо тяло до своето. Това беше неговата спалня и ако не я искаше, той със сигурност щеше да я прати оттатък, но той не го

направи и това означаваше, че желанието и нежността му не са изчезнали с окончателното легализиране на брака им.

В момента страшно ѝ се искаше да се е събудила заедно с него, да закусят заедно, да си говорят, да се чувстват свързани... а после той да се заеме със задълженията си на земевладелец, каквито и да са те. Въпреки че перспективата да го види отново я изпълваше със смущение и нервност, тя искаше да заздравеи онова, което се бе случило между тях, и да разбере как ще изглежда новият ѝ живот и какво се очаква от нея. Но най-главното беше да говори с него, по причини, които нямаха нищо общо с разума — защото търсеше потвърждение и защото той, колкото и да ѝ беше чужд, вече ѝ липсваше.

Тя се огледа за звънеца, за да повика Селест. Надигна се и усети болка в бедрата. Това я накара да се изчерви, макар че причината за болката не присъстваше.

След минута се отказа. В стаята нямаше нищо, с което би могла да повика камериерката. Повечето от дрехите ѝ бяха нахвърляни по пода в салона, а тя нямаше представа кой е сега там. Набързо навлече ризата си и отвори грамадния гардероб, поставен в отсрещния ъгъл, за да намери нещо за обличане, преди да се осмели да излезе в салона.

Претърси гардероба, пренебрегвайки угризенията на съвестта. Все пак Думитру ѝ беше съпруг. Нямаше нищо лошо, ако вземе за малко някоя негова дреха.

Намери стар, излинял халат — сигурно мъжът ѝ отдавна не го носеше — и го наметна. Тъкмо когато се готвеше да затвори гардероба, вратата се отвори и на прага застана Селест с тежко натоварена табла.

— Изчаках, докато чуя, че мадам е станала — изрече камериерката необичайно официално.

„Мадам“? — А снощи беше още „мадмоазел“.

— Благодаря, Селест. Имах нужда от сън — отвърна Алеи също така официално. Не беше сигурна дали иска да предпази от смущение себе си или камериерката си. За съжаление не постигна успех. Селест започна да обикаля стаята и да вдига обувки, чорапи, корсета и още какво ли не. Лицето ѝ оставаше напълно неподвижно и Алеи се изчерви.

— Ако мадам желае да се върне в собствената си спалня, ще направим тоалета там — пошепна камериерката със сведени очи и

излезе от стаята, преди господарката ѝ да е намерила думи за отговор.

Селест направо избяга, помисли си Алеи и я последва, благодарна, че многозначителната учтивост на камериерката ѝ за малко е насочена в друга посока.

Изненада се, защото изведнъж ѝ се дощя леля Рейчъл да беше тук, въпреки че хленченето и постоянните иронични намеци на компаньонката я нервираха по целия път до Виена. Преди да поеме по пътя на професионална бедна роднина, сестрата на майка ѝ известно време беше омъжена — роднините говореха, че постъпила като глупачка и се омъжила по любов, — но само след две години овдовя и банкрутира. Макар лелята да не беше най-подходящата личност за довереница в сърдечните работи, Алеи много искаше да поговори с жена, която има опит. Селест ѝ беше предана, но тя не знаеше какво е да си омъжена. Понякога правеше двусмислени намеци, но Алеи беше сигурна, че камериерката ѝ няма никакъв опит в плътската любов — така беше и с нея до снощи. Даже старата ѝ гувернантка Гретхен Рот не би могла да я подкрепи в този момент така, както една омъжена жена — по-точно всяка.

За учудване, ако не и за разочарование на Алеи салонът се оказа празен. Собствената ѝ спалня изглеждаше много променена, откакто я бе видяла за последен път. Селест бе разопаковала багажа, мебелите бяха разместени и като цяло стаята беше станала много по-уютна. Това единствено помещение трябваше да ѝ замести апартаментите в Лийдс, Лондон и Мидълсекс.

Гардеробът беше препълнен с дрехи. На тоалетната масичка имаше няколко ковчезета с накити и най-различни аксесоари. На двете сгъваеми масички до вратата бяха струпани купчини книги и хартии. На друга масичка пък бяха кутиите ѝ за шапки. Два от пътническите сандъци още не бяха отворени и чакаха в ъгъла.

— Опитвах се да подредя вещите ви, доколкото можах — обясни Селест, която явно се чувстваше по-добре на „своя“ територия. Направи пренебрежителен жест и се отърси и от последната си скованост. — Това не е апартамент за истинска дама. Даже къщата в Лондон беше много по-добра от това тук.

— Ако съпругът ми можеше да си позволи дом, който отговаря на титлата му, нямаше да бъде принуден да се ожени за мен — обясни сухо Алеи, но тайно в себе си също реши, че трябва да се направи

нещо. Помещението беше достатъчно голямо и имаше място за още мебели. Можеше да го раздели на няколко самостоятелни къта.

Селест изпуктя презрително и постави таблата в един ъгъл на масата. После отиде до тоалетната масичка и вдигна оставената там кана с топла вода, за да я излее в легена за миене.

— Горест няма водна помпа. Трябваше да изпратя прислужницата в кухнята, за да донесе топла вода за утринния ви тоалет. Освен това, мадам, в тази каменна грамада никъде няма звънци. Първо трябваше да намеря прислужница, а това никак не е лесно, уверявам ви.

— Може би ще успеем да го променим — предложи Алеи. Много ѝ се искаше да забрани на Селест да я нарича „мадам“, но се отказа. Свали вехтия халат и отвори една от раклите, за да намери любимата си утринна роба. Без повече коментари Селест извади робата от гардероба и ѝ я подаде. Алеи я остави на близкия стол и свали ризата, за да се измие. За разлика от стаята на Думитру нейната имаше печка, в която пращеше буен огън и гонеше студа. Това ѝ помогна да се измие, без да трепери. Изпод кърпата, с която беше покрита таблата, идваше ароматът на обичайната ѝ закуска: какао, наденички и препечена филийка с мармалад.

— Как успяхте да набавите любимата ми закуска? — попита тя, наля вода в легена и започна да се сапунисва. — Езикът на знаците има своите граници, а дори и някои от слугите да говорят немски, вие няма да ги разберете.

Селест отново изпуктя.

— Говоря само френски. Господарят има камериер от Париж, който е тук от три години и отказва да учи местния език. Той се е погрижил всички слуги да знаят какво се иска от тях. Гореща вода и закуска се иска всяка сутрин, нали?

— Значи вече познавате камериера — установи учтиво Алеи и изми лицето си с топла вода. Сега беше неин ред да попритисне малко камериерката си.

Селест изохка възмутено.

— Да, мадамозел, но не е нужно да ми говорите с този тон. Изобщо не се интересувам от французина. Не ми се вярва, че произхожда от добро семейство. — Последните думи прозвучаха крайно високомерно.

Алеи се усмихна и се отказа да продължи темата. Изми горната част на тялото си, а когато Селест се обърна, внимателно се избърса между краката. По бялата кърпа се появиха ръждивокафяви петна и тя побърза да я изпере в легена, преди камериерката да е забелязала нещо. Никога не беше мислила за това — практическата страна на брака! Омъжена. Сега беше омъжена. Алеи си повтаряше думата, докато следеше как петната бавно се разтварят в топлата вода.

— На разсъмване отидох в салона и след около час видях барона да излиза от спалнята — заговори отново Селест, като се стараше гласът ѝ да звучи небрежно. — Очевидно много се е привързал към вас, щом е останал през цялата нощ, мадмоазел.

Забележката съдържаше неизречен въпрос. И Алеи ли изпитва същите чувства? Но тя нямаше никакво намерение да обсъжда тези неща с камериерката си. Освен това трябваше да даде обяснение, което Селест със сигурност нямаше да приеме добре.

Алеи посегна към голямата хавлия, за да се подсуши, обърна се с гръб към Селест и каза истината:

— Той не е баронът.

Селест извика смаяно.

— Какво искате да кажете? Какъв е, щом не е барон?

— Добрата новина е, че е граф — обясни Алеи, обърна се бавно и се уви в хавлията. — Лошата новина е, че е румънец.

Брадичката на Селест увисна.

— Румънец? Значи е мошеник? Той е дявол! Сигурно ви е казал истината едва след като си е взел от вас, каквото иска? Бедничката! Сега сигурно няма да отидем във Виена?

— Сигурно — кимна мрачно Алеи. — Знам, че градът ще ви липсва. Ако не искате да останете при мен...

Селест я изгледа възмутено.

— Не говорете така, мадмоазел! Ставате смешна. Да не мислите, че ще ви оставя сама с този варварин? То е все едно да изоставя собственото си дете! Сигурна съм, че в тази планина няма да се намери нито една прислужница, която ще четка кадифените ви рокли като мен. Да не говорим, че никой няма да се погрижи да се явите навреме за вечеря, след като цял ден сте се занимавали с онези прашни книги.

Алеи се усмихна неохотно.

— Книгите ми са нови, Селест, и са много вълнуващи. — Поколеба се за миг, после улови ръката на французойката и я стисна. — Благодаря ви, че няма да ме напуснете. Без вас ще съм загубена.

— Точно така — кимна доволно камериерката. — Но защо приемате така спокойно лъжите на онзи демон? Кога ви каза истината? Сигурно веднага след като си е направил удоволствието с вас?

Алеи смутено запристъпва от крак на крак.

— Той не ми каза нищо. Сама го разбрах.

— Умно момиче! — Селест засия и побърза да извади чиста долна риза и нов корсет. — Много съжалявам, че сте го разбрали, когато вече е било късно. Представям си колко зле се чувствате! Да ви подмамат по такъв начин да сключите брак! И сега той сигурно очаква, че това няма да ви притеснява! Как да не се вбесиш? — Селест млъкна рязко и на лицето ѝ се появи странен израз. Огледа внимателно Алеи и попита предпазливо: — Вие го разбрахте, когато вече беше много късно, нали?

Алеи усети как се изчервява, но преди да е успяла да каже нещо, Селест закърши ръце, напълно забравила корсета.

— О, мадмоазел! — изплака тя. — Никога няма да ви разбере! Как можяхте! Вие сте една лудетина с объркана главица!

— Селест, вие се забравяте — отвърна Алеи и вложи в думите си повече хапливост, отколкото беше възнамерявала. — Вие сте моя камериерка, не моя бавачка. Вече съм доста възрастна, за да слушам бавачки.

— Да, мадмоазел — отговори съкрушено французойката и сведе глава с добре изиграно разкаяние. — Мадам — поправи се бързо тя. Алеи беше готова да ѝ забрани да говори, но погледът на камериерката ѝ я предупреди да замълчи. — Все още не разбирам как можяхте да го направите. Знам, че не ми е работата да задавам такива въпроси, но все пак само преди минута се съгласих да споделя изгнанието с вас и...

— Не разбирате, защото не сте като мен, Селест — отговори спокойно Алеи и облече чистата риза. — Но знаете не по-зле от мен, че се провалих като лейди... и като жена.

— О, не, разбира се! — извика автоматично Селест, но очите ѝ казваха истината.

— О, да, разбира се — кимна все така спокойно Алеи. — Вие познавате слабостите ми, Селест, и се надявам да разберете защо

пренебрегнах провиненията на мъжа, с когото разговарях в продължение на час и който след този час беше още по-заинтересуван от мен, отколкото преди.

— О! — пошепна Селест и след малко повтори зарадвано — О! Значи той ще ви обикне. Да, вече съм сигурна, че ще ви обича. Няма никакво значение дали е турчин или какъв беше там. Ако ви обича, ще му простя всичко.

Алеи се усмихна против волята си.

— Аз не се целя чак толкова високо, но бъдете уверена, че съм доволна от решението си.

За нейна изненада всяка от казаните думи прозвуча искрено.

На километър от замъка Думитру наблюдаваше строежа на новите тераси. По някое време на пътя се появи Михай, синът на оборския ратай, и се затича към него, размахвайки ръце и крака. Графът го забеляза отдалеч, но продължи да разговаря с работниците, макар да му беше интересно каква вест носи момчето. Дали жена му имаше нужда от нещо? Може би е преживяла злополука... или е избягала?

Михай стигна до него, преди да е успял да си изясни странната бъркотия от чувства в сърцето си. Когато задъханото момче спря пред господаря, работниците млъкнаха и отстъпиха малко настрана. Момчето пое шумно въздух, изтри запотеното си лице с ръкав и каза, каквото си беше приготвил:

— Петро Волинройски се завръща!

Думитру се ухили облекчено и изпита искрена радост. От всички новини, които момчето можеше да донесе, тази беше най-приятната — и най-неочакваната.

— Как така?

— Да, връща се! — извика Михай. — Бела и аз бяхме на крепостната стена и го видяхме да преминава клисурата. Всеки момент ще се появи на портата.

— Браво на вас — каза Думитру, порови малко между талерите с образа на Мария Терезия в кесията си, намери медна монета и я подаде на хлапака. — Преди двеста години сигурно щеше да печелиш добри

пари с орловите си очи, малкият. Хайде, върни се сега и кажи на господин Волинройски, че го очаквам в кабинета си.

Помисли малко и спря момчето.

— Не, недей. Аз ще препусна да го посрещна. — Кимна на работниците и обеща: — Надвечер ще дойда пак.

Обърна се и забърза към дървото, където беше вързал Бей. Метна се на гърба на коня и го пусна в лек тръс към замъка, макар че едва се удържаше да не препусне в галоп. Главният път водеше към другата страна на крепостта и той не можеше да види приятеля си, но когато влезе през страничната портичка към оборите, Петро Волинройски тъкмо подаваше юздите на едно ратайче.

Като видя Думитру, Волинройски се ухили. Златночервената коса, макар и покрита с дебел слой прах, блестеше под слънчевата светлина, сивите очи светеха зарадвано. Думитру скочи от коня и хвърли юздите в ръцете на ратая. С три крачки се озова при своя приятел и го стисна в прегръдките си. Доскоро смяташе, че този обичай е характерен за целия християнски свят, но когато отиде в Париж, разбра, че този жест на сърдечност се смята за архаично варварство.

Какъв шок беше Франция за неговия влашки начин на мислене и действие! От инстинкт за самосъхранение се бе присъединил към други емигранти, унгарци и поляци, прусаци и сърби. Макар да бяха смесена група, всички имаха нещо общо: чувстваха се чужденци във Франция. Волинройски беше най-добрият му приятел сред емигрантите. Петро произхождаше от Украйна и беше най-малкият син на дребен болярин. Събрал всичките си пари и дошъл да живее в Париж, както обясняваше. Неустоймото му очарование и умението да омайва богати вдовици го спасяваха от затвора за длъжници. Освен това беше невероятен картоиграч и бе разработил сигурен метод за печалба, финансовият му гений бе подтикнал Думитру да го направи свой консултант и управител. Отначало Волинройски отказваше да напусне вълнуващия Париж, но само шест месеца след като Думитру си тръгна от Франция, украинецът го последва. Един ден застана пред вратата му и обясни, че някои обстоятелства, между тях и проваленият опит да избяга с дъщеря на аристократ, направили Париж твърде негостоприемно.

— Волинройски, ти, стари дяволе! — извика зарадвано Думитру.
— Как успя да се върнеш толкова бързо?

Приятелят му се ухили широко.

— Женевските банкери са много чевръсти. Свърших работата си само за един ден и си казах, че няма смисъл да пиша, защото ще дойда преди писмото. Освен това ми липсваше сивият ти череп — и френските манджи на готвача ти!

— Сив череп ли каза? Ти и само ти си виновен за всички бели коси по главата ми. Не помниш ли каква я свърши с херцогинята? — отговори с добре изигран гняв Думитру.

— Ти си беше побелял много преди това — изпуктя Волинройски. — Няма да се изненадам, ако го правиш заради дамите. Привидната възраст действа привлекателно — особено когато под бялата коса се вижда красиво лице като твоето. И след като заговорихме за дами, Северинор, как ти харесва новата ти жена? — И той дари Думитру с кривата усмивка, с която възпламеняваше сърцата на богатите вдовици.

— По-добре стой далеч от нея — това е всичко, което в момента мога да кажа. — Думитру огледа площадката пред оборите, която изведнъж се бе напълнила със слуги. — Да идем в кабинета ми. Там ще ти разкажа повече.

Влязоха в къщата и се запътиха към помещението, което от четири века насам служеше на господаря на Северинор като полуофициален кабинет. Престарял стол с дебела възглавница стоеше зад масивното писалище. Думитру го измъкна от мястото му, завлече го до високата пейка в отсрещния край на помещението и седна.

— Казвай — помоли той, когато Волинройски се настани насреща му на пейката.

— Какво да казвам? — Лицето на приятеля му остана безизразно. Много обичаше да се прави на невинен.

Думитру направи гримаса. Този човек щеше да се шегува дори на собствената си екзекуция!

— Как мина в Женева? Моля те, не искам да слушам шегичките ти. Бъдещето и на двама ни зависи от това.

Волинройски го погледна сериозно и се ухили малко криво.

— Както се очакваше, зестрата беше внесена в банката. На твое име, оформена като попечителска застраховка живот, при условие че

ще се ожениш за мис Картър. В случай че надживееш съпругата си, парите ще бъдат разпределени между теб и всичките ви деца. Ще ви се изплатят след смъртта ѝ. Ако нямате деца, половината се връща на семейство Картър, а другата половина остава твоя.

Застраховка живот. Думитру закипя от гняв. Точно от това се опасяваше. От гледна точка на бащата това беше разумно решение, но то означаваше, че Думитру не може да инвестира парите в земята си.

— Три процента лихва? — попита сковано той.

— Да, разбира се. — Волинройски се поколеба. — Но това не е единственият проблем. Сумата е само сто хиляди лири.

Думитру смръщи чело.

— Сигурен ли си? Мислех си, че тя струва двеста хиляди. Три хиляди лири лихви не са достатъчни, за да може жена като нея да живее при условията, на които е свикнала. Да не говорим за другите разходи. Парите са някъде другаде. Или ще бъдат преведени по-късно.

Волинройски безпомощно сви рамене.

— Както изглежда, останалите пари са били преведени на друга сметка. Като задължителна част за съпругата. На нейно име. Само тя има право да тегли от тях, и то чрез пълномощник, назначен от баща ѝ. Твоята съпруга има достъп и до двете сметки: до задължителната част и до попечителското имущество.

— Проклятие, Волинройски, знаеш, че имам нужда от тези пари! — изфуча вбесено Думитру. Ако трябваше да живее с лихвите от двеста хиляди, щеше да се оправи, но сега... Това беше невъзможно.

— Знаем, стари приятелю, знаем.

Волинройски говореше меко, но беше напълно сериозен и на лицето му по изключение нямаше и следа от шеговитост.

Думитру се замисли. Три хиляди фунта годишно бяха много повече, отколкото беше притежавал досега — два пъти колкото настоящия му годишен доход. С такава сума щеше да оправи много неща: нов добитък за разплод, нови плевни, нови сечива. Но най-важните, най-добрите, най-забележителните проекти оставаха химера... освен ако не намери начин да получи парите.

След доста време той проговори:

— Знаеш какво трябва да направим сега, нали?

Волинройски го погледна изненадано.

— Сигурен ли си, че ще прибегнеш до тази мярка? Ако тя разбере...

— Ако — повтори многозначително Думитру. — Ако не започне да харчи пари с пълни шепи, не виждам как ще разбере, че вече няма контрол върху сумата. Това е най-сигурният път. — Той махна с ръка и на лицето му се изписа безпомощност. — Какъв избор имам? Да се моля на младата си съпруга за пари? — Направи отвратена гримаса. За бога, той беше мъж, а не баба, оставена на милостта на другите. Не искаше да зависи от капризите на жена си. Бе успял да се опази от атаките на две световни империи и нямаше да изгуби трудно извоюваната си автономия заради една жена.

— Прав си — кимна Волинройски. Разбираше поведението на Думитру. По същите причини се бе обвързал с третата дъщеря на един френски херцог, макар че спокойно можеше да си живее като обожавано кученце на богати вдовици. — Ако си решил, ще...

— Решил съм — отговори твърдо Думитру.

— Тогава ще предприема необходимите стъпки. Първо ще установя от какви документи има нужда директорът на банката, за да предостави контрола на теб.

— После отец Алцесте ще ги фалшифицира — продължи мрачно Думитру.

— Точно така — кимна Волинройски. — Ще ги отнеса във Виена и ще направя, каквото мога, за да убедя банковия директор, че не е необходимо да уведомява пълномощника на нашата малка трансакция. Защото, ако баща ѝ узнае, сме загубени. Мисля, че няма да ми е много трудно, защото господин директорът ясно даде да се разбере, че не одобрява сегашното положение на нещата.

— Добре. Значи изяснихме въпроса. — Думитру хвърли поглед към часовника си. — Време е за обяд. С радост бих те поканил, но не искам жена ми да се стресне от неочаквани гости.

— Каква е тя? — Волинройски не се помръдна от мястото си. — Още нищо не си ми разказал.

— Млада и блестяща — отговори сухо Думитру. — И доста смуцаваща.

— Смуцаваща или смутена? — попита Волинройски с обичайното си пренебрежение към женския род.

Думитру се засмя, но бързо стана отново сериозен.

— Смущаваща. Веднага ще ти кажа, че съм объркан. Тя е трудна. И е прелестна.

— Ти да не си се влюбил в нея? — Думите прозвучаха като обвинение. Волинройски беше твърдо убеден, че един мъж не може да допусне по-голяма грешка в живота и любовта от тази да загърби съществените икономически въпроси и да се ръководи от сърцето си.

Думитру се засмя тихо.

— Не съм стигнал чак дотам. Но я харесвам. Още от първия миг. — Погледна пронизващо приятеля си и натърти: — Затова е извънредно важно да уредиш работата колкото може по-дискретно.

— Но разбира се. — Волинройски се надигна и се поклони с преувеличена учтивост. — Сега ще се оттегля в самотната си стаичка и няма да се наслажда на хубавото ти ядене. Желая ти много късмет в ухажването на прекрасната съпруга. И най-вече ти желая топло легло и студено сърце.

Думитру отново се засмя.

— Изчезвай отгук! Иначе ще се наложи да те извикам на дуел. Как се осмеляваш да говориш така непочтително за жена ми!

Волинройски потрепери от привиден ужас и устреми поглед към небето.

— Ти си изгубен, казвам ти! Жалко за хубавия мъж. Господи! — И напусна кабинета с драматична въздишка.

Думитру влезе в апартамента си. Салонът беше празен, но вратата към стаята на Алсиона беше отворена. Видя, че камериерката на жена му се е настанила до прозореца и е задрямала над плетивото си. Той се промъкна тихо в стаята, очаквайки да намери господарката също наведена над някакво ръкоделие.

Алсиона седеше пред една от двете маси, отрупана с книги и списания. Обърната с гръб към него, тя се беше навела над някакви документи и ги проучваше задълбочено. От време на време си водеше бележки и Думитру видя, че листът е изписан почти до края. Жена му носеше красива дневна рокля, скроена по най-новата мода. Строгата кройка беше леко смекчена от лавандуловосиньото шалче на шията ѝ. Черната ѝ коса — той не знаеше каква е дължината ѝ, защото снощи не я беше разпуснал, — бе вдигната в изискана фризура на омъжена жена. Без страничните къдрички на дебютантките, на висок кок, който подчертаваше елегантната линия на тила. От мястото си той я виждаше в полупрофил, но отново бе заплепен от лицето ѝ. Тя беше прекрасна! Това го изпълни с учудване, макар че се бяха разделили само преди няколко часа. Въпреки красотата, в чертите ѝ не личеше нищо от ленивата повърхностност, нито от тихата добродетел, които всеки съвременен художник би придал на такова лице.

Вместо това чертите на Алеи преливаха от живот и емоция. В момента тя беше изцяло съсредоточена върху работата си и това се отразяваше на чертите ѝ. А интензивността на чувствата беше в смущаващо противоречие с онова, което обещаваха красивите черти. Най-смущаващ обаче е фактът, че жена ти притежава повече пари, отколкото ти някога си дръзвал да мечтаеш — пошепна обвинителен глас в главата му.

Въпреки горчивите размишления изразът, който се изписа на лицето на жена му, подсказваше, че е натрапник. Затова предпазливо отстъпи назад и учтиво почука на вратата. Алсиона подскочи и се обърна към него. При това неволно сложи ръка върху изписания лист и

размаза мокрото мастило. Нададе ужасен вик и сведе глава към написаното.

— Виждате ли какво направихте! Размазах го — извика обвинително тя, грабна една попивателна и се опита да отстрани вредата. Напразно.

Думитру отвори уста да се защити, но тогава се намеси камериерката, която се бе събудила с уплашено изпуктяване и сега ги гледаше с примигващи очи като сова. Тя се изправи, подреди полите си и демонстративно се оттегли, без да каже дума. Защо тази жена се държи така странно, запита се за пореден път Думитру.

Междувременно инстинктивното защитно поведение бе отстъпило място на любопитство и той пристъпи по-близо, за да види какво се опитва да спаси жена му.

До днес смяташе, че владее добре английски, но това, което видя, се оказа абсолютно неразбираемо. Всички листове на масата бяха изписани от нейната ръка с криптографски знаци, странни диаграми и формули, които не му говореха нищо. Запомни само един ред: $P?$ Правило?? $12 = j2 = -k2 = -1D2 = j2 = k2 = -I$. Под него пишеше: Общество Регулация — делимо или лъвски пай?

— Какво е това? — попита изумено той.

Алеи го изгледа отчаяно през рамо, събра листовите на купчина и ги бутна под размазания.

— Един вид игра, с която се занимавам. Загадка, подобна на анаграмите, които доставят радост на много хора.

— На мен не ми приличаше на загадка. — Думитру посочи листовите в ръката ѝ и документите, разпръснати по масата. — Ами това? То за какво ти е? — Извади напосоки един дебел том и прочете смаяно заглавието: — „Математически журнал“?

— Това не е важно — отговори почти сърдито тя и сведе глава.

Любопитството му нарасна. Без да обръща внимание на очевидното ѝ недоволство и страха в погледа ѝ, той започна да рови в купчината. Алеи извика ядосано и се изправи. Ръцете ѝ трепереха. Очевидно не знаеше дали да му забрани да пипа нещата ѝ, или да се държи като кротка дама и той се възползва от нерешителността ѝ. „Хидродинамика“. „Критика на чистия разум“. „Acta eruditorum“ „Quest ce que la propriete?“ „Edinburg Philosophical Journal“.

„Гьотингенски изследвания“... Нищо чудно, че владее толкова езици, щом чете книги и списания от цяла Европа.

— Явно съм се оженил за учена жена. — Той се усмихна безрадостно и смущението на Алеи нарасна. Жена му имаше контрол над парите си — защо да не се занимава с мъжки работи? Скоро тя щеше да носи панталон, а той — корсет.

— Не е нужно да ми се подиграваш. — Тя присви очи и стисна устни. Лицето ѝ се затвори.

— И защо не? — попита Думитру. След онова, което беше научил днес, изпитваше желание да я измъчва. — Не всекиму е дадена такава чест.

— Казах ти, че това е само игра. Нищо повече. Моля те, остави ме да се развличам, както ми е приятно — изрече тя през стиснати устни и издърпа книгите от ръцете му. Обърна му гръб и застана между него и масата, за да сложи книгите по местата им.

— Алсиона... — проговори меко Думитру и тя се вцепени. Иронията отлетя надалеч и отстъпи място на чувство за вина и разкаяние. Може да беше разочарован от разпоредбите на баща ѝ, но Алеи нямаше нищо общо с тях. Ако някой беше направил грешка, това бе той. Подробностите относно зестрата сигурно са били изброени в някое от писмата до Бенедек, а той ги е разтълкувал превратно. Не беше честно да излива лошото си настроение върху нея.

— Алеи — започна отново той, — не ти се подигравам. Просто беше неочаквано за мен. Възхитително, но неочаквано. Онова, от което най-много се страхувах — с изключение на вероятността да си някоя грозна, свидлива, безумна бабичка, — беше, че може да си без никакъв ум в главата си. Слава богу, ти веднага ми показа, че не си такава.

Скованите ѝ рамене се отпуснаха, но не съвсем. Тя си остана с гръб към него и рече тихо:

— Повечето хора са убедени, че математиката и философията са... тъпи занимания.

Това си беше чистата истина, но Думитру не можеше да го признае — поне не сега.

— Аз не съм запознат с подобни неща — отвърна той, стремейки се да придаде на разговора повече лекота. — Никога не съм имал особен интерес, нито някакви таланти, но в училище бях много зле по

предметите, които не успяваха да събудят фантазията ми. А моята фантазия работеше... как да кажа... на подскоци.

При тази самокритика Алеи най-сетне се обърна към него и на устните ѝ изгря нежна усмивка. Не каза нищо, но той разбра, че му е простила. Очите ѝ станаха нежнозелени и цветът се върна на доскоро призрачно бледите бузи. Тя беше толкова красива, че направо го заболя сърцето, но очевидно не осъзнаваше очарованието и крехкостта си.

— Над какво работиш в момента? — осмели се да попита той. Не че го интересуваше особено, но виждаше, че тя гори от желание да му разкаже.

— От три години си блъскам главата над един много сериозен проблем. Нарекох го екстракомплексни числа.

Ентузиазмът в гласа ѝ би бил заразителен, ако той имаше поне малка представа за какво става дума. За съжаление не разбираше нищо от комплексни числа и само я погледна въпросително.

Тя въздъхна.

— Знаеш ли какво означава имагинерно число?

— Не — отговори честно той и Алеи леко се намръщи.

— Но сигурно знаеш какво е квадратен корен?

— Естествено — отговори той, ядосан от тона ѝ.

— Имагинерно число се получава, когато извадиш квадратния корен от отрицателно число — обясни тя, сякаш това беше най-логичното нещо на света.

— Това е невъзможно — възрази веднага той.

— Да, когато човек се замисли, изглежда странно — съгласи се с усмивка тя. — Защото в реалния свят никой не може да ти покаже отрицателен квадратен корен. — Направи широк жест и продължи: — Обаче математиците са открили между числата връзки, каквито са необходими, за да се извади корен от отрицателно число. Ако продължим с пресмятанията, получаваме числа, които съществуват в реалния свят.

За първи път, откакто беше дошла тук, Алсиона се чувстваше в стихията си. Духът оживяваше лицето ѝ, душата и тялото бяха станали едно. От цялото ѝ същество се излъчваше странна, брилянтна хармония, противоречията и колебанията бяха изчезнали.

— И така — продължи тя, — комплексно число се получава, когато събереш имагинерно и естествено число. А екстракомплексните

числа са... като групи или гроздове от комплексни числа, които си взаимодействат по такъв начин, че противоречат на правилата, важащи за естествени и прости комплексни числа.

— И за какво биха могли да послужат те? — попита Думитру, който не разбираше нищо от внезапния ѝ ентусиазъм, но беше толкова възхитен, че не искаше тя да спре.

— Какво имаш предвид? — Тя изглеждаше смаяна.

— Обикновено математиката се използва за нещо — за да се строят мостове или да се опиша полет на стрела — отговори просто той. — Какво може да се прави с екстракомплексните числа?

Тя се засмя самоуверено.

— Честно казано, нямам ни най-малка представа. — Спря за миг, за да събере мислите си, и продължи: — Формулите и правилата, с които работя, описват начина, по който си взаимодействат числата. За съжаление не знам нито една реална ситуация, която бих могла да опиша по такъв начин. — Изведнъж лицето ѝ засия и тя устреми поглед в далечината. — Векове наред математиката е вървяла подир другите науки или най-много е била на едно ниво с тях. Използвали са я за доказване на закономерности, които са отдавна известни, или за обяснение на процес, който може да се измери. Едва през нашия век математиката стигна до такова ниво на абстракция, което не се нуждае от обективни експерименти. Ако след време бъде открито нещо, което се нуждае от сложни изчисления, тогава основите ще са вече поставени. Това е следващото поле на действие. Аз се занимавам с числата. — Тя остана още малко загледана в безкрайността, после примигна, върна се в реалността и го изгледа плахо. — Досаждам ти, нали?

Думитру само се усмихна криво. Как би могла да му досажда с този израз на свещенодействаща? Всеки мъж на негово място, преживял такъв момент, би трябвало да се смята за щастливец. Сега би било редно да изрази неодобрение към нетипичните ѝ женски занимания — от страх, че мозъкът ѝ ще прегрее, или че яйчниците ѝ ще се увредят, или нещо подобно. Винаги беше смятал подобни твърдения за глупости, а жена му изглеждаше толкова убедена, толкова вгълбена... не можеше да повярва, че подобно занимание, колкото и необикновено да е, би могло да бъде нездравословно за нея.

— Не — отговори твърдо той. — Или още не. Не те разбирам изцяло, но съм възхитен от обясненията ти. — Спря за миг, изненадан от внезапния страх в погледа ѝ. Тя явно приемаше много сериозно факта, че той вече знае за интересите ѝ — сякаш беше открил най-голямата, най-позорната и тайна. По-добре да разведри ситуацията. — Когато бях в Париж, се запознах с немалко жени, известни с ума си. Повечето от тях обаче прекарваха дните си в бродирание или свирене на пиано и от време на време пускаха духовити забележки.

— Тук няма пиано, а ръчната работа занимава само ръцете, докато умът се рее свободно — отговори Алеи и смръщи чело, сякаш сериозно анализираше смисъла на споменатите начини за прекарване на времето. — Ръчната работа е приятно занимание, но щом човек подреди мислите си, те трябва да намерят израз, а за това са нужни перо и хартия, не игла или куки.

— Ти не ме разбра — обясни търпеливо той. — Исках да кажа, че умът на онези жени изобщо не може да се сравни с твоя.

Алеи го погледна смутено, после лицето ѝ се затвори.

— Искаш да кажеш, че не са били толкова дръзки? Че не са се държали неуместно?

— Искам да кажа, че с тях можеше да се води приятен разговор — поправи я все така търпеливо той. — Интересен, но безсъдържателен.

— Аха — прошепна тя. Гласът ѝ не изразяваше нищо, лицето ѝ си остана затворено. Но привидното равнодушие не успя да го убеди. — Признавам, хартията за писма може да бъде много практична, когато партньорът се намира много далеч, но интелигентното събеседване има потенциала да е плодотворно. Това важи и за математиката, и за другите дисциплини.

— Не и когато партньорът в разговора не е в състояние да излезе извън простата геометрия — отвърна безгрижно той, защото не се чувстваше равностоеен на неумолимата ѝ сериозност.

Тя се изчерви и моментално изостави отбранителното поведение.

— Извинявай, не исках да...

— О, за бога, Алсиона — прекъсна я Думитру и усети, че се ядосва истински. — С твоето смущение и с тези извинения ми разваляш цялото удоволствие да те дразня.

— А, така ли — отвърна тя, примигна и се засмя нервно. — Съжалявам. Не съм добра във фриволностите... Моят хумор е по-скоро циничен. Мама приписва това на необуздания ми нрав, аз обаче съм убедена, че се дължи на опита, който имам. Повечето хора си обясняват моите необичайни интереси с възраженията ми срещу женската крехкост. Почти не съм имала възможности да водя интересни разговори, камо ли пък по такава тема.

От думите ѝ го заболя, но той скри чувствата си зад високо вдигнати вежди и шеговит отговор.

— Ама ти отново започна да се извиняваш — въпреки всичко, което казах.

— Извинявай... — Тя млъкна и за момент остана безмълвна. После лицето ѝ се озари — беше разбрала. — Ах, ти! Пак се опитваш да ме дразниш! — Опита се да остане сериозна, но се предаде и избухна в смях. — Знам, че понякога съм ужасно, скучно сериозна — призна тя, когато спря да се смее. — Но изобщо нямах представа как бих могла да ти разкажа за работата си. Никой не знае с какво се занимавам. Отдавна мисля как да призная на съпруга си, че обичам математиката, но ето че случайността ме освободи от това задължение. Вече знаеш всичко и се учудвам как така не хукна да бягаш.

— Ако това е било най-лошото ти представление, мисля, че ще се справим — отвърна сухо той. В този миг вратата на салона се отвори — внасяха обяда. Алеи изглеждаше успокоена и почти щастлива и той си позволи да смени темата. — Може би не ми вярваш, но аз дойдох при теб не за да говорим за математика или за нашия брак, а за да те поканя да обядваме заедно.

— Стана ли вече време за обяд? — учуди се тя и погледна безупречния си тоалет. — Все още не съм свалила утринната си роба, но ако нямаш нищо против...

— Ни най-малко — отговори Думитру и неохотно си призна, че след завръщането си от Париж не се преобличаше дори за вечеря — с изключение на снощи. — Скоро ще разбереш, че ние тук не сме много по церемониите.

— Тогава съм на твое разположение — рече с усмивка тя и му подаде ръка.

Той се наведе да я целуне и се възползва от случая да плъзне устни по тънките пръсти и да усети как тя спря да диша. Въпреки

шокиращите новини от сутринта той се чувстваше по необясним начин доволен. Мушна ръката ѝ под лакътя си и я отведе в съседното помещение, където прислужниците вече бяха наредили масата.

Седнаха и изчакаха да им сервират супата. По краткия път до салона Алеи отново беше станала скована и несигурна. Ядеше с такава прецизност, че Думитру буквално чуваше как си припомня уроците по добри маниери.

Той се покашля, за да разведри атмосферата. Тя вдигна очи, които дотогава бяха устремени стриктно към чинията. По бузите ѝ се появиха нежни розовочервени петна, в очите ѝ светна тъмен блясък и той разбра, че смущението ѝ не е заради разговора им, а защото си мислеше за снощната вечеря.

Тялото му веднага реагира на едва забележимата ѝ възбуда. Стана му топло и в паметта му изникнаха възбуждащи картини, твърде бързи и несвързани, за да ги определи като сън наяве. Устата му върху нейната, как изоставиха вечерята, как вдигна белите дантелени поли...

Той примигна и разтърси глава, за да прогони магията. От устата му се отрони тиха въздишка. Двамата бяха преживели прекрасна нощ, но това нямаше да им помогне да изградят стабилна връзка. Всяка друга жена щеше да се въодушеви от перспективата да води домакинството му — само не Алеи.

Той се покашля отново и отпи глътка вино.

— Публикувала ли си вече? — попита с небрежно любопитство.
— В някое от тези списания, искам да кажа.

Алеи реагира изненадано и за негово огромно учудване се почувства поласкана. Розовината на бузите ѝ се засили, тя се усмихна и будните ѝ очи блеснаха зарадвано.

— Да, публикувала съм. Псевдонимът ми е Алко Картър. Пет съчинения по математика и дузина по философия. — Наложил на лицето си извинителна усмивка и продължи: — Не искам да знам какво ще кажат издателите и хората, с които си пиша, ако разберат, че съм жена. Когато изпратих първото си съчинение, бях още малко момиче.

Тя явно беше в настроение и той реши да задоволи любопитството си.

— А защо се изявяваш и в двете области — в математиката и във философията?

Тя вдигна рамене и колосаните ръкави прошумоляха.

— А защо не? От няколко години математиката, естествените науки и философията са отделни дисциплини. Колкото повече знания трупа човечеството, толкова по-неизбежно стана специализирането. Макар че понякога се питам дали това фрагментиране няма да се окаже вредно...

— И защо? — попита Думитру, заразен от ентузиазма ѝ.

— Първо, защото чистотата на науката за числата поощрява логиката и рационалното мислене. Ако математиката се раздели изцяло с хуманитаристиката, предвиждам постепенно проникване на ирационализма, а това няма да позволи на строго обучения мозък да се занимава с тази тематика. Без задълбочени размишления философията неизбежно ще стане повърхностна. — Думите бяха изречени с такава настойчивост, че го възхитиха.

Въпреки това си позволи скептично да вдигне вежди.

— А какво ще стане с математиката, ако няма философия?

— Ще загуби смисъла си — отговори веднага тя.

— Обаче твоите екстракомплексни числа не са безсмислени? — провокира я той, защото просто не можеше да се сдържи.

Алеи го дари с щастлива усмивка.

— Разбира се, че не! Те имат своя абсолютен смисъл, само че засега никой не знае за какво биха могли да се използват.

Странно, но когато я предизвикваше, тя се отпускате — сякаш се движеше на добре познат, сигурен терен. Това беше странно, възхитително и своеобразно, но и много възбуждащо — знанията ѝ я правеха невероятно привлекателна. Думитру изведнъж се почувства като воайор — Алеи явно не съзнаваше колко силно го привлича. Той я подхвана отдругаде, за да види реакцията ѝ.

— Ти май нямаш особено доверие в човешката природа, щом толкова държиш на учеността.

— Нетолерантността, глупостта и затъпяването на огромна част от човечеството, на които сме свидетели, не допринасят особено за поява на такова доверие — отговори сърдито тя. Гневът ѝ явно бе насочен към безименни предни, не към него. Очите ѝ танцуваха в противоречие с думите, цялото ѝ тяло сякаш светеше. — Суеверието, традицията и чувствата определят пътя на повечето хора. Рационалното мислене трябва да се тренира и култивира.

Думитру се усмихна с известно чувство на превъзходство.

— Бих могъл да си представя, че това никак не се харесва на някои философи.

Тя го погледна изненадано, после се изкиска. Да, наистина се изкиска като младо момиче и този звук отново събуди желанието му.

— Вярно е, доста хора ме критикуват — призна тя. — Но имам и въодушевени привърженици.

Той се облегна назад и кимна.

— Да, мога да си представя. Ти си жена с радикални възгледи. Радикалните възгледи предизвикват радикални реакции.

— Точно така — кимна сериозно тя и отговори на усмивката му по такъв начин, че му се дощя веднага да я целуне.

Вместо това предпочете да не продължава този разговор. Дватама продължиха да се хранят в мълчание. Поднесоха им печеното, фантазията на Думитру все така рисуваше възбуждащи картини от миналата нощ. Надяваше се, че тази нощ ще си позволят още хубави неща, но през цялото време се правеше на зает с яденето. Каква учудваща, странна, необикновена жена си беше намерил! Невероятно жива и женствена, когато се занимаваше с неженски теми. Невероятно прелестна, когато говореше за неща, от които би трябвало да не разбира нищо. Баща му сигурно щеше да се намръщи и да ѝ се скара, да ѝ вземе книгите и да ѝ заповяда да си гледа женските работи. Дядо му щеше да поведе оживен спор и накрая да се разяри — той не понасяше хора, които не споделяха неговите възгледи и се осмеляваха да изразят съмнение. Но Думитру не беше като баща си и дядо си. Затова направи преценка на Алсиона и я извади завинаги от класическата представа за жената. Нейното място беше другаде.

По някое време той се отърси от размишленията и наруши мълчанието.

— Имам един по-светски въпрос. Как ти хареса първият ти ден като графиня?

— Трябва да призная, че проявих страхливост и не посмях да си покажа носа извън тази стая — призна смутено тя.

Думитру избухна в смях.

— И това го казва жена, която води спорове с побелели философи? Позор, Алеи!

Тя се засмя и той отново остана очарован.

— Но аз поне говоря на същия език, на който говорят философите, а когато вода езотерични разговори, се чувствам по-сигурна, отколкото когато управлявам домакинство. Чувствам се като римски губернатор, изпратен в далечна провинция, който не може да знае дали е добре дошъл.

— Никога не съм си помислял, че ще поемеш воденето на домакинството, иначе щях да направя необходимите приготовления — кимна той. — Най-малкото, щях да ти набавя преводач. Не обръщам внимание на тези неща.

Алеи го погледна обезпокоено.

— Но аз не съм искала да ги пренебрегна...

Той я прекъсна, преди да се е отдала на угризения на съвестта.

— Не е пренебрегване. Нали съпругите правят точно това? Водят домакинството. Аз проявих недалновидност и не се погрижих да заемеш полагащото ти се място. Утре ще ти пратя свещеника. Не говори много добре немски, но е с перфектен гръцки. Той ще ти превежда всичко, което желаш да кажеш на слугите.

— Много добре — отвърна тя, но в гласа ѝ нямаше въодушевление.

— Има ли някакъв проблем? — осведоми се с усмивка той.

— Какво? О, не, никакъв — увери го бързо тя. — Аз ценя високо чистите стаи и добрата храна.

Млъкна и Думитру буквално видя аурата на недоизреченото, която я обграждаше.

Бог да ми е на помощ, ако Алеи реши да опази някаква тайна, каза си той. Тя може да бъде неразгадаема, но когато ѝ е дадена възможност да говори свободно, изразът на лицето ѝ я издава. Не можеше да си представи как ще реагира тя, ако ѝ каже за страничните си занимания. Същинската му работа се състоеше от лъжи, интриги и грижливо обмислени полуистини.

— Ще ми кажеш ли какво има? — попита почти сърдито той. Тя мълча доста време, сякаш не знаеше редно ли е да отговори. Накрая все пак се престаши.

— Честно казано, не ме интересува особено кой и кога чисти стаята ми и как се готви яденето ми. Разбира се, ако ти настояваш, ще се грижа за домакинството. Знаем какво да правя. Всички момичета от добър дом са строго възпитани именно в тази насока. Но ако си убеден,

че твоето домакинство работи добре и без моята намеса, тогава бих предпочела да не се включвам. Не ми е приятно да съм просто домакиня. Предпочитам всичко вкъщи да върви добре, без аз да трябва да уреждам всяка дреболия.

Думитру се ухили.

— Защото математическите формули са много по-интересни, нали?

Тя се усмихна плахо.

— Е, тогава не виждам защо да се товариш с допълнителни задължения. Старата Стана Букатару е много добра икономка, а когато тя не може да се справи, търси помощ от управителя Петро Волинройски. Но дори изобщо да не се занимаваш с домакинството, това не решава езиковия проблем.

— Разбира се, че не — кимна с готовност Алеи. — Смятам колкото може по-бързо да науча езика, който се говори тук, румънски или какъвто е.

— Влашки — поправи я Думитру. — Аз имам талант да уча езици, но не съм добър учител. Нашият свещеник обаче е. Името му е отец Алцесте. Беше ми учител, преди да замина за Франция.

— Тогава и аз ще работя с него — отвърна тя с искрена готовност. — Лицето му е добро.

Думитру избухна в смях.

— Та той прилича на стара мечка!

— Но очите му са добри — възрази Алеи. — Благ и дружелюбни са.

— Може би аз съм запомнил главно ударите с пръчката по главата. И сега се плаша малко от него — обясни Думитру с престорено страхопочитание.

— Без съмнение си ги заслужавал — отговори високомерно тя, но очите ѝ святкаха развеселено.

— Е, той просто изпълняваше волята на баща ми — призна Думитру и се отпусна назад. — Не ми е особено приятно да отида да го потърся в салона, където ни биеше. Значи изяснихме нещата, така ли? — върна се той към същинската тема.

— Да — отговори тя и продължи да се храни, макар че изглежда имаше да каже нещо. След малко, явно обмислила добре думите си,

заговори: — Имам някои идеи относно апартамента ни и е радост бих ги обсъдила с теб, ако няма да ти досаждам.

— Разбира се, че няма да ми досаждаш — увери я той, но не беше сигурен в думите си.

— Ще пиша на агента си в Женева и ще поръчам някои мебели по свой вкус. Бих искала да използвам част от зестрата си, за да преустрою стаите, но само ако ти не си силно привързан към обстановката и не желаш да я оставиш, както си е.

Огорчението и гневът, събудени от съобщението на Волинройски, хвърлиха черно було върху настроението му. Дори само мисълта, че преди няколко часа си беше представял как ще достави радост на жена си, като ѝ предложи да преустрои покоите им, го вбесяваше. Сега обаче нямаше пари, дори да беше склонен да пренебрегне други свои задължения. А заедно със съзнанието за неспособността му дойде и прозрението, че той също се е радвал на предстоящите промени.

— Тук имаме колекция от стари вещи, нали? — попита той, като се стараеше гласът му да звучи равнодушно. — Прави, каквото искаш. Можеш да преустроиш всички стаи според своя вкус — добави бързо той, сякаш тази мисъл му бе хрумнала едва сега.

— Наистина ли това не те притеснява? — попита тя и огледа вехтия салон. — Все пак това са мебелите на семейството ти...

— Няма значение — прекъсна я Думитру и преглътна забележката, че състоянието на салона се дължи на липсата на пари, а не на сантиментални причини. — Ще подберем по-добрите неща и ще ги пренесем в други помещения, където възрастта се цени повече от комфорта. А вещите, които нямат нито историческа, нито семейна стойност, ще отидат при Стана Букатару. Тя винаги знае кой от хората ни от какво има нужда. — Той спря за миг, претегляйки собственото си достойнство срещу желанието за повече удобства. — Ако наистина си решила да преустроиш всичко, не би било зле да помислиш за модерни печки в стаите. През зимата използваме мангали с въглища, а камината в салона пуши ужасяващо. Само в твоята стая е малко по-топло. Аз съм свикнал с неудобствата, но ти сигурно ще страдаш. — Говореше небрежно, сякаш ледените стъпала и сълзящите очи нямаха никакво значение.

— Разбирам — отвърна тя и той разбра, че изобщо не е помислила за отоплението. — Ако нямаш нищо против, ще променя разпределението на стаите. Ще повикам работници, които ще разделят моето помещение на няколко отделни стаи. Не смятах да говоря за това, но когато спомена отоплението... — Погледна го извинително и продължи: — Моля те, не мисли, че не харесвам стаята си. Тя е много по-голяма от досегашните ми спални, но много бих искала да си имам личен кабинет, отделно спалня и гардеробна.

Той се усмихна, макар че в стомаха му се надигаше ирационален гняв.

— Значи кабинет вместо салон? Трябваше да се сетя.

Алеи се изчерви леко.

— Аз нямам братя и сестри, затова останах в детската стая и я преустроих според потребностите си. Винаги съм имала своя спалня. От стаята за игра направих салон, а стаята на бавачката се превърна в гардеробна. По-късно преустроих училищната стая в кабинет. Там идваха и учителите, наети от нашите.

— Защо тогава не си направиш четири стаи? — предложи провокативно Думитру. — На този етаж има още едно помещение. — Посочи с глава затворената врата в стената от другата страна на салона и обясни: — Там е кабинетът на дядо ми. Не го използваме от тринайсет години. Старият му кабинет беше точно до голямата зала и е много по-достъпен. След като дядо почина, решихме да се върнем там. На него му беше приятно, че кабинетът му е трудно достъпен — винаги казваше, че многото стълби карат хората сами да уреждат делата си, вместо да тичат при графа за всяка дреболия.

Алсиона се усмихна.

— Сигурно е бил интересна личност. Благодаря ти, с удоволствие ще се заема със стаята. И там ли трябва да се постави печка?

— Непременно — отговори Думитру и изведнъж се запита колко от парите, които възнамеряваше да вложи в строителство на канал, ще отидат в ремонта.

Какво му ставаше? Досега настояваше тя да харчи парите си, както намери за добре, а в същото време я презираше за потребности, напълно разбираеми и законни с оглед на произхода и очакванията и.

— Нося със себе си джобните си пари за цяла година извести весело тя. — Двеста лири. Във Виена ги смених за австрийски талери е лика на Мария Терезия. Госпожа Бауср, братовчедка на мама и леля Рейчъл, ме увери, че са в обръщение навсякъде в Европа. Мисля, че ще стигнат за преустройството на стаята ми. Все пак ми трябва само две стени и две врати.

— Права си — кимна Думитру и неизбежно направи сравнение със собствените си средства. Успяваше да се сдобие с годишен доход от цели дванайсет хиляди английски лири, но можеше да разполага с не повече от две хиляди, и то при пестеливо домакинство, включително тайната търговия с информация. В Париж, докато баща му беше още жив, бе принуден да се оправя с триста фунта годишно.

— Каква седмична надница получават тукашните работници? — попита Алсиона. — В Англия сигурно ще дадат за такава работа най-много една лира.

Думитру се запита дали не би било редно да ѝ даде за преустройството няколко души от персонала, но се сети, че има много работа, а и арендаторите му ще се зарадват на парите. По-добре така, отколкото Алеи да ги даде за рокли и разни женски дреболии. Той ще определи надницата на работниците и тя изобщо няма да разбере дали е облагодетелствал своите хора. Но той знаеше какво би означавал внезапен, неоправдан поток от пари в затворен пазар и не искаше да поощрява инфлацията. Затова каза само:

— Аз ще наема необходимите работници и ще ти дам сметката. Възнагражденията тук са около една четвърт от тези в Англия.

Мисълта колко малко пари ще получат работниците отново помрачи настроението му. Опита се да прогони тази мисъл и си заповяда да мисли за друго. Например за следобедните си задължения. Трябваше отново да види новите тераси, за да провери как напредва работата. Лятната пшеница щеше да узрее много скоро и трябваше да прецени дали новите сортове, внесени от чужбина, ще дадат добри добиви. Погледна навън през прозореца и се опита да състави списък на нещата, които трябваше да свърши до залез-слънце. Оттук земята му изглеждаше толкова мирна, толкова прекрасна. Само той знаеше, че притежава пет хиляди и петстотин квадратни километра пълен хаос. Владението му беше в опасност, но какво можеше да направи? Да стои и да гледа как народът затъва в старовремско спокойствие, докато един

ден модерните времена ги отминат и ги оставят в тъмното минало? Не, в никакъв случай. Пътят, по който бе поел, беше единственият, който можеше да осигури оцеляването му, и нищо, дори тази прекрасна жена, която така внезапно бе паднала в ръцете му, нямаше да го спре да продължи напред. Лошото беше друго: още след първата нощ тази жена бе станала толкова важна за него, че трябваше да си напомня кой е и по какъв път върви.

— Ела днес следобед с мен навън — предложи той, за да се върне в действителността. — Ще се запознаеш с местните хора, ще разгледаш замъка и принадлежащите му земи.

Очите на Алеи се разшириха от изненада, но тя се съгласи веднага.

— Рано или късно ще се наложи да изляза от скривалището си, нали? Колкото по-рано, толкова по-добре.

— Прекрасно. — Като видя, че чинията ѝ е празна като неговата, той стана. — Хайде, облечи костюм за езда?

— Добре — отговори бързо тя и скочи. — Ще ми отнеме само минута.

Когато тя излезе от салона, Думитру с неохота призна пред себе си, че днешното следобедно излизане ще е много по-приятно в компанията на съпругата му.

8

Следобедната разходка с Думитру остави у Алеи смесени чувства. Господарската къща — той нарече така централната постройка и трите крила — беше просторна и на някои места изглеждаше дори романтична. Ала романтиката често вървеше ръка за ръка с примитивност и Алеи не беше особено очарована. Под частните покои на графа имаше още два етажа — там бяха детските и гостните стаи. Партерът беше център на дома. От едната страна на голямата зала се отваряше врата към кухненското крило с квартирите на прислугата над него. Наблизо бяха складът за хранителни продукти и голямото помещение за дърва. От голямата зала се влизаше и в кабинета на Думитру. От отсрещната страна бяха така наречените помощни сгради. Думитру ѝ разказа, че били построени в средата на XVII век и оттогава до 1801 г. служели като частни покои на членовете на семейството. След като дядото на Думитру наследил имота, семейството се преместило в главната сграда.

— Защо параклисът граничи с помощната постройка? — попита Алеи и надникна във вече познатия ѝ коридор. — Мислех, че това подреждане е характерно за средновековието, а не за Ренесанса.

Думитру се усмихна развеселено, но очите му останаха хладни. Алеи отново си помисли, че той е изключително красив мъж. Тъмната, прошарена е по-светли кичури коса и косо разположените сини очи му придаваха класическо очарование.

— Вероятно си права, защото Ренесансът изобщо не е стигнал до нас — обясни той. — Скромните ми прадеди се задоволили с прост дървен параклис, залепен за външната стена, предназначен както за замъка, така и за селото. Един ден параклисът изгорял. Архитектът на това крило решил да компенсира липсата на елегантност и да вкара новия параклис в новата постройка. За щастие се сетил да направи страничен коридор, иначе селяните щяха всяка седмица да папат залата с калните си ботуши.

Излязоха заедно през главната порта и Алеи веднага обърна лице към яркото слънце. После побърза да се увери, че широкополата шапка я пази от силните лъчи.

Думитру ѝ показа оборите и плевните около просторния двор пред главната кула. Две плевни бяха съвсем нови и стените им изглеждаха още влажни от прясната вар, а покривите от сиви плочи бяха позлатени от слънцето.

— Тук зимува добитъкът — обясни Думитру и когато ратаят отиде да доведе конете им, огледа двете плевни с такова задоволство, че Алеи се почувства задължена да реагира.

— Така ли? — Нищо друго не ѝ хрумна.

Той я погледна с малко крива усмивка.

— Така ли? — повтори язвително. — Ти нямаш и най-малка представа какво означава всичко това, нали?

Алеи се почувства засегната и отговори, без да се замисля:

— А ти нямаш представа какво означава да вградиш втори цилиндър в машина, нали?

В първия миг Думитру я погледна смаяно. Тя прехапа устни и прокле прибързаността си. Но усмивката бързо се върна на лицето му и той рече:

— Една точка за теб.

Обърна се и повторно огледа новите плевни, сияещи под следобедното слънце. Дворът бързо се пълнеше със селяни.

Алеи си каза, че те изглеждат по същия начин, както понякога тя, когато е искала да присъства на място, където всъщност няма какво да прави.

— Тази зима за първи път ще имаме достатъчно сено и фураж, за да може добитъкът да изкара студовете. Няма да бъдем принудени да изколим половината стадо.

— Така ли... — повтори тихо Алеи. Този път бе разбрала всичко.

Ратаят доведе конете — едър, красив кафяв жребец за Думитру и крехка черна кобила за нея. Алеи разбра, че се е спасила от кокалестото муле, и изпита благодарност. Когато Думитру ѝ помогна да възседне кобилата, тя си каза разкаяно, че способностите на ездача не се променят в зависимост от коня, който язди. До първото си излизане на езда в Хайд парк ходеше само на собствените си крака, возеше се в каретата на родителите си или пътуваше с влак. Макар че

отдавна беше преодоляла страха си от язденето, никога не се чувстваше удобно на гърба на коня. А свръхчовешката лекота, с която Думитру се метна на гърба на кафявия жребец, я накара да осъзнае още по-силно своето несъвършенство.

Мъжът ѝ огледа просторната поляна и се засмя.

— Виждам, че имаме доста публика.

Алеи се огледа и примигна. Няколко дузини жени и мъже се мотаеха около оборите, десетки други бързаха насам. Повечето не се преструваха, че работят, и ги наблюдаваха скритом, докато децата зяпаха открито и си шепнеха.

— Искаш ли да те представя? — попита той.

Алеи преглътна и стомахът ѝ се сви на топка. Кобилата явно долови нервността ѝ и запристъпва неспокойно.

— Мисля, че е редно — отвърна тя, преструвайки се на безгрижна.

Думитру ѝ хвърли сияеща усмивка — за да я окуражи? — и насочи коня към най-близката група хора, застанали до кладенеца. Започна да изброява имена, които не ѝ говореха нищо. Все едно се касаеше за сбирка от случайни срички. Въпреки това тя кимаше и се усмихваше отново и отново, докато и шията, и лицето ѝ се сковаха. През цялото време остана близо до Думитру — не че той ѝ беше добър щит, защото явно му беше приятно да ѝ представя всеки човек поотделно. Селяните реагираха с необичайна страхопочтителност и Алеи се почувства като онази Уна от легендата, която упорито следвала рицарите кръстоносци.

Когато не остана нито един непредставен, Думитру се обърна отново към нея:

— Е, готова ли си да разгледаме нивите?

— Разбира се — отговори едва чуто тя. — Тогава да вървим. Той обърна коня си и се насочи в лек тръс между плевните. Алеи нямаше друг изход, освен да го последва.

Защо изобщо се съгласих? — питаше се тя три часа по-късно. Тази сутрин бе заявила, че през следващите шест седмици не желае да вижда мулета, камили и коне, а сега следваше мъжа си, който явно беше решен до края на деня да огледа лично всеки сантиметър от имота си. Язденето и без това беше неприятно, но с този натъртен задник и с тези напрегнати бедра — болката в тях беше по съвсем

други причини — скоро се превърна в мъчение. Освен това разходката беше скучна и изпъстрена с много прекъсвания. Думитру проведе дълги разговори с цяла редица подчинени и Алеи беше готова да се закълне, че са били интересни — но тя не разбираше нито дума.

Ако се беше позамислила малко, докато бяха в салона, или дори пред обора, сигурно щеше да разбере, че начинанието няма да ѝ донесе добро. Само че изобщо не се беше замислила. Всичко, което интересуваше Думитру, я привличаше. Под ярката светлина на деня той вече не изглеждаше така мистериозен и заплашителен, но въпреки това беше заобиколен от аура на власт, подчертана още повече от искрящите очи, страстния говор, силната брадичка и широките рамене. Той явно не можеше да си представи, че някой не е на неговото мнение... и май беше точно така.

Тя наблюдаваше реакцията на мъжете, с които той разговаряше, и видя как ентузиазмът бързо обхваща всеки, доближил се до него. Съмненията, смръщените чела и клатенето на главите се разсейваха бързо, белокози мъже кимаха, смееха се и сияеха, сякаш бяха се превърнали във весели, безгрижни деца. Този мъж е магьосник, реши Алеи. Никой не може да устои на магията му. Може би след известно време ефектът отслабваше, но появата на господаря беше много добър инструмент.

Леко полюляващите се златни ниви в долините скоро отстъпиха място на отрупани с плод овощни дървета, после дойдоха гъсти гори и открити пасища по склоновете на планините. Алеи се улови, че постоянно размишлява за страната и хората — днес за първи път те бяха станали реални като станове на баща ѝ и онези, които работеха на тях. Имотът на Думитру беше като голяма фабрика, но машината беше самата земя, която последователно и равномерно произвеждаше суровини и готови продукти. Но земята беше повече от място за производство — тя беше невероятно красива. Нивите и дърветата сякаш протягаха ръце да ги прегърнат, зеленият масив на високата планина пред тях изглеждаше като гигантско рамо, простряно закрилнически над хоризонта — като стар, благосклонно настроен каменен великан, застанал на стража. Нищо чудно, че Думитру обича тази страна, помисли си Алеи, възряна в едрия, горд гръб на съпруга си, който яздеше пред нея.

Точно тогава той зави по тесния път и спря. Алеи се озова на склон, където полегатото подножие на планината преминаваше в стръмния главен масив. Вместо да е покрит със зелена трева, склонът беше окосен и обграден с ниски подпорни стени. На третата, засега последна тераса работеха десетина мъже, опръскани с кал. Като видяха Думитру, те поздравиха с уважение, покатериха се през каменния зид и забързаха надолу към пътя.

След като Думитру им представи съпругата си, те престанаха да обръщат внимание на Алеи. Започна оживена дискусия. Най-сетне явно си изясниха въпроса, защото Думитру им махна за сбогом и обърна коня си. Алеи го наблюдаваше с интерес.

— Виждам, че скучаеш — рече той и танцуващите светлилки в очите му, дължащи се на разменените с мъжете шеги, отстъпиха място на разкаяние.

— О, не, разбира се, че не — отвърна автоматично Алеи, а когато той вдигна вежди и я изгледа недоверчиво, побърза да добави: — Е, поне не много. Ако можех да разбера какво си говорите, сигурно изобщо нямаше да скучая.

Думитру кимна в посока към склона и насочи коня обратно към замъка.

— Говорихме за терасите.

— Хмм... — промърмори Алеи. Все още не разбираше нищо. — Така си и мислех.

Когато се опита да изравни коня си с неговия, Думитру я погледна развеселено и сините му очи засвяткаха.

— Имам предвид конструкцията. Това е експеримент. — Когато тя не реагира, той направи широк жест, обхващащ планините наоколо. — В най-дългото си място Северинор е сто километра, а в най-широкото — четиридесет. Районът е планински. През последните двеста години половината от плодородната земя е запустяла. Голяма част от нея е в необитаеми местности. Вместо да преселвам хората, реших да избира най-добрите склонове, намиращи се недалеч от селата, и да ги направя обработваеми. Правим тераси, за да отглеждаме пшеница, а по стръмните южни склонове ще засадим лозя и черничеви дървета.

— За да храниш увеличаващото се население? — предположи Алеи.

Думитру се усмихна снизходително.

— За да храня по-добре наличното население.

— О! — Алеи се обърна към терасите. — Трябва да призная, че дори не знам как се казва тази планина.

— Тогава аз ще бъда първият, който ще те приветства с добре дошла в Трансилванските Алпи — отговори той и отново направи широк жест.

— Алпи? — повтори невярващо тя и вдигна поглед към върха зад тях. Гол, без нито едно дърво, е насечени скали и много живописен, но в сравнение с онова, което беше чела за швейцарските и италианските Алпи, изглеждаше като не особено висок хълм.

— Знам, знам — промърмори той, докато първите вечерни лъчи позлатяваха прошарената му коса, падаща под шапката. — Името е смешно. Селяните ги наричат просто „Планините“ или Карпатите. Обаче един английски картограф решил, че това е недостатъчно. Тъкмо той им е дал това величествено име — вероятно е бил отчаян от бялото петно върху картата си и се е зарадвал, че може да го запълни.

Докато говореше, той я гледаше отстрани. Дяволитите искри в очите му и неустоимото потръпване на устните бяха в противоречие с високомерния, неодобрителен тон. Алеи неволно потрепери. Помисли за разранените си бедра и за начина, по който я беше целувал снощи, и си пожела всичко това да се повтори.

— Така Карпатите станали Алпи — продължи Думитру. — Картографите нямат особено въображение, нито са поети. За модерната картография са важни други неща.

— Спомних си един, който искаше да изкара, че Дрезден е произлязъл от дракон — промълви тя и се усмихна несигурно.

— Точно така — кимна той, но въодушевлението му не беше съвсем искрено.

Алеи усети, че го е зяпнала като глупачка. Не си спомняше кога за последен път се е усмихвала така. Това ужасяващо прозрение веднага прогони усмивката от лицето ѝ. Добре, че Думитру беше вдигнал глава към слънцето, което бавно изчезваше зад върха, и не забеляза нищо.

— Добре е да се приберем по залез-слънце, но може и малко да закъснеем — каза той. — Нали нямаш нищо против да яздим бавно един до друг?

— Разбира се, че не — отвърна любезно тя. Не можеше другояче — изпита известна гордост от общителността си. През последните часове нито веднъж не му беше създала проблеми, нито веднъж не се беше държала претенциозно. Случилото се преди обяда беше по вина на Думитру, който я бе изненадал е книгите ѝ.

Продължиха мълчаливо към къщи. Алеи се радваше на слънцето, което топлеше гърба ѝ, и на хубавото чувство, че целия следобед не се е поставила в неловко постижение. Нощта приближаваше и оранжевата светлина на залязващото слънце потопи сивата стена на замъка в пламтящ огън. Зад страничния вход, към който водеше пътят, се чуваха гласове. Двама мъже тъкмо влизаха с мотики на рамо.

— Къде живеят всички тези хора? — попита тя, защото ѝ беше станало ясно, че днес се е запознала поне с двеста души. Никъде не беше видяла нещо подобно на село.

— В двора на крепостта са издигнати четиридесет и шест къщи — обясни Думитру, сякаш в това нямаше нищо необикновено. — Вероятно не си ги забелязала на тръгване, защото си била изтощена от представянето.

Алеи се изчерви, че той така лесно е отгатнал състоянието ѝ, но не каза нищо.

— Селото било преместено в двора по времето на пралядо ми, когато сръбските хайдушки банди станали много нахални и често прекосявали Дунава, за да плякосват Влахия. — Той я изгледа отстрана и продължи: — Колкото и да сме бедни, все пак сме по-богати от хората, които са подчинени на османските данъчни закони. Сърбите смятат, че е форма на социален протест да нападат османски кервани, затова много селяни приемат бандитите в домовете си, хранят ги и получават част от плячката.

— Също като при Робин Худ — усмихна се Алеи.

Думитру се засмя безрадостно.

— Само че вашият английски Робин Худ не е изтезавал и изнасилвал невинни, скъпа моя съпруго. Хайдутите не знаят милост. Щом срещнат турчин, го убиват, а вече третират и другите чужденци като турци. Всъщност, отнасят се така само с бедните. Богатите плащат откуп. Бандите, прекосили Дунава, крадат от влашките селяни всичко, до което се докопат. Те са смели, но и жестоки. От тези хора човек трябва да се страхува, не да им се възхищава.

Минаха през портата и Алеи се огледа със смръщено чело.

— Вчера главната порта беше заключена, макар че ти със сигурност си ме очаквал. А днес дори страничната врата е отворена.

— Това те учудва, нали? — попита самодоволно Думитру.

— Да не би да си го направил за повече ефективност? — Алеи не си направи труда да скрие възмущението си. — Искал си да ме сплашиш?

Ако това изобщо беше възможно, той изглеждаше още по-самодоволен.

— И успех, нали? Твоята съпротива срещу бързата женитба моментално се стопи. Ако не беше толкова умна, щяха да минат няколко дни, преди да разбереш, че не съм барон Бенедек — след като отдавна щяхме да сме консумирали брака си.

Той насочи коня си към средата на поляната пред оборите, спря го и слезе от седлото с елегантност, която я впечатли, но не намали възмущението ѝ.

— Ти... ти си негодник! — изкрещя гневно тя на английски.

Имаше нужда от помощта му, за да слезе, но това не подобри положението. Думитру се засмя и стана още по-красив, отколкото и без това беше. Внезапно ѝ стана ясно колко близо е той, колко твърди са силните му гърди и как я примамва проклетата му уста.

Въпреки това Алеи потисна сладката тръпка, която се понесе по тялото ѝ, и го удостои с мрачен поглед.

— Какво толкова смешно има?

Усмивката му стана още по-широко и той каза:

— Ти. Фактът, че съм искал да те сплаша, те разгневи много повече от това, че се представих за друг мъж и те накарах да се омъжиш за мен.

Алеи примигна.

— Ами да, така е — призна тя.

Той отведе коня си в обора и тя го последва. Кобилата вървеше с готовност до нея, наострила уши и устремила муцуна към обора. Очевидно се радваше, че ще я подсушат и ще си почине.

— Така погледнато, наистина изглежда смешно. Но ти ме измами, защото го смяташе за нужно, и каквото и да мисля за това, едно знам със сигурност: намерението ти ме уплашиш с неучтиво и

подло. Нямах нито една основателна причина, която би могла да оправдае поведението ти.

Думитру спря пред един празен бокс и я погледна над гърба на коня.

— Ще позволиш ли да отбележа, че си дяволски красива, когато се опитваш да се правиш на героиня? — попита той и я погледна с изражение на опитен прелъстител. Тя се закиска и слабините ѝ се свиха. Без да чака отговор, той изчезна от полезрението ѝ и откопча колана на седлото.

— Позволявам да го отбележиш, но аз няма да повярвам — отговори Алеи и вдигна ръка да помилва коня му. — Сигурна съм, че съм бледа, даже зеленикава, а и много пъти са ми казвали, че си кривя брадичката по крайно непривлекателен начин.

— Ти май наистина не понасяш най-нормални ласкателства — установи приглушено Думитру, който продължаваше да се занимава със седлото. — Наистина не знам какво да правя с жена като теб.

При тези думи през главата ѝ преминаха дузина крайно неприлични възможности и тя стисна здраво устни, за да не изтърси някоя от тях. Пренебрегна топлината, разляла се по кожата ѝ, и каза първото, което ѝ дойде на ума.

— Ти си първият мъж, който не приема моите възражения като лична обида, която — в най-добрия случай — е длъжен внимателно да коригира, а в най-лошия случай — да обясни, че това е недопустимо за жена.

Думитру се изправи и я погледна в очите. Нещо в лицето му, сковано и гневно, накара сърцето ѝ да забие по-силно, а тялото ѝ да се разтрепери.

— Защо ми е да отнемам бодлите на розата?

Погледът му стана пронизващ и Алеи се улови, че автоматично се приближава към него, докато почти се допря до коня.

— Може да съм малко перверзен — продължи той, — защото ми е безкрайно приятно да усещам убожданията ти.

— Но аз не искам да ти създавам проблеми. И преди не исках, но всички имаха усещането, че постоянно се карам с тях — опита се да обясни Алеи и се задъха. — Най-бързият начин да събудиш любопитството ми към керемидите на покрива е да ме пратиш в мазето.

— Ти си изтъкана от противоречия — промърмори той и присви очи. Явно беше развеселен — но имаше и нещо друго.

— Точно така — отвърна Алеи и остана неподвижна.

Думитру отмести поглед. Алеи се озърна и видя да влиза ратай. Преглътна разочарованието си, ала Думитру се усмихна многозначително и рече:

— Следвай ме.

Тя се почувства като покорно момиче, попаднало под магията на краля на феите. Последва го, без да се противи.

9

Едва бяха излезли от обора, когато нетърпението надви Думитру и той улови ръката на Алеи.

— Побързай — помоли той и я поведе към кулата.

Тя се затича.

— Какво има? — Докато изрече този въпрос, вече бяха на партера и той спря, за да огледа дългата стълба, водеща към покоите ѝ. Очите на Алеи изглеждаха огромни на зачервеното лице и фактът, че тя не подозира нищо, разпали огъня в него. Много е далече, отсъди той, обърна се и я въведе в най-близкото помещение, където никой нямаше да им пречи.

— Нищо — отвърна пресипнало, докато тя се стараяше да не изостава. — Съвсем нищо.

Влязоха в кабинета му. Думитру бутна Алеи вътре и със същото движение затвори вратата. Устата му веднага завладя нейната, полуотворена от смайване.

Тя реагира моментално. Вдигна ръце зад главата му и го привлече към себе си, като едновременно с това се отдалечаваше от вратата. Влажните ѝ устни се движеха жадно под неговите, искаха още от него, докато отговаряха на страстта му.

Слабините му светкавично се стегнаха, почти до болка, а тя отговори е тръпка, преминала през цялото тяло, и от устата му се изтръгна стон. О, господи! Той се губеше в нея, отдаваше се на чувствената омая, излъчвана от тялото ѝ, желаше да усети вкуса ѝ, аромата ѝ, тялото, което му даваше всичко, което някога беше желал и за което беше мечтал.

Най-сетне, когато съвсем не му остана въздух, се отдели от нея и направи крачка назад, пъшкайки тежко.

— Ах, ти — пошепна задъхано Алеи и се облегна на вратата, — ако това е, което си искал, защо не ми каза?

— Мили боже! — изфуча той, неспособен да отдели поглед от нея. Тази жена беше красива като греха. Шапката ѝ беше захвърлена на

пода — до неговата. Косата ѝ беше разрешена, няколко фуркета бяха нападали наоколо. Бузите ѝ бяха зачервени, но като цяло кожата на лицето ѝ беше бледо съвършенство. Около блестящите очи лежах сенките на преживяното удоволствие. Той свали ръкавиците и плъзна пръсти по лицето ѝ. Нито за минута не сваляше поглед от нея, докато тя откопчаваше ръкавиците си, за да ги хвърли на пода до изпуснатия преди малко камшик за езда.

Той продължи да милва лицето ѝ, докато стигна до косата. Моментално се зарови в една къдрица и измъкна един гребен. Хвана втори, трети, после ръцете ѝ му дойдоха на помощ, претърсиха гъстите кичури за скрити фуркети. Великолепната коса се разпусна, спря за миг, после се изсипа като наситеночерен водопад по раменете ѝ и стигна чак до хълбоците. Последните оцелели фуркети нападаха по пода. Тя разтърси косите си и един дълъг кичур падна над гърдите и.

— Невероятно — изохка той и нави малко коса на пръстите си. — Даже през нощта не смеех да си представя... — Млъкна, защото не знаеше какво е искал да каже. Вместо това я целуна отново и тялото му се превърна в един-единствен син пламък — толкова силен, че сигурно щеше да го разкъса на хиляди парчета.

Пусна косата ѝ и задърпа дългата пола на костюма за езда. Шнурът, който прибираще полата от пода, беше вързан за китката ѝ, но тя просто хвана плата и го вдигна нагоре заедно с фустите и ризата, докато той разкопчаваше панталона си, без да престава да я целува.

Най-сетне се освободи. Грабна я жадно в прегръдката си и я вдигна. Тя уви крака около хълбоците му. Полите ѝ му пречеха и той изръмжа недоволно, но тя се засмя гърлено до устата му и му помогна да отстрани шумящата материя. Най-сетне стигна до голата ѝ плът, намери я и проникна в нея. Прониза го прекрасна болка, а Алеи затрепери като лист на вятъра.

— Толкова съм близо до теб — пошепна дрезгаво тя. — Думитру...

Не беше нужно да казва нищо повече. Той се забиваше в нея отново и отново, стискаше заби, за да издържи по-дълго на напора на чувствата.

— Почакай — изохка той, мушна ръка между двамата, избута настрана непрекъснато падащата пола и намери чувствителната пъпка на входа на тялото ѝ. Първо дъхът ѝ спря, после стана ритмичен,

накрая тежък и накъсан. Превърна се в тихо пъшкане, а накрая премина в хленч и утробата ѝ стана невероятно гореща. Най-сетне, след непоносимо дълго време, краката и ръцете ѝ се сковаха, вътрешните ѝ мускули започнаха да се свиват и разхлабват в ритъм, който го тласна към пропастта, към невероятното освобождаване.

Изтощен до крайност, той спря. Оттегли се от нея и Алеи неохотно свали крака от хълбоците му, за да стъпи на пода. Смачканите ѝ поли нападаха около нея, докато той закопчаваше панталона си.

— Велики... боже — изрече задъхано тя на английски. После се изчерви — внезапно и драматично. Прекрасното ѝ порцеланово лице стана яркочервено. — Краката ми... — пошепна тя съвсем тихо на немски, а тонът ѝ беше нещо средно между учудване и неловкост.

Думитру разбра какво се е случило и се огледа за някаква кърпа.

— Ще ти дам жакета си.

— Не, не искам да го разваля — отвърна тя и се изчерви още по-силно. Обърна се и зашумоля с полите си. Най-сетне отново се обърна към него. — Не мислех, че ще е толкова страшно — прошепна тя. — Но прекрасно — добави бързо, сякаш се боеше, че го е засегнала. — Прекрасно, наистина.

— Може би искаше да кажеш, че е било истински екстаз? — попита той, криейки смеха си.

Алеи го погледна с потъмнели от преживяното очи, опитвайки се да му даде да разбере, че знае кога се шегуват с нея. Направи се, че размишлява сериозно. Явно досега не е имала много възможности да се държи като безгрижно дете, разбра той.

— Да, мисля, че би могло да се нарече и така. Но все още не съм сигурна, затова би трябвало да го направим още веднъж.

Думитру се засмя одобрително.

— С най-голямо удоволствие, но тази вечер очакваме гост и ако не се явим навреме на масата, той ще тръгне да ни търси.

Алеи отново се изчерви и той установи, че му е приятно да я гледа изчервена.

— Разбира се, няма да го оставим да ни чака. Кой е гостът?

— Петро Волинройски, моят управител. Наскоро се завърна от дълго пътуване, иначе щеше да го видиш на сватбата — обясни той. — Готова ли си да се качим горе?

— О, не! — извика тя и очите ѝ се разшириха от ужас, когато осъзна в какво състояние е косата ѝ. — Това не може да се поправи без четка и гребен. И без огледало! Моля те, изпрати ми Селест...

— Срамуваш ли се, че си моя жена?

— Разбира се, че не, но...

— Тогава приглади косата с ръце, сложи си шапката и върви гордо редом с мен — заповяда той. — Освен това имаш прекрасна коса и не би трябвало да я криеш.

Тя го изгледа с поглед, който го направи малко несигурен. Ала още не я познаваше достатъчно добре и не знаеше, че това означава клетва за отмъщение. Въпреки това тя изпълни заповедта: натъпка косата си под шапката, нахлупи я дълбоко над лицето и отвори вратата. Той сложи ръка на талията ѝ, за да я изведе навън, и смръщи чело.

— Установих, че мога да обхвана талията ти с двете си ръце. Иначе това се смята за поетично преувеличение.

— Нима не съм олицетворение на модна красавица? — попита Алеи и думите ѝ се оцветиха от предишно огорчение. — Някои жени са очарователни събеседнички, имат красив мелодичен глас, свирят на пиано или танцуват добре. Можеш ли да ме обвиниш, че и аз искам да имам нещо?

— Сега няма да спорим за талантите ти, защото се съмнявам, че ще го приемеш сериозно. Но искам да знаеш, че с това дяволско стягане рискуваш здравето си — отвърна той и лицето му помрачня.

— Никога не съм боледувала — възрази сърдито тя. — Никой досега не се е оплаквал от талията ми. Ти си първият. Даже татко ме хвали, че изглеждам добре и изваждам на показ богатството му по такъв очарователен начин.

— Наистина ли те използва като жива кукла на витрина? — Думитру се постара да прикрие ужаса си.

— Разбира се, че не — отговори бързо тя и го изгледа отстрани, докато се качаха по стълбата. — Татко е чудесен, макар и по свой начин. Разбира много от внос и износ, счетоводство и производствени капацитети, но другите неща не го интересуват особено. Зарадва се, като видя колко хубаво ми стоят роклите от неговите платове, и веднага си представи как ще реагират високопоставените личности, с които ще се сещам. Разбира се, надяваше се те да купуват платовете му, но в същото време се надяваше, че те ще гледат на мен като на

равна, а не като на натруфена продавачка. Така и не разбра колко глупави бяха надеждите му. В дъното на сърцето си той си остава най-обикновен еснаф.

Думитру поклати глава.

— Може да си идеална, но това ще ти пречи да се движиш свободно.

Алеи се усмихна саркастично.

— Значи мислиш, че без корсета ще съм по-свободна? С четирипет фусты и с поли, които се влачат по земята?

С тези тесни ръкави не мога да оправя дори шапката на главата си. Ние се обличаме така, за да красим салоните и да изглеждаме възбуждащо бледи, не за да изкачваме планини или да бродим по полята. Корсетът не е най-важното. Всеки ден правя дълга разходка за храносмилане и тя ми стига.

Гневът му постепенно угасна. Алеи явно разбираше положението си.

— Може би вече си установила, че тук няма много салони. Затова пък си имаме прекрасна природа. Ако не искаш да промениш начина си на обличане заради здравето си, приеми го като заповед от мен. И така: заповядвам ти да съобразиш облеклото си с новото си положение и с нуждата от излизане сред природата.

Алеи го изгледа възмутено.

— С какво право искаш това от мен?

— С най-естественото право на света: правото на съпруга — отговори сухо той.

— Ако бях от жените, които позволяват да бъдат командвани от съпрузите си, щях да се омъжа още след първия си бален сезон — изфуча тя.

Когато влязоха в салона, тя го целуна пред очите на камериерката си, сякаш искаше да се извини за грубите думи, и попита плахо:

— Наистина ли смяташ, че имам хубава коса?

За ужас — и тайно одобрение — на Селест Думитру свали шапката на жена си и разпусна отново черния водопад.

— Наистина!

— Интересно — отговори сухо Алеи, но когато се прибра в стаята си, се завъртя във вдъхновен пирует и за малко не се строполи в облака от поли и фусты.

Думитру и Волинройски чакаха в салона доста време, докато Алеи най-сетне излезе за вечеря. Думитру смяташе да наблюдава реакцията на приятеля си и ако е твърде ентусиазирана, да го изрита под масата, но появата на Алеи го накара да забрави тази идея.

Жена му бе облечена в рокля от тъмночервено копринено кадифе и това беше твърде необичайно в епохата на крепдешина и шумолящата тафта, но Думитру беше напълно сигурен, че това е последният писък на модата. За разлика от снощния тоалет, днешният беше строг и изчистен и това го правеше неотразим. Скромната горна част мъчително му напомни за формите отдолу. Полата — без нито един рюш — падаше гладко от талията надолу на красиви дипли. Най-новата мода явно търсеше вдъхновение в средновековието и Ренесанса — това личеше и по украсите: старинна златна бродерия, съвсем фина, за да не се натрапва. Тесните ръкави бяха набрани на лактите и разкриваха съвършените тесни китки, украсени с екстравагантни гривни от смарагди и рубини. На шията ѝ висеше колие със същите камъни — дали бяха истински? — и подчертаваше модното тясно деколте. Святкащите камъни правеха малкото късче гола кожа двойно по-изкусително.

Но онова, което наистина го смая, беше косата ѝ. Вместо да я вдигне на сложен кок на тила, Алеи я бе разпуснала и разкошните черни къдрици падаха свободно, придържани само от няколко ситни плитки, хванати на върха на главата. Думитру изпита усещането, че жена му е влязла при тях по negliже, а не облечена за официална вечеря.

На прекрасното ѝ лице грееше приветлива усмивка. Тя застана в средата на стаята и Думитру закопня да я грабне в прегръдките си, да я отнесе в спалнята и да не излезе оттам поне три дни.

Волинройски изруга тихо на украински и домакинът го смушка с лакът в ребрата, за да се овладее. Думитру излезе напред и улови двете ръце на жена си.

— Алсиона — заговори тържествено, — позволи ми да ти представя моя управител и приятел господин Петро Волинройски.

— Господин Волинройски — повтори учтиво тя и протегна ръка на госта. — Много се радвам да се запозная с вас.

Приятелят му я удостои с най-очарователната си усмивка, но за тайно успокоение на Думитру Алеи я прие по-скоро с насмешка,

отколкото със замайване. Волинройски се наведе над подадената му ръка.

— Скъпа графиньо, нямам думи да изразя колко съм щастлив да се запозная с вас.

— Сигурна съм, че поне полагате усилия — отговори тя, без да се замисля — Думитру беше уверен в това, защото видя учудването ѝ, което побърза да скрие зад усмивка.

Волинройски се засмя, поклати глава и пусна ръката ѝ.

— Виждам, че Думитру ви държи здраво. Май надеждите ми, че ще успея да ви убедя да избягате с мен са били напразни.

Думитру се отпусна, макар и не изцяло. Щом Волинройски приемаше всичко на шега, опасността бе отминала. Не че приятелят му бе особено податлив към женския чар, но когато ставаше въпрос за жена му, той не беше в състояние да разсъждава разумно.

— Радвам се, че сте разбрали — отвърна Алеи и устреми поглед към съпруга си.

— Е, може би ще позволите поне да ви отведа на масата. Според мен е признак на лош вкус, ако съпругът прави това — заяви Волинройски и ѝ предложи ръката си.

— И аз мисля така — усмихна се тя и чинно го хвана подръка.

Докато вървяха към масата, полите ѝ се полюшваха възбуждащо. Думитру хвърли поглед към талията ѝ и видя, че е по-тясна отпреди. Смръщи чело и докато наместваше стола ѝ, рече:

— Доколкото си спомням, бях ти заповядал да разхлабиш корсета.

Тя го изгледа със скучаещ вид.

— Да, спомням си, но всичките ми рокли са скроени за талия от четиридесет сантиметра. За да изпълня молбата ти, ще се наложи да си купя нови тоалети.

Думитру изръмжа сърдито. Отказът ѝ го разгневи, но перспективата жена му да похарчи огромна сума — най-малко хиляда лири — за нов гардероб беше ужасяваща. По-добре да си замълчи.

Алеи се усмихна самодоволно, сякаш бе прочела мислите му, и се обърна към Волинройски, за да го запита със сияещо лице за пътуването му. Думитру стисна ръце под масата, защото беше готов да я напляска — или да я нацелува.

Волинройски бързо се отказа да се прави на влюбен и се показа откъм най-добрата си страна. Разказваше забавни случки от пътуването, но се пазеше да спомене къде точно е бил и защо. Продължи така, докато ядяха супата и рибата. Едва когато им поднесоха печеното, хвърли многозначителен поглед към приятеля си и му даде да разбере, че оценява високо поднесените им ястия. Думитру се направи, че не го е забелязал. Алеи не биваше да знае, че преди идването ѝ в Северинор често им поднасяха за вечеря само гъста супа.

Той сложи в чинията ѝ голямо парче агнешко, покашля се и попита:

— Хареса ли ти кобилата, която яздеше днес следобед?

Алеи вдигна глава. По лицето на мъжа ѝ не личеше какъв отговор очаква.

— Не разбирам много от коне, но този ми хареса — отвърна неопределено тя и се опита да си спомни как изглеждаше черната кобила. — Прецених я като послушна, умна и кротка, но не мога да кажа нищо повече.

— Тогава ти я подарявам. — Той се усмихна и Алеи неволно го сравни с Волинройски, който седеше до него. Волинройски ли беше по-младият от двамата? Не можеше да каже със сигурност. Украинецът беше също така чаровен като съпруга ѝ и вероятно много дами го намираха красив с тези златни къдрици, но тя не можеше да се отърве от чувството, че е някак... плитък. Може би зад повърхностното очарование се криеше остър ум, но надали беше цялостен характер като Думитру, с много светлини и сенки. Тя познаваше доста мъже като Волинройски, познаваше ги добре — чаровни, снизходителни и скучаещи, когато не ласкаеха суетата им.

— Тук няма много развлечения, но конят ще ти даде възможност да се движиш достатъчно — продължи Думитру.

— Сега се опитваш да създадеш връзка между физическите усилия и твърде стегнатия корсет, нали? — отвърна заядливо Алеи.

Господин Волинройски се покашля дискретно и тя се обля в червенина. Мъжът ѝ сигурно щеше да ѝ се скара. Ала Думитру продължи да се държи така, сякаш не се е случило нищо особено.

— Никога не бих се осмелил да те убеждавам в каквото и да било — отговори сериозно той, — само защото в някои отношения

принципите ти се различават от моите.

— Вероятно — усмихна се Алеи. — Как се казва конят?

Думитру се поколеба.

— Честно казано, нямам спомен какво име съм написал в книгата. Конярите наричат конете в обора ми със свои имена и аз съм свикнал да ги използвам — поне за конете, които не яздя. Ако желаеш да дадеш име на кобилата, нямам нищо против.

— Щом вече ми принадлежи, с радост ще ѝ дам име — отговори Алеи и се замисли. Все още не познаваше животното достатъчно добре, за да го нарече по някое качество на характера, а що се отнася до външните белези, най-яркият беше черният цвят. Обаче Блеки беше име за наемен кон, а имената, които обикновено се даваха на черните ездитни коне, ѝ изглеждаха мелодраматични и изобщо не бяха по вкуса ѝ. Още повече че намекваха за някаква необузданост, която нейната кобила явно не притежаваше. — Може би ще я нарека Рейзин — каза най-после тя.

Беше произнесла думата на английски и Волинройски неразбиращо смръщи чело.

Думитру се засмя и Алеи неволно потрепери.

— Мисля, че името ѝ подхожда, но е крайно неподходящо за бъдещата майка на род аристократични коне.

— Става по-скоро за пони, нали? — попита весело тя, но беше много доволна от себе си. — Според мен е перфектно. Тя е тъмна, но е сладка и не се перчи.

— Сигурен съм, че не съм написал това име в книгата на расовите коне. — Очите му се смееха, но устата му остана напълно сериозна.

— Не се притеснявай — подразни го тя. — Сигурна съм, че на Рейзин ѝ е все едно как я наричаме.

Настъпи неловко мълчание и господин Волинройски се видя принуден да го прекъсне, като отправи въпрос към домакина:

— Имаш ли намерение тази година да надзираваш жътвата от замъка?

Думитру автоматично погледна към Алеи.

— Да, и мисля, че работата е в добри ръце. Но през лятото ще се наложи отново да обиколя всички села.

— Наистина ли земите ти имат нужда от толкова внимание? — попита колебливо Алеи. Беше искрено любопитна, но се боеше, че той ще сметне въпроса за глупав. — Мислех, че благородниците си имат управители... като мистър Волинройски... които се занимават с тези неща. Моят баща изобщо не се интересува от новото ни имение.

— Баща ти сигурно няма намерение да обнови стопанството — обясни Думитру и в погледа му светна нещо, което накара стомаха ѝ да се свие на топка. — Аз искам да накарам овчарите да се занимават със земеделие. Искам да убедя селяните, че новите методи ще подобрят живота им, а няма да го влошат. Искам да убедя болярите, че няма да се превърнат в търговци. Те биха предпочели да умрат от глад заедно със селяните си, вместо да се замислят за добиви, пазари и доходи. Много ми е трудно да работя с тях, след като дядо ми се опита да въведе система за сеитбообращения и се провали.

— Работят ли вече новите ти методи? — поинтересува се Алеи.

— Реколтата е най-добрата, откакто са започнали да записват в книгите — оповести гордо Волинройски. — Но да видите селяните! Цял Северинор се караше дали след овеса да садим бобови или царевица.

— Мога да си представя — промърмори Алеи. Когато инсталираха в някоя от фабриките нова машина, баща ѝ винаги се връщаше вкъщи в ужасно настроение. Работниците се обявяваха против всяко нововъведение, макар да знаеха, че то ще облекчи труда им, и се налагаше да ги убеждават дълго и търпеливо, че новото е по-добро от старото. А в този изостанал край сигурно беше още по-трудно.

Тя погледна несигурно към Волинройски и се запита дали следващият ѝ въпрос ще постави съпруга ѝ в неудобно положение. Ала господин Волинройски беше управител на земите и сигурно беше наясно с намеренията и мотивите на Думитру — и с липсата на пари.

— Затова ли ти трябва парите? — попита плахо тя. — За да финансираш модернизацията на стопанството?

— Твоето богатство ще ми даде възможност да построя канал от северния край на Северинор към Ернс — реката, която се влива в Дунава близо до Оршова — отговори спокойно той. — Щом завършим канала, ще можем да продаваме всичко, което произвеждаме, направо във Виена. Ще транспортираме стоката бързо и евтино. Вече имам

план, разработен от опитен строител на канали, но досега нямах средствата да финансирам строежа. Докато завършим канала, ще се задоволяваме с мулета. — Той направи гримаса. — На юг открай време използват камили и аз също ги използвам. Те са добри товарни животни, по-добри от мулетата, но изобщо не могат да заменят канала.

— Сега разбирам защо багажът ми пристигна тук с камили — засмя се Алеи. — Вече се питах как е възможно да използвате камили в планините. Никога не съм си представяла, че са толкова тъмни и с такава козина. Само че не посмях да поразпитам по-подробно.

— Искам да знаеш, че не ми беше лесно да те похитя — заяви тържествено той. — Опитах какво ли не, за да събера необходимите пари, защото не исках да се откажа от автономията си.

— Възможно ли е това? — попита колебливо Алеи. А като видя израза на лицето му, побърза да добави: — Не съм казала, че трябва да го направиш. Просто ми беше интересно кои са... заинтересованите страни.

— Всички — отговори решително той. — За Русия, Австрия и, естествено, за Турция, е важно да имат земя тук. Но дори Франция би се радвала да разполага с малка васална държава в региона. Преди четиристотин години османците завладели нашите земи и понеже след разпадането на хилядагодишната византийска империя тук царял хаос, внесли нещо като стабилност. С времето обаче тази стабилност се превърнала в назадничество и продажност, стопанството замряло. Постоянно избухвали въстания и сигурно ще продължат да стават революции, но никой не знае къде, кога и как. Османците искат всичките им васали да приемат исляма и дори в земите на фанариотските гърци почти не са останали благородни християнски семейства, чиято дума се чува в европейска Турция и които биха могли да предвидят кога ще избухне следващият бунт. В момента е невъзможно да се предскаже кое сръбско село и кой влашки болярин ще застане начело на съпротивата.

— Твоето семейство е благородно, нали? — попита Алеи, която не разбираше почти нищо. Думитру се засмя безрадостно.

— Затова съм обкръжен от шпиони и дипломати, за които ти разказах вчера. Само поради щастливо стечение на обстоятелствата — и разбира се, поради непристъпността на земите ни — сме успели да запазим властта си и главите си. И понеже сме били достатъчно

практични и винаги сме се съгласявали с великите сили, които в момента се обявявали за владетели на Влахия, сме живи и до днес. И в известна степен самостоятелни. — Лицето му беше сериозно, дори гневно. — Дядо ми за малко не разруши нашата автономия, защото се въодушеви от реториката на революцията. Довери се на обещанията на руснаците и заложи всичко на един бунт, инсцениран от гърците, за да освободят себе си, но не и Влахия. Дядо ми загина по време на войната и това беше нашето спасение. Европейските велики сили може да са решили да превърнат Турция в своя шахматна дъска, но дяволите да ме вземат, ако се съглася с ролята на пешка.

Алеи не знаеше какво да отговори и на масата се възцари напрегнато мълчание. След около минута Волинройски пусна някаква шега и до края на вечерята ги забавляваше с истории за велики герои. Когато им поднесоха сирене и плодове, Алеи, която бе изпила чаша бордо и главата и се беше замаяла, започна да си разменя недискретни погледи с Думитру.

— О, боже! — извика театрално Волинройски и премести поглед от единия към другия. — Разбирам, че вече не съм желан. Ще оставя двете влюбени гълъбчета насаме. Мадам, контесо, принцесо... — Поклонът му беше толкова екстравагантен, че замаяната Алеи се закиска. — Желая ви лека и приятна нощ. Утре рано сутринта ще потегля отново на път — така ми е заповядал моят безмилостен господар. — И се оттегли заднешком.

Думитру стана и заключи вратата на салона. Обърна се, срещна погледа на Алеи и се усмихна нежно.

Тя отговори на усмивката му. Изведнъж ѝ стана топло и сетивата ѝ се замаяха още повече.

— Най-последно останахме сами — прошепна тя с леко пресипнал глас.

— Отново — отговори той и се приближи.

— Най-сетне — повтори тя и вдигна лице към него. Той се наведе да я целуне и в секундата, преди устните им да се срещнат, тя прошепна: — Щастлива съм.

Това беше казано абсолютно сериозно и Думитру потрепери от радост.

След две седмици Алеи беше много по-доволна от новия си живот, отколкото беше очаквала. Още на третия ден двамата бяха установили определен ред в делника си и тя бе приспособила досегашните си навици към часовете, в които Северинор се нуждаеше от господаря си. Ставаше на разсъмване заедно с Думитру, макар че понякога напускаха леглото едва след половин час, и закусваха заедно. После се разделяха до обяда. Думитру обикаляше имота и изпълняваше безкрайните си задължения. Алеи четеше списания, трудеше се над математически формули и пишеше писма.

Първата ѝ задача беше да напише писмо на родителите си и да им обясни какво се е случило и че е доволна от живота си. Много сложна задача. Знаеше, че майка ѝ ще я разбере, а баща ѝ ще се ядоса, но ще ѝ прости бързо, защото се е омъжила не за барон, а за граф и принц.

Писа на приятели и роднини, на математиците и философите, с които кореспондираше, и им даде адрес във Виена — оттам специален пратеник щеше да взема пощата и да я отнася в Оршова, откъдето два пъти в месеца щяха да я карат до Северинор. Изолацията беше единственото в новия ѝ живот, което малко я потискаше — досега беше участвала във всичко, което се случваше по света, по-точно в областите, от които се интересуваше, и в живота на роднините си.

Писмото до Гретхен Рот беше много по-сърдечно, отколкото до родителите ѝ — старата ѝ гувернантка ѝ липсваше болезнено. Отношението учителка — ученичка отдавна се беше превърнало в искрено приятелство. Единствената личност, на която не написа писмо, беше Йезекиил Макгрегър. Кореспонденцията ѝ с него беше започнала още в детските ѝ години и бе продължила и когато стана млада жена, макар че това беше крещящо незначитане на обществените норми. Иронията на ситуацията не ѝ убягна. Сега беше омъжена жена и имаше пълното право да си пише с ерген, но сърцето не ѝ позволяваше да го стори. Не и след последната им среща, която завърши много зле и я

остави гневна и измамена. След тази среща прие с радост колебливото предложение на баща си да ѝ потърси съпруг на континента.

Освен обичайните си занимания тя започна да учи влашки с отец Алцесте и използваше всеки удобен случай да се упражнява с местните хора. В началото всички бяха много объркани, че една толкова изискана дама не знае как да си поиска чаша чай на техния език.

Думитру се връщаше винаги за обяд и двамата се хранеха сами — Петро Волинройски отново бе заминал. Делово пътуване, обясни Думитру, без да назове повече подробности. Алеи се радваше на разговорите със съпруга си, макар да бе разбрала, че Думитру е по-скоро равнодушен към математическите ѝ увлечения, въпреки че понякога проявяваше жив интерес. Вместо това говореха за философия, за ремонта на покоите им, за слънчевата полянка в двора, където напролет щеше да засади рози, за напредъка ѝ по влашки и за постоянните караници между Селест и камериера. Думитру ѝ говореше за земята и хората — двете теми, които го занимаваха по-силно от всичко друго. Алеи научи много за селското стопанство и за начина на живот на местните хора. След като разбра, че селяните са неграмотни, тя започна да убеждава Думитру, че трябва да отворят училище, и скоро му втълпи, че не е губене на време да научиш едно селско момиче да чете и пише.

Думитру — установи скоро тя — беше сложна и противоречива личност. Продукт от сблъсъка на два различни свята. Единият беше древен, ориенталски — светът, в който бе отраснал, със своя специфична система от ценности. Другият беше модерният — идеалите на Просвещението, на либерализма и вярата в прогреса. Двата свята живееха в отделни камери на сърцето му и не се събираха, за да не се получи експлозия. Тъкмо тази смес го правеше способен да разбере нейната нетрадиционност, да приеме знанията ѝ и в същото време да твърди, че селските жени нямат нужда от училище, че е достатъчно да знаят как се гледат деца, какво се прави в къщата и градината... и в брачното легло. В такива моменти Алеи преглъщаше разочарованието си и се стараеше да бъде още по-убедителна, още по-логична, за да го привлече постепенно на своя страна. Имаше по-добър съпруг и по-добър брачен живот, отколкото се бе надявала. И, разбира се, беше щастлива. Как би могло да бъде другояче?

Два пъти седмично посрещаха гости. Първи пристигнаха семейство боляри, официално, за да се запознаят със съпругата на графа, но в действителност, за да се нахранят безплатно на господарската трапеза. И двамата бяха бедни, но явно предпочитаха да умрат от глад, отколкото да се откажат от благородническите си привилегии и от начина си на живот. Пристигнаха в престаряла, заплашително скърцаща карета, теглена от четири мършави коня, несъвпадащи си по цвят. С тях дойдоха половин дузина мрачни слуги, които само лежах и ядяха. Роклите на жената бяха с парижка кройка, но от евтини платове. Явно смятаха да останат, докато ги изгонят, но веднага станаха несимпатични на Алеи с големееенето си. Думитру също не ги обичаше и за нейно облекчение ги изпрати да си вървят само след една нощувка.

— Ако знаеха, че баща ми се занимава с търговия, сигурно щяха да ми плюят в лицето — каза Алеи, когато си заминаха.

Думитру се засмя горчиво.

— Знам, че много им се иска да намерят на сина си жена като теб, скъпа. Те са точно толкова консервативни, колкото заслужават.

Вторият посетител изглеждаше много по-интересен, но Алеи почти нямаше възможност да поговори с него, когато Думитру я представи — неохотно, само с две-три думи.

На единадесетия ден, откакто се бяха венчали — Думитру и Алеи тъкмо се връщаха от следобедната си обиколка, — в двора на замъка ги очакваше гост.

Като видя чернокосия мъж, Думитру се вцепени и лицето му помрачня, ала прашният пътник се засмя и се поклони пред двамата.

— Уважаеми графе — заговори на немски той и малките, умни очи заблестяха, — чух, че сте се оженили, но не очаквах, че ще имам удоволствието да се запозная със съпругата ви. Ако характерът ѝ е поне наполовина толкова сладък като лицето ѝ, вие сте най-щастливият мъж на земята.

— Не е нужно да му завиждате, защото мога да ви уверя, че не е така — отвърна автоматично Алеи.

Вместо да се обиди, непознатият избухна в смях.

— Брилянтно! Вие завладяхте сърцето ми с щурм!

Този път Думитру не се усмихна. Обърна се към Алеи и заговори сковано:

— Графиньо, позволете да ви представя Николай Иванович. Той е един от дипломатите, за които съм ви разказвал.

— Радвам се да се запозная с вас — кимна Алеи и хвърли въпросителен поглед към съпруга си. — Вероятно ще се видим на вечеря.

— Боя се, че няма да е възможно — отвърна ледено Думитру. Само след минута вече бе подгонил руснака към кабинета си и Алеи го видя отново едва на следващата сутрин, когато си замина. Когато го спомена, Думитру заяви:

— Колкото по-малко общуваш с хора като него, толкова по-сигурни ще сме и двамата. — И Алеи престана да го притеснява с въпроси.

Когато Думитру нямаше никакви задължения, а Алеи — някакво хрумване, което веднага да запише на хартия, двамата излизаха да обиколят земите. Ако Алеи имаше нужда от движение, за да разсъждава по-добре, а Думитру беше зает другаде, тя излизаше на разходка е кобилата си, придружена от въоръжен пазач. Макар че хайдутите и местните бандити не им бяха създавали проблеми вече пет години, Думитру настояваше никога да не излиза без въоръжена охрана. И понеже момъкът я оставяше да язди, накъдето си иска, тя се примири с тази мярка на предпазливост.

След един от тези излети Алеи се върна вкъщи късно следобед. Тъкмо прекосяваше партера, когато чу непознат глас и спря, стресната от шумната караница.

— Къде е тя? Къде е моята жена?

Алеи остана като вцепенена на първата площадка на стълбището. Мъжът говореше немски, което означаваше, че е аристократ, а думите и тонът бяха достатъчни да го определят като човек, свикнал да дава заповеди. Тя познаваше само един човек, който би дошъл в замъка Северинор, за да иска да му предадат обещаната съпруга.

Обърна се и влезе в коридора между склада за храните и кабинета на Думитру, за да хвърли поглед в голямата зала. Там стояха двама мъже, обърнати е профил към нея, изправени един срещу друг. Думитру и непознат мъж с руси коси. Алеи спря да диша. Искаше да види как ще се развие сцената по-нататък. Ако някой от двамата я забележеше, край. Закопня за стенен килим, зад който да се скрие — като Полоний в спалнята на кралица Гертруда, — но голите каменни

стени не бяха на нейна страна. За да намери някое тайно ъгълче, трябваше да прекоси цялото помещение пред очите на мъжете.

Е, поне оттук виждаше и чуваше съвсем ясно. Тя се възползва от това и огледа е внимание чужденеца със златна коса. Двамата мъже се гледаха враждебно. Непознатият беше висок колкото Думитру, но фигурата му беше слаба, като на поет, въпреки че гласът му беше учудващо гръмък. Дори в профил тя позна симпатичните младежки черти, увековечени в медальона, който все още пазеше в спалнята си. Янош Бенедек. Самият той.

— Вие я откраднахте! Вие сте един подъл шпионин! — изкрещя Бенедек и думите му отекнаха в цялата зала. Стоеше гордо изправен, скован, олицетворение на справедливо възмущение. — Знам какво искате — да ми откраднете тайните, да продадете плановете, които съм направил за сигурността на страната си. Никога! — Гласът му се извиси още повече. — Докато си кореспондирахме, аз я обикнах, но много повече обичам родината си. Нищо не може да ме накара да я предам! — Изненадващо последните думи прозвучаха тихо и тъжно.

Непознатият все още не я бе забелязал, но Думитру ѝ хвърли бърз, знаещ поглед. Алеи не се помръдна.

— Сега тя е моя жена, Янош — обясни вразумително той. — И аз не искам нищо от вас. Няма да ви я дам при никакви обстоятелства.

— Тя е влюбена в мен — отвърна високомерно самозваният барон. — Откри в мен превъзходящото я същество. Ако сега е ваша жена, то е само защото сте я принудили. Аз не я обвинявам. Слабостта е най-голямата добродетел на жената и същевременно най-големият ѝ грях. Ако няма силен мъж, който да я ръководи, не можем да я обвиняваме, че тръгва по лош път.

Думитру скръсти ръце пред гърдите — жест, който изглеждаше повече замислен, отколкото враждебен. Алеи неволно се усмихна. Странна гледка бяха тези двама — съпругът ѝ и мъжът, който я бе повикал тук. И двамата бяха с дълги коси, гладко избръснати лица, но с това приликата свършваше. Бенедек пламтеше от гняв, младост и сериозност, докато Думитру излъчваше нещо като древно, лишено от емоции търпение: студен живак срещу горещата реторика на Бенедек. Мъжът ѝ сякаш виждаше голямата космична шега, която някое висше същество си правеше за сметка и на двамата. Бенедек бе омагьосал Алеи с писмата си, а днес, в натура, изглеждаше още по-прекрасен, но

редом с Думитру излъчването му бе загубило блясъка си, бе се смалило и останало без никаква стойност.

— Тя се омъжи за мен, след като разбра, че вие сте измамник, който само се представя за барон и не може да сдържи обещанията си — обясни Думитру.

Алеи разбра, че мъжът ѝ нарочно предизвиква Бенедек, иска да го разгневи, за да се покаже пред Алеи откъм най-лошата си страна. Защо смяташе, че трябва да го направи? Не знаеше ли, че тя е доволна от избора си?

Изведнъж ѝ стана ясно, че пред нея се е разкрил шанс да избяга от брака си — ако иска, разбира се, — и че този шанс вероятно е последен. Думитру го знаеше не по-зле от нея, затова изнасяше това театрално представление с помощта на Бенедек Янош. Думитру не ѝ вярваше, не знаеше дали я е спечелил за себе си.

Бенедек се изпъчи още по-високомерно.

— Нямам нужда от император, който да ми потвърди, че съм барон. Моето наследство е достатъчно доказателство за благороден произход. Аз не давам празни обещания — вярно е, че от онова, което съм писал, може да се извадят погрешни заключения, но аз сключих напълно почтена сделка. Каквото и да ми говорите, аз не ви вярвам. Тя не може да ме забрави толкова лесно. Тя дойде тук, за да се ожени за мен, и това ще стане, кълна се в бога!

Дали и писмата му са били толкова суетни и помпозни? Алеи не вярваше, но вече ѝ беше трудно да си спомни какво ѝ беше писал. О, Думитру, защо ми причиняваш това? — запита се с болка тя. Защо трябваше да стане зрителка на такъв фарс? Време беше да сложи край.

— Няма да стане! — проговори твърдо тя, излезе от скривалището си и се запъти към двамата мъже. Бенедек се обърна рязко и очите му се разшириха от изненада. Отвори уста да каже нещо, но не можа, явно поразен от вида ѝ. Алеи изпита злобно задоволство. Много добре знаеше как изглежда: със зачервени от пренебрежението бузи, с безупречен костюм за езда, украсен със златни ширити, подчертаващ всички предимства на фигурата ѝ. Думитру не каза нищо, но очите му блеснаха триумфално. Лицето му замръзна в нищозначеща усмивка.

Алеи кимна хладно и спря на няколко крачки от двамата.

— Тук съм, както виждате — заговори тя и сама се учуди на спокойния си глас. Обърна се към Бенедек и продължи: — Нямаме никакви основания да се тревожите за мен, сър. Моят съпруг казва истината. Аз избрах него. Зестрата ми вече не е на разположение. — И с тон, който изразяваше цялото ѝ презрение към Бенедек и Думитру и към разигралата се сцена, тя добави: — Вървете си вкъщи. — Обърна гръб на двамата мъже и се отдалечи с достойнството на кралица, макар че много ѝ се искаше да се затича.

След драматичното изпълнение на Алеи, Бенедек побърза да се оттегли. Съзнаващ, че е получил недвусмислен отказ, младият самохвалко имаше само едно желание: да събере остатъците от наранената си гордост и да избяга. Думитру изчака, докато се увери, че съперникът му наистина си е отишъл, и едва тогава се качи горе да потърси жена си. Бе спечелил, но триумфът имаше горчив привкус и той знаеше, че нещо не е наред.

Приглушените шумове, които долитаха иззад притворената врата, му показаха, че тя се намира в някогашния кабинет на дядо му. Никога не беше харесвал тази стая и макар да знаеше, че вътре не е останало почти нищо от тесногръдия, заядлив старец, отвори вратата едва след известно колебание.

Алеи плачеше. Думитру замръзна на прага. Жалост и страх го пронизаха. Жена му се бе свила на стола зад писалището и хълцаше, скрила лице в ръцете си. Какво ѝ става, запита се объркано той. Нали самата тя отпрати Бенедек? Дали сега съжалява?

— Алсиона — повика я тихо.

Като чу гласа му, тя скочи. Подсмръкна и побърза да изтрие сълзите си. А после — сякаш бе разбрала колко безсмислено е случилото се, — започна да се смее. Хълцащ, отчаян смях, който улучи Думитру право в сърцето и прогони въздуха от дробовете му.

— Аз... аз не го обичам... ако това си мислиш — прошепна с треперещ глас тя.

— Знам — отговори тихо той. — Не съм си го и помислил. Когато го погледна, разбрах, че това не е любов.

Това беше истината — напук на временните му опасения.

Алеи мълча дълго. Дори не го поглеждаше. Бореше се да запази самообладание и тежкото ѝ дишане беше единственият звук, нарушаващ тишината. От мълчанието ѝ го заболя повече, отколкото от

най-горчивите обвинения. Искаше да я прегърне, да я притисне до гърдите си, но знаеше, че в момента тя не би понесла близостта му. Никога не я беше виждал толкова крехка и ранима, дори в деня на сватбата им, когато се стараеше да се държи като такава, каквато не беше. Отпуснатите ѝ рамене бяха достатъчно предупреждение. Трябваше да се държи настрана — в момента не можеше да направи нищо повече за нея.

— Но до момента, в който ни видя заедно, ти не знаеше, че не го обичам, нали? — попита след малко тя и вдигна глава. Сега ранимостта беше бронята ѝ, беззащитността — най-добрата защита.

— Не — призна Думитру и истината едва не го задави. — Надявах се, но не можех да зная, а дори и когато го разбрах, ме беше страх, че може да ме напуснеш.

Той си придърпа един стол до писалището и седна. Тя го гледаше упорито. Дали за да го отблъсне, или за да види реакцията му? Той не знаеше.

— Затова ли плачеш? — попита той, но не беше съвсем наясно какво точно е искал да попита.

— Не... Да... — Тя млъкна и огледа малките си бели ръце, почиващи в скута върху ръкавиците. — Ти не ми вярваш. Нямах доверие в мен — в нас, в нашето семейство. Затова го накара да каже всички онези ужасни неща. Превърна сцената във фарс и ни направи на глупаци, защото искаше той да ми причини болка — защото ти искаше да ми причиниш болка...

Думитру се дръпна като опарен. Думите изсвистяха като камшик в лицето му.

— Не съм искал да ти причиня болка — защити се задавено той.

— Така ли? — Тя го удостои с неразгадаем поглед. — Мисля, че ако ти беше на неговото място, щеше да постъпиш по същия начин. „Защо искате моята жена?“ — повтори тя думите на Бенедек, като наподобиха отлично твърдото му произношение. — „Защото имам нужда от парите ѝ, за да купувам овце и да изкопая канал.“ — Сега имитираше него и това му причини жестока болка. — Той искаше да се ожени за мен, за да финансира революция — това поне е признак на романтичен идеализъм.

Тя спря и затвори очи. Когато отново ги отвори, под миглите ѝ трепкаха сълзи.

— Ако го обичах и разчитах на рицарството му, за да избягам от теб, ти щеше да разбиеш сърцето ми с тази демонстрация на неговия егоизъм и високомерие.

— Но твоето сърце принадлежи на мен — извика Думитру, без да се замисли, и веднага затвори уста. Как да ѝ обясни, че е побеснял от гняв, когато онзи жалък хлапак нахлу в дома му, в неговата светая светих, за да поиска жена му? Как да ѝ обясни внезапното чувство на отчуждение, което го обзе при появата ѝ и докато зяпаше Бенедек като принца от мечтите си? Да, в погледа ѝ нямаше любов, но нещо в учудването ѝ го улучи болезнено. Намерението му да прогони натрапника е ругатни и заплахи стана невъзможно след появата ѝ — в първите мигове беше уверен, че тя ще изтича при Бенедек и ще го умолява да я отведе далече от Северинор и от мъжа, който я бе взел насила. Знаеше, че страхът му е смешен, но и сега изпитваше същото и стомахът му бе свит на топка.

— Страхувах се — призна най-сетне той. — Знам, че е глупаво, но като го видях, си помислих, че всичко между нас, може би не е достатъчно и ти би могла да ме напуснеш... — Гласът му се изгуби.

— Въпреки това беше жестоко от твоя страна — отвърна тя. В гласа ѝ нямаше укор. Просто установяване на факт.

— Да, мисля, че си права. — Той се поколеба. — Прости ми, Алеи.

Наистина ли? Ако наистина я бе изгубил — нея, не зестрата ѝ, защото тогава изобщо не мислеше за пари и канали, тогава...

Алсиона се усмихна несигурно. Дори разплакана, тя беше красива: кожата като крехък, прозрачен порцелан, очите блестящозелени.

— Мили Боже, Думитру, имай ми поне малко доверие, моля те.

Думите ѝ го пронизваха като ножове.

— Естествено — отговори той, но мислите му бяха при големите тайни, които пазеше от нея: плановите му относно зестрата ѝ и не съвсем легалното му странично занимание, за което Бенедек беше намекнал. Не е нужно да знае всичко, каза си той. Нали беше добър съпруг. Баща ѝ сигурно нямаше да подsigури парите по такъв начин, ако знаеше, че дъщеря му ще се омъжи за човек като него... Жените нямаха нужда от пари... освен ако съпругът не беше чудовище. А що се отнася до втората тайна... Той беше длъжен да я предпази. Да не я

намесва в своята игра с две империи, защото един ден можеха да го разкрият и тогава... Тя трябваше да остане невинна. Жалко, че Николай Иванович бе разбрал за съществуването ѝ — самият факт, че са семейство представляваше слабост, от която и руският, и другите шпиони можеха да се възползват.

Алсиона протегна ръка и хвана един кичур, паднал на рамото му. Нави го на пръста си и попита тихо:

— Сигурно си променил външния си вид, за да заприличаш на Бенедек, нали? За да ме измамиш.

Думитру неволно попипа гладко обръснатата си брадичка.

— Да. Имах намерение да си отрежа косата и отново да си пусна брада, но съвсем бях забравил колко е неприятно и как гъделичка. Всяка сутрин, докато си правя тоалета, забравям да помоля Гийом да ме подстриже.

Тя плъзна пръсти по брадичката му.

— Нямам нищо против да си отрежеш косата, но предпочитам лицето ти да е гладко избръснато. — Гласът ѝ прозвуча почти плахо.

Думитру се усмихна.

— Но не защото това ти напомня за Бенедек, нали? — попита шеговито.

— Защото ми напомня за теб — отговори сериозно тя. — Какъв те видях за първи път.

После отговори на усмивката му и той разбра, че всичко ще бъде добре — докато някоя от двете му тайни не излезе на бял свят.

Десетина дни след появата на Бенедек започна жътвата и както всяка година атмосферата в замъка изведнъж се промени. Навсякъде цареше трескаво оживление. През по-голямата част от годината селяните работеха бавно, обмислено, понякога дори тромаво, но Думитру много отдавна — още от първата жътва, на която бе присъствал, воден от дядо си, — знаеше, че спокойната походка на последните единайсет месеца е само компенсация за отчаяното бързане, с което прибираха лятната пшеница на сигурно място в складовете.

През последните няколко седмици той беше наблюдавал зреещото жито много внимателно и когато и последните зелени петна изчезнаха от нивите, даде нареждане да се приготвят за жътва. Помогна му и старият Раду, старейшината на селото, експерт по всички въпроси, свързани със земята, добитъка и времето. Един ден в кабинета на Думитру се събраха почти всички мъже от селото и старият Раду, който уж бе дошъл само да размени няколко думи с младия граф, тържествено обяви, че времето за жътва е дошло. Тогава Думитру излезе навън и официално заяви, че утре на разсъмване всички трябва да започнат да жънат.

Тази година се очакваха най-високите добиви от много години насам. Думитру помнеше немалко жалки реколти и страшния призрак на глада, който помрачаваше усилния труд. Селяните почитаха своя „млад граф“ като светец, но той знаеше от опит, че щом приберат житото на сигурно място, всичко ще тръгне постарому: селяните отново ще гледат на модните му методи с подозрение и упорито ще държат на старото.

Засега обаче всички бяха на полето. Слугите от кухнята също бяха на крак от сутрин до вечер. Кухнята в замъка готвеше за цялото население, за да могат и жените, и децата да помагат в жътвата. Мъжете жънеха, жените връзваха житото на снопи, децата вървяха най-отзад и събираха падналите класове. Други гонеха вечно гладните

птици или се грижеха за най-малките, оставени под сенките на дърветата.

През цялата седмица небето беше яркосиньо и сякаш им помагаше да съберат щедрата реколта. Дъждът изчака още цели четири дни, докато снопите изсъхнат, макар че селяните често-често поглеждаха загрижено към облаците по небето, а старците се оплакваха от болки в ставите. Думитру беше благодарен за хубавото време и по друга причина: селяните още не бяха произнесли окончателна присъда над съпругата му. Всеобщото мнение беше, че е твърде красива за обикновена жена. Половината я смятаха за ангелско същество, другата половина със същата убеденост твърдеше, че е вещица. Жътвата донесе разрешението на дилемата: малкото, които продължаваха да я смятат за вещица, се съгласиха, че принадлежи към добрите магьосници.

През тези трескави дни много от селяните не си правеха труда да се прибират в селото за спане, а нощуваха по нивите. Нощите и без това бяха кратки. Друг път Думитру би споделил сламената постеля с тях, но сега си имаше Алсиона — достатъчна причина да се прибере вкъщи.

Другите аристократи сигурно биха го укорили, че за един граф не е редно да работи редом със селяните и да спи при тях, но Думитру ставаше преди разсъмване и отиваше на полето. През деня неуморно обикаляше от нива на нива, ободряваше възрастните и се шегуваше с децата. Хранеше се с тях, макар и малко настрана, и всеки път, щом видеха графа, селяните заработваха още по-усилено. Знаеха, че той ги обича и се гордее с тях. Може би тази година ще успее да ги убеди, че новото е по-добро от старото, казваше си често той. Може би тази жътва ще стане повратната точка в историята на моята малка революция и всичко ще тръгне към добро.

Жътвата не му оставяше време да се отдава на шпионските си игрички. Добре, че агентите му и държавите, с които работеше, отдавна знаеха това и не изпращаха пратеници в месеца на жътвата. През първите два дни графът изобщо не видя жена си и усещаше болезнено липсата на общите им следобеди. За негова радост на третия ден Алеи пристигна с обяда на полето. Храната за нея и Думитру бе прибрана в чантите на седлото на Рейзин. Той се усмихна изтощено и я

остави да му поднесе яденето, докато слугите от кухнята разтоварваха камилите и хранеха жътварите.

— Отец Алцесте смята, че не бива да се показвам на полето по време на жътвата, защото това е нередно за графиня, но готвачката каза, че добрата съпруга трябва да носи яденето на мъжа си на полето — обясни засмяно тя. — Реших, че ще е хубаво да обядваме заедно на открито.

— Готвачката е мъдра жена — отговори уморено Думитру.

Усмивката и стана още по-широка.

— Наистина е така.

Алеи опъна одеяло под сянката на едно дърво и двамата се нахраниха в мълчание. Оттогава всеки ден, щом слънцето започнеше да се издига, Думитру чакаше с нетърпение появата на съпругата си. Колко пусти бяха дните ми, преди да се появи тя, мислеше си все по-често той. Вече не можеше да си представи живота без нея.

— Проклятие! — извика Алеи и погледна втренчено листа на масата пред себе си. Отново бе изгубила нишката. Логичните формули изглеждаха като безсмислена бърканица и тя изобщо нямаше представа как е стигнала дотук, защото не помнеше реда на записването. Това беше по-ужасно дори от умножението с римски цифри.

Стой! Тя примигна няколко пъти с надеждата да прогони бъркотията. Ето какво било! Точно тук беше ядрото на проблема. При записването се запъваше отново и отново — ръката беше твърде бавна и не съумяваше да следва полета на мисълта. Ако намери друга форма за записване...

Вратата се отвори с трясък и в кабинета нахлу Селест.

— Чух шум на двора и отидох да видя какво става — съобщи задъхано камериерката. — Господин Волинройски се е върнал!

Алеи стана веднага.

— Графът знае ли вече?

— Не мисля. Не го видях на двора — отговори Селест.

— Добре! — Въпреки че жътвата ангажираше цялото му внимание, Алеи усещаше, че Думитру се тревожи от дългото отсъствие на своя управител — със сигурност щеше да се зарадва да чуе за завръщането му. Много искаше да види лицето му, когато му

занесе тази вест. Освен това Волинройски сигурно имаше много интересни неща за разказване и тя не искаше да пропусне да ги чуе от неговата уста.

Алеи слезе тичешком долу. Беше готова да отиде в обора, когато чу наблизко гласове, разговарящи на немски. Единият беше на Думитру, а другият на господин Волинройски.

Отначало изпита разочарование — вече не можеше да каже на Думитру, че Петро се е върнал от дълъг път. Заболя я, че съпругът ѝ не си е направил труда да я уведоми: все пак от нея се очакваше завръщането на Волинройски да не ѝ е безразлично. Думитру трябваше поне да я повика да поздрави управителя, а после да се оттегли с него в кабинета си.

Или не беше права? Може би очакваше твърде много. Господин Волинройски беше приятел на мъжа ѝ, но и негов подчинен. Ако бе пристигнал гост от аристократично семейство, Думитру беше длъжен да представи съпругата си, но сега... Алеи си спомни единствената си среща с местните боляри и се намръщи отвратено.

Докато вървеше към вратата на кабинета, Алеи усещаше как обидата и расте. Вратата бе затворена и тя не чуваше какво се говори, докато не спря точно пред нея. Вдигна ръка да почука, но в този миг Волинройски каза нещо, което я спря.

— Ще стане — заяви той. — Трябват ни заявления, подписани в присъствието на свидетели, от нея и от него, в които се одобрява трансфера.

Нея? Алеи беше единствената жена в Северинор, която имаше делови интереси отвъд границата. А кой беше „него“? Пълномощникът ѝ! Каква работа имаше Думитру с него? Тя втренчи поглед във вратата и бавно отпусна ръката си.

— Не е проблем. — Думитру говореше с хладна увереност и Алеи усети как стомахът ѝ се свива в лошо предчувствие.

Последва неловка тишина, а после господин Волинройски каза:

— Би могъл поне да се опиташ да зачекнеш темата. По най-деликатния начин, разбира се. Съмнявам се, че на света има жена, която би се зарадвала на подобни стъпки, предприети от съпруга ѝ, да не говорим за чужденка с доста странни представи за ролята на жената. Тя ще разбере, че ти имаш искреното желание да обновиш земята си, още повече че сега тя е и нейна...

— Не — изсъска Думитру. — Няма да се моля на жена си. Не искам да съм зависим от нея. Не мога да я моля за съгласие, за да осъществя проектите си. Нямам намерение да ѝ давам сметка за всяка стотинка, която харча.

Задължителната част! Той говореше за онази част от зестрата, която принадлежеше само на нея и трябваше да ѝ помогне в случай на нужда. Алеи притисна ръка към гърдите си. Той се е оженил за теб само заради парите, каза ѝ вътрешният глас. Защо трябва да се учудваш, че е решил да присвои цялата сума?

— Правиш грешка — възрази меко господин Волинройски. — Усещам го.

— Ти пък откога се интересуваш от друго, освен от пари? — отвърна жлъчно Думитру. — Човек ще си помисли, че имаш романтични представи за брака.

Волинройски изпухтя сърдито.

— За бога, не! Мисля само за теб, стари приятелю. Ти си обсебен от нея и рискуваш да я настроиш срещу себе си.

Достатъчно. Алеи бързо отстъпи назад. Думитру отговори нещо, но тя не го чу — не искаше да слуша повече. Кръвта шумеше в ушите ѝ и заглушаваше всеки друг шум. Тя бе спечелила тези пари с много работа и много безсънни нощи. Повечето чертежи на машините бяха нейни. Тя смяташе и отново смяташе, чертаеше, променяше, пак изчисляваше... не защото обичаше инженерното изкуство, а защото с математическия си талант искаше да покаже на баща си, че е личност. Тя беше мозъкът зад революционните нови техники, които бяха донесли успех на фабриките му, и част от печалбата беше вложена във фонд, който ѝ осигуряваше самостоятелност дори когато се омъжи. Тя искаше да контролира живота си дори когато бъде омъжена жена. Сега обаче съпругът ѝ — мъжът, на когото бе поверила бъдещето си, — искаше да я лиши от тази малка свобода. Спомни си с каква нежност се отнасяше към нея, как я любеше и едва не повърна. Той я бе излъгал, но имаше и нещо още по-лошо: тя искаше да бъде лъгана, вярваше с готовност в сладките му лъжи.

Край на това! Бракът ѝ бе приключен. Така трябваше да бъде.

Алеи се обърна и прекоси залата, като стъпваше толкова предпазливо, сякаш вървеше по остриета на ножове. Вдишваше и издишваше дълбоко, за да се успокои. Стискайки здраво зъби, изкачи

стълбата, без да се разплаче. Не искаше слугите да се разтревожат и да изтичат при господаря. Планът ѝ беше готов. Когато Думитру разбере, че жена му няма да се върне никога вече, тя отдавна ще е прекосила планините.

Въпреки това, когато стигна до най-горния етаж, очите ѝ бяха замъглени от сълзи и трябваше три пъти да натисне бравата на вратата към салона, преди да успее да отвори. Когато влезе, препъвайки се, Селест скочи и извика ужасено:

— Какво се е случило, мадам? — Плетката падна от ръцете ѝ.

Като видя добре познатото, искрено загрижено лице на Селест, Алеи се почувства празна като чаша, преобърнатата от силата на изливащата се в нея течност — и внезапно престана да усеща каквото и да било.

— Помогнете ми да си събера багажа — нареди тя е глас, който прозвуча в ушите ѝ плосък и безжизнен. — Само най-необходимото. После слезте в кухнята и ми донесете храна за десетина дни, но така, че никой да не забележи.

— Но защо? — попита страхливо Селест и широко отвори очи.

— Защото той ме измами, Селест — отвърна Алеи и механично избърса сълзата, която се търкулна по бузата ѝ. Тя сякаш не беше нейна, сякаш идваше от друга Алеи, от друг живот. Не изпитваше нищо друго, освен огромна, всеобхватна празнота. — Чух го да говори с господин Волинройски. Призна всичко. Преструваше се пред мен, че е с добро сърце, а истинското му намерение е да открадне парите, които татко е вложил на мое име. Исква да съм абсолютно зависима от него.

А тя беше вярвала, че зад всяка от лъжливите му думи се крие обич и привързаност.

— Ох, мадам! — простена Селест. — Олеле, мадам!

Явно беше много обърквана, защото известно време само ходеше напред-назад, без да върши нищо. Но бързо разбра, че положението наистина е лошо и нито топла вана, нито чаша какао ще утешат господарката ѝ. По-добре да свърши, каквото ѝ бе заповядано.

Алеи свали брачната халка и се почувства освободена и в същото време гола. Прибра я в чекмеджето на нощното шкафче и въздъхна. Докато ровеше в гардероба си, в пристъп на черен хумор установи колко много непотребни дрехи притежава. Вечерни тоалети и бални

рокли, утринни и следобедни рокли, рокли за чай, за разходка с карета, за опера — но нито една, с която да избяга от съпруга си.

Извади един от двата костюма за езда — този със златните еполети — и сгъна другия, за да го прибере в торбата. Добави три топли фусти, наметка и дебел шал, защото веднага след края на жътвата нощите бяха станали студени. Намери едно леко одеяло, а най-отгоре сложи черен пътнически костюм и накит от черен кехлибар. Трябваше да пристигне в Оршова като истинска дама, да не говорим за Женева. Свещи, кутия кибрит, принадлежности за шев, четки за коса и фуркети, пет чифта дебели чорапи, два допълнителни чифта ръкавици. Едва успя да побере всичко в пътната торба.

Внезапно Алеи си спомни какво ѝ беше разказвал Думитру за хайдутите и спря. Поколеба се за миг, после отиде да вземе от стаята му дългата кама и пистолета, които беше видяла в чекмеджето на нощното му шкафче. Нямахше представа как да си служи с камата, но тежкото оръжие я успокояваше. Погледа известно време книгите и записките си и макар че я заболя сърцето, реши да ги остави. Помоли Селест да скрие най-важните бележки под матрака, в случай че Думитру реши да излезе гнева си върху вещите ѝ.

Когато най-сетне затегна вървите на торбата, вече нямаше какво да прави, освен да изпрати Селест в кухнята и да я чака. Отпусна се на голямото легло с балдахин, което стоеше наред стаята, и се загледа в тавана. Нямахше никакви спомени за това легло — не беше спала в него нито една нощ, откакто бе дошла в Северинор. Тази мисъл неизбежно ѝ навя редица спомени. Думитру, който я целуваше прегръщаше, любеше... Умът ѝ уплашено се отдръпна от тях — тези спомени принадлежаха на миналото и нямаха нищо общо с бъдещето.

Нейното бъдеще? Какво ще стане сега с нея? Не знаеше. Всичко зависеше от това, дали ще стигне до Женева, а по-нататъшният ѝ живот беше празен лист. Анулиране на брака, Лондон, Лийдс — това изглеждаше толкова невъзможно, че умът ѝ се възпротиви.

По-добре да мисли за настоящето. Как ще стигне в Оршова, как ще намери човек, който говори немски или поне влашки, какво ще каже на Селест, за да не разкрият бягството ѝ твърде рано, колко време ще ѝ трябва до Женева... ала над всичко това витаеше една-единствена безутешна мисъл, удряше в главата ѝ като чук, задвижван от

чудовищното престъпление, извършено от съпруга ѝ — той ме измами, той ме измами, той ме измами...

Алеи се обгърна с две ръце и се постара да завърже непрекъснато връщащата се болка на здрав възел. Знаеше, че диамантът и въглищата са от един и същи материал, но диамантът е бил изложен на такъв невероятен натиск, че цялата му природа се е трансформирала. Точно това ставаше сега с нея. Меката, ранима плът се превръщаше в блестяща, корава, ръбеста буца, студена като зимата, и поглъщаше болката и гнева. Но страшната мисъл продължаваше да бие в главата ѝ, сякаш си беше наумила да я пръсне: Той ме измами.

Алеи не знаеше колко време е минало, когато вратата се отвори. Само миг или цяла вечност? Когато дойде на себе си, лежеше по гръб в леглото, изтощена и празна, с болезнена буца в гърдите, която пулсираше като малка звезда. Изправи се бързо и видя Селест, натоварена с пакети. Лицето ѝ изразяваше съчувствие.

— Мадам — изрече тя с пресекуващ глас и направи колеблив жест в посока към леглото. Алеи знаеше, че камериерката много иска да я прегърне и утеши. Да се държи като майка, приятелка или милосърдна сестра. Ала етикетът ѝ забраняваше подобни свободи и Алеи се радваше на това. Тя все още не беше диамант, а само крехък кристал, който можеше да се разтроши дори от човешки дъх.

— Моля ви, Селест — проговори тя меко и извинително, защото ситуацията не допускаше искрен контакт, — увийте всичко това в резервната наметка.

— Къде отивате? — попита камериерката и сведе глава, докато изпълняваше нареждането.

— Първо на запад, после на юг — отговори Алеи. — Трябва да сляза до Дунава, после ще потегля срещу течението, докато стигна до Оршова, където мога да наема лодка. Трябва бързо да отида в Женева, за да попреча на съпруга си — тази дума едва не я задави — да открадне наследството ми. Бих искала да тръгнете с мен, но вие не яздите и само ще ме забавите.

Селест кимна. Това беше голата истина.

— Ако ме помолите, ще тръгна с вас, но знам, че само ще ви бавя и ще ви нервирам, мадам. Не се притеснявайте за мен. Аз ще съумея да задържа графа. Освен това не вярвам, че тук ще се отнасят лошо с мен.

— Щом стигна в Женева, ще изпратя някого да ви вземе — обеща Алеи.

Селест се усмихна и Алеи видя тъгата ѝ.

— Знам, че мога да разчитам на вас, мадам.

Алеи изпитваше все по-силно чувство за вина.

— Ще ви оставя малко пари, за да...

— Не, мадам. — Селест решително поклати глава. — На вас са ви нужни повече. Няма да приема и стотинка от вас. Тук нямам нужда от пари, а и не бих могла да живея с представата, че ви се е случило нещо лошо, защото сте останали без средства.

Алеи улови двете ѝ ръце.

— Вие сте добър човек, Селест Матийо — пошепна тя със свито гърло.

— Лесно е да съм добра, когато имам достойна за любов господарка като вас — отвърна трогнато Селест. — Мадам — добави със закъснение.

Алеи преглътна сълзите, които заплашваха да я задушат.

— Защо и другите не мислят така...

Следващият час беше най-ужасното мъчение. Селест и Алеи пренесоха багажа в една празна пристройка и Алеи прибра всичко необходимо в чантите на седлата. Когато подреди багажа си, тя отиде в обора и сякаш ѝ бе хрумнало ей сега, заяви на конярчето, че Рейзин ѝ изглежда доста нервна, затова ще я раздвижи малко в близост до замъка. Момчето явно не намери нищо осъдително в думите ѝ и изведе Рейзин с най-добри пожелания. Алеи изведе малката черна кобила, спря я пред вратата на пристройката и окачи на гърба ѝ натъпканите чанти.

Петте минути, които ѝ трябваша, за да излезе през главната порта, бяха най-изнервящите в живота ѝ. Ала никой не се опита да я спре. Дано и никой да не я е забелязал. Остави зад гърба си замъка Северинор и всичко, което той олицетворяваше, без никакви проблеми. Чувството беше, сякаш се пробуждаше от сън.

Алеи насочи Рейзин на запад и остави кобилата сама да реши дали да тръгне по някоя заешка пътека, или по широка, направена от овцете. Нямаше особена надежда, че ще заблуди преследвачите, като тръгне направо през храсталака, или избере някой от укрепените пътища.

Тя освободи ума си и се съсредоточи върху скалите и дърветата, но въпреки това усещаше как пред нея се разтваря пропаст и заплашва да я погълне в черното си гърло.

Е, добре, каза си тя мрачно, тогава нека конят ме отведе там. Това беше последната ѝ мисъл за дълго време напред.

Думитру, който още се смееше на последната шега на Волинройски, влезе в салона и задържа вратата да влезе приятелят му. Петро се огледа и подсвирна изненадано.

— Не очаквах такава бърза промяна. Салонът изглежда много по-различно отпреди. А аз си мислех, че жена ти не е домакиня.

Думитру вдигна рамене.

— Това не е дело на жена ми, а на камериерката й.

Селест бе претърсила страничните постройките и бе избрала най-добрите стари вещи за салона. „Докато пристигнат мебелите от Женева“ — обясни Алеи. По времето на дядо му всичко, което криеше някакъв комфорт, бе изнесено долу, но упоритостта на Селест извади на бял свят мебели, които, макар да не си подходеха по стил, поне бяха удобни и приятни за гледане.

Волинройски се засмя и попита шеговито:

— Омъжена ли е младата дама? Стая като тази би накарала и най-закоравелия ерген да размисли дали да не промени начина си на живот.

— Не е омъжена и е францужойка — обясни сухо Думитру. — Доколкото си спомням, ти имаш слабост към францужойките.

Волинройски се ухили още по-широко.

— Добре си спомняш, макар че францужойките, за които намекуваш, ме интересуваха главно заради парите, не заради личните им качества.

Думитру очакваше Алеи да излезе от кабинета, щом чуе гласовете им, но тя не се появи. Отвори вратата и намери стаята празна. Нямаше представа кога подвижната планина от документи е била преместена за последен път. Смръщи чело и се запъти към спалнята. Тя беше затворена. Той завъртя топчето на бравата и...

И нищо не се случи. Вратата беше заключена. Невярващ, той опита още веднъж. Ключалката скръцна, но вратата не се отвори.

След известно време Думитру овладя смайването си и почука.

— Кой е? — попита Селест. Гласът ѝ едва се чу зад дебелия врата.

— Къде е жена ми? — изсъска Думитру, без да каже кой чука. Кой друг би могъл да влезе в салона по това време на деня?

— Мадам се чувства неразположена — обясни с приглушен, но иначе ведър глас Селест. — Иска да остане известно време сама, за да възстанови силите си.

— Ако е болна, искам да я видя — заяви разтревожено Думитру.

— Мадам не се нуждае от нищо. В момента спи, сър. Моля, оставете я да си почине. Ако продължавате да викате така, ще я събудите. — В думите ѝ се усещаше някаква странна радост.

Думитру се поколеба. Селест не говореше както обикновено. В гласа ѝ имаше нещо странно, имаше... враждебност. Не, това беше смешно.

— Добре тогава — кимна примирено той. — Ще я видя ли на вечеря?

— О, сигурна съм, че дотогава ще се чувства по-добре.

Ведрата увереност в гласа на Селест прогони тревогата на Думитру. Двамата с Волинройски седнаха да обядват и той се постара да прогони несигурността в сърцето си. След като се нахраниха и управителят си отиде, Думитру остана още малко в салона, загледал във вратата към спалнята. Оттам не проникваше нито звук. Да, жена му сигурно спеше. Той стана и излезе, без да направи нов опит да почука, а щом слезе долу, ежедневните задължения отново го погълнаха.

Вечерта двамата с Волинройски отново се качиха в салона. Думитру знаеше, че Алсиона ще се радва да види управителя и да чуе интересни анекдоти от пътуването му. Ала когато влязоха, салонът беше тъмен, в кабинета пак нямаше никого. Думитру отново почука на вратата на спалнята.

— Тихо — прозвуча приглушеният глас на Селест. — Вие ли сте, сър?

— Разбира се, че съм аз — отговори гневно Думитру. — Събуди ли се графинята?

— Да, но само за половин час и после пак заспа. Не бива да я будим — отвърна камериерката.

Гласът ѝ отново прозвуча доволно и Думитру сбърчи чело.

— Значи е болна? Има ли температура? Да не би да е настинала?

— О, не, сър — гласеше отговорът. — Просто е уморена и има леко главоболие. Казва, че иначе била добре. И друг път ѝ се е случвало да спи по цял ден, когато е изтощена. То е, защото се напруга твърде много с книгите и записките си. Понякога даже получава нервни пристъпи.

Думитру размени поглед с Волинройски, който вдигна рамене. Е, добре. Той и Алеи бяха женени само от два месеца и не можеха да знаят всичко един за друг, но обясненията на камериерката някак не подхождаха на жена му. Може би нещо не беше наред... може би Алеи беше сериозно болна, а Селест не искаше да му каже. Или... Думитру знаеше само едно нещо, което правеше жените уморени и слаби, без да са болни. При тази мисъл усети нервно потръпване в стомаха. Възможно ли беше Алеи да е заченала неговото дете и вече да страда от съпътстващите неразположения? Тя бе казала, че не харесва особено бебетата, но това не беше важно. Той искаше наследник, но досега го беше искал някак си абстрактно. Никога не си беше представял бебе, а голямо момче. Син. Неговият син.

След кратък размисъл Думитру отхвърли тази мисъл. Беше твърде рано. По-вероятно е Алеи да е настинала. Добре. Ще ѝ даде време да се наспи, но след вечеря ще отиде при нея все едно дали тя иска или не.

Вечерята премина в потиснато настроение. Думитру мислеше само за Алеи, а Петро не смееше да му досажда.

От спалнята не проникваше нито звук. Когато слугите раздигнаха масата, Думитру стана и отиде до вратата към спалнята. Волинройски го наблюдаваше от масата. Думитру почука и изрече твърдо:

— Искам да видя жена си.

— Тя все още спи, сър — отговори Селест със същия приглушен глас, с който говореше целия следобед.

— Добре — кимна Думитру. — Въпреки това искам да я видя. Няма да смутя съня ѝ.

— Утре мадам със сигурност ще е добре — отвърна бързо камериерката. — Уверявам ви, сър.

Гласът ѝ изведнъж стана нервен, установи учудено Думитру. Несигурността му се върна с цялата си сила.

— Предпочитам сам да се уверя в състоянието ѝ. Отворете вратата — заповяда той.

Селест започна да се пазари.

— Мадам ме е инструктирала, и то много настойчиво, да не ви...

— А аз ви инструктирам също така настойчиво да отворите вратата, иначе ще се видя принуден да я разбия — изфуча Думитру. Търпението му беше на свършване.

Последва дълга тишина. След това към вратата се приближиха стъпки. Топчето на бравата се завъртя и Думитру блъсна вратата, преди Селест да е размислила. Улучи камериерката по рамото и тя политна назад. Без да се трогне от вика ѝ, той грабна газената лампа от масичката и влетя в затъмнената спалня. Треперещият пламък хвърляше дълги сенки по стените. Волинройски стана и го последва. Селест вървеше последна.

Завесите на леглото бяха спуснати. Думитру вдигна едната и я дръпна настрана.

— Алсиона — започна той и изведнъж млъкна. Мътната светлина разкри грижливо пригладена покривка и празно легло.

Тя не беше тук! За момент сцената му се стори фарс — сякаш всички играеха в голям театър и радваха невидима публика. В следващия миг през главата му премина ужасяваща мисъл. Откакто Алсиона бе отпратила барон Бенедек, беше забравил за тази възможност. Последните ѝ думи отекнаха в ушите му.

— Къде е тя? — изкрещя гневно и се обърна към Селест.

— Не знам — отговори камериерката и отвори широко очи.

— Думитру не беше в състояние да каже дали е от страх, или от искрена изненада. — Преди час беше тук. Сигурно е станала, докато съм била долу в кухнята. — Обяснението прозвуча достоверно, но Думитру не повярва нито дума.

Сграбчи я за рамото, приближи я към лицето си и я погледна втренчено.

— И преди да си отиде, набързо е оправила леглото си, така ли? Не ви вярвам. Къде е жена ми?

— Олеле! Вие сте грубиян! Причинявате ми болка! — изплака Селест. Лицето ѝ беше силно зачервено. Бонето ѝ се килна на една страна.

— Изобщо не ви причинявам болка. Още не. Отговорете ми: Къде е тя?

— Може би просто е слязла долу, аз да види как напредва работата в розовата градина — предположи бързо Селест.

— В тъмното? Кога, казахте, си легна жена ми? — Думитру вече не криеше гнева си. Стисна я по-силно и Селест изохка.

— Не знам — пошепна тя. — И какво сега? Доволен ли сте? Аз не мога нито да чета мисли, нито да виждам в бъдещето. Не знам къде е. Това е истината.

Думитру я пусна рязко и тя политна назад.

— Какво трябва да означава това? — попита заплашително той, макар че една отчаяна част от него вече знаеше истината.

— Чула е как вие двамата ковете планове да ѝ откраднете парите и реши да си отиде. — Селест разтриваше ръката си. — Ще се върне в Англия.

Тя го направи. Напусна го. Думитру беше готов да крещи, да беснее, да натроши леглото на трески, задето не е успял да спре жена си. Вместо това стоеше като закован и гледаше втренчено Селест. Малка идиотка, повтаряше скърцащ глас в главата му. О, божичко, Алсиона! — плачеше друг. Но над всичко беше сковаващият страх. Остър като добре наточен нож. Тя си бе отишла. И сега беше някъде в планините. Тя, разглезената градска госпожица, нямаше представа как да се справя с опасностите — е природните и със създадените от хората. Ако не паднеше в някоя пропаст, навън имаше достатъчно зли хора, готови да я бутнат.

— Сама ли тръгна? — попита той, когато отново можеше да говори. Думите бяха ясни и ледени, не издаваха нищо от бурята, която вилнееше в сърцето му.

— Поне така предполагам — отговори Селест.

— На кон? — добави беззвучно той.

— А как иначе! Мадам не може да лети — отвърна хапливо тя.

Думитру се обърна към Волинройски.

— Тръгваме — произнесе със същия тон той. — Веднага.

— Навън е тъмно като в рог — възрази приятелят му. — Само ще си счупим вратовете.

— Знам — кимна Думитру. — Но и с нея може да се случи същото. Тръгваме.

Обърна се рязко и изхвърча навън, преди Волинройски да е намерил думи за отговор.

Рейзин се спъна и Алеи подскочи на седлото. Виждаше само малко парче земя пред копитата на коня. Нищо друго. Не беше в състояние да разпознае нищо — или по-точно: нямаше нищо, което би могла да разпознае. Скалите, дърветата и храстите бяха просто скали, дървета и храсти. Сградите и улиците бяха създадени от хора и имаха свои особености, които тя запомняше, но дори след два месеца ежедневни излети на кон горите си оставаха за нея зелен хаос и нищо повече.

Знаеше, че се движи в правилната посока. Винаги когато Рейзин прекосяваше полянка или сечище, усещаше залязващото слънце в лицето си, макар и невидимо зад старите дървета. А когато се обръщаше, виждаше дългата си сянка. Отивам си вкъщи, казваше си тя всеки път, когато поглеждаше назад и коригираше посоката. Упорито гонеше онази малка, рухнала част от себе си, която настояваше, че домът ѝ е зад нея и че всяка крачка я отдалечава от него. Това не беше нейният дом. То беше красива бродерия върху платно от лъжи. Чувстваше се едновременно силна и празна. Знаеше, че трябва да бъде силна, защото ѝ предстои дълъг път. Засега се справяше.

Минутите минаваха, сенките зад нея ставаха все по-дълги, слънчевата светлина отслабваше. Стана хладно, слънцето се приближи към хоризонта. Трябваше да намери добро място за лагеруване, преди слънцето да залезе — място, където да има вода и добра трева за коня. В чантите на седлото ѝ имаше съвсем малко овес. Ала все още не бе открила нито едно подходящо кътче.

За първи път Алеи изпита истински страх. Стомахът ѝ се сви на топка и ръцете ѝ в ръкавиците овлажняха. Колко ли път имаше до най-близката река? Можеше ли да си позволи да продължи напред и да се надява, че ще намери нещо? Ако почака още малко, слънцето ще залезе и тогава ще бъде принудена да спре на място, за да не рискува собствения си живот и краката на Рейзин. И горката ѝ кобила няма да получи дори трева. Ако не намери река, ще сподели водата, която носеше, с кобилата, но тя със сигурност няма да ѝ стигне след дългата езда.

Спомни си за реката, по чието течение се беше движила известно време. В продължение на половин километър беше яздила по вода, за да не оставя следи, после отново излезе на брега. Трябваше да спре там, за да има достатъчно вода за нея и за животното. Да се върне ли? Не, вече беше много късно за това. Къде ѝ беше умът? Защо избяга просто ей така, без да се замисли? И най-важното — сам-сама? Да, тя не беше дама от обществото, но не беше и селянка. Не знаеше нищо за природата и нищо чудно да плати скъпо и прескъпо за лекомислието си. Спомни си какво разказваше Думитру за бандитите и всеки акт на варварство придоби ново, ужасяващо значение. Думитру... Дори само името му ѝ причиняваше болка. О, Думитру, защо ме предаде така? Празнотата в нея се взриви и изплю в съзнанието ѝ гняв и ярост. Алеи простена задавено, захапа ядно долната си устна и си заповяда да престане да плаче. И да мисли, че сълзите в очите ѝ се дължат на физическа болка.

Внезапно чу плиск на вода и забрави всичко друго. Рейзин бе намерила река. Конят наостри уши, изду ноздри и забърза напред.

— Добро момиче — похвали я облекчено Алеи. — Добро момиче.

Кобилата навлезе в един храсталак, излезе на речния бряг и моментално сведе глава, за да пие жадно. Алеи я остави да се напие, после я насочи по течението, за да потърсят полянка.

С падането на нощта цветовете изчезнаха от гората. Слънцето просто се скри зад хоризонта и отнесе светлината със себе си. Дърветата около нея вече бяха само неясни сиви сенки. Най-сетне намериха място за почивка. Алеи слезе от седлото и краката ѝ се подкосиха. Хвана се за юздите, докато си възвърне равновесието. Не беше усетила колко я е уморила дългата езда. Всъщност не беше усетила почти нищо. Сега обаче изтощението я надви и очите ѝ започнаха да се затварят. Никога досега не беше яздила толкова дълго. Шестдневната езда до Северинор беше много по-лека в сравнение с днешната. Тръгваха късно, яздеха бавно, често правеха почивка. Е, добре, каза си тя, това означава, че ще стигна много по-бързо в Оршова. Тази мисъл бе последвана от недобро чувство. Какво си въобразяваше тя? Къде всъщност отиваше? Какво ще прави е живота си, след като уреди нещата в Женева?

Алеи решително тръсна глава, за да отхвърли неприятните въпроси, свали чантите на земята и се олюля под тежестта на седлото. Несръчно изтърка коня с четката, която носеше, и го върза за едно дърво в близост до водата и тревата.

Смешният, непрактичен костюм за езда ѝ пречеше на всяка крачка. Тесните ръкави я стягаха, когато вдигаше полата си, а щом я пуснеше, тя се заплиташе между краката ѝ. Била съм абсолютно права, като обясних на Думитру, че дамите служат само за украса, каза си сърдито тя. И веднага след това: По дяволите, трябва ли мислите ми да кръжат постоянно около него? Разрови чантите и най-сетне намери ножа, който беше откраднала от стаята му. Проби дупка в полата си, като я удряше ядно, сякаш това можеше да я отдели от Думитру. После откъсна дълга ивица от фустата и уви от нея нещо като пояс, който върза на кръста си. Тежестта на оръжието ѝ вдъхна смелост и тя извади одеялата, за да си направи постеля. Когато изгря луната, Алеи се насили да хапне малко хляб и сирене.

Никога досега не се беше чувствала толкова сама и беззащитна. Къде е той? Не можеше да престане да си задава този въпрос и дори да избягваше да споменава името му, това не правеше размишленията ѝ по-леки. Дали вече знаеше, че тя си е отишла? Да, сигурно, може би дори отдавна. Гневен ли е? Дали я бе проклетел и зачеркнал от живота си? От тази представа я заболя, макар да се проклинаше за глупавата си чувствителност. Дали ще тръгне да я гони? Това ѝ се струваше най-вероятно. А едно глупаво, детинско, наранено ъгълче на съзнанието ѝ попита: Дали съжالياва?

Ала Алеи познаваше Думитру, познаваше го по-добре от всеки друг. Той няма да съжالياва. Ще реагира гневно и егоистично. Да, сигурно беше малко наранен, малко объркан — но няма да съжالياва. Тя се съмняваше, че той някога ще изпита нещо като разкаяние. Ще тръгне след нея — тя беше сигурна в това, но няма да я помоли за прошка. Ще я върне в Северинор като военна плячка и ще я затвори до края на живота ѝ в непристъпната кула, за да не го позори повече в очите на хората му.

Докато Рейзин хрупаше трева, Алеи се взираше в кристалното небе, простиращо се над нея чак до вечността, и трепереше. Хиляди далечни слънца осветяваха едновременно поляната, където седеше тя. Никога не беше виждала такава небе — досега беше прекарвала

нощите си у дома или в забулен от мъгла град. Около нея имаше само изкуствена светлина. Беше чела трудовете на Галилей и Кеплер за механиката на планетите, познаваше пресмятанията на Нютон за взаимодействието между луната и приливите и отливите, но никога не беше поглеждала нагоре, за да надникне в суровото, непознато нищо, което преди хиляди години беше накарало античните учени да направят от математиката и астрономията науки близнаци. Това единствено прозрение сякаш обхвана целия ѝ живот. Никога вече, закле се тя. Никога вече.

Мислите ѝ непрестанно се въртяха около Думитру. Виждаше го сякаш върху гърнчарско колело: коварен, но и усмихнат. Виждаше тялото му, усещаше целувките му, възхищаваше се на интелекта му. Накрая всичко се сля в нажежена до бяло мъка, която беше непоносима.

Алеи копнееше отчаяно за живо същество и знаеше, че няма да заспи, макар изтощението да я заливаше на високи пълни. Затова отвърза Рейзин, хвана въжето между скованите си пръсти и седна в средата на полянката, увита в наметката си и три одеяла. Взираше се в дъха си, който изпълняваше сложни фигури под лунната светлина, мислеше за Думитру и не плачеше.

Да плаче — това ѝ се струваше прекалено просто, но трябваше да събере цялата сила на волята си, за да задържи сълзите. Звездите се носеха бавно по небето, докато сухите ѝ очи сезираха нагоре, а луната се движеше величествено по орбитата си. Лицето ѝ се вцепени от студ и накрая престана да го усеща като свое. Най-сетне това друго лице затвори очи и потъна в сън. На бузата ѝ остана да блещука една-единствена сълза.

Целият двор беше осветен с факли, но сенките извън светлите им кръгове бяха по-тъмни от преди. Конете, мъже и кучета бяха потопени в оранжева светлина. Въздухът вибрираше от възбуда. Мъжете, които не участваха в търсенето, се бяха събрали в сянката, шепнеха си и жестикулираха.

Младият граф е изгубил жена си. Младата графиня е избягала. Защо, защо, защо?

Думитру възседна Бей, разкърши скования си гръб и остави Волинройски, който събираше най-опитните съгледвачи, да дава заповеди. Страхът му за Алеи не бе преминал, но гневът от унижителния спектакъл, който трябваше да изтърпи заради нея, беше много по-силен. Съвсем ясно чуваше кискането и подигравките на селяните. „Младият граф“ — те произнасяха двете думи с такъв тон, сякаш трябваше да избият от главата му младежките глупости. В продължение на шест години се беше борил да завоюва уважението им, беше положил толкова усилия — а дръзката, глупава постъпка на Алеи бе сринала този респект в миг! И за да увенчае постъпката си, бе откраднала любимия му пистолет и той се принуди да вземе оръжието на дядо си — онова, с което старикът бе тръгнал да се бие и накрая се бе върнал прострелян. Това означава катастрофа, предупреждаваше го суеверната му влашка душа, но той пренебрегна предупрежденията ѝ.

В ума си непрекъснато се караше с Алеи, наричаше я с всички лоши думи, които знаеше. Ала част от разума, която не се беше проявявала никога преди, му нашепваше: А ти какво би направил на нейно място? Упорито отблъскваше този въпрос и оставяше звяра в себе си да го управлява. Имаше нужда от този гняв и от тази самоувереност.

Най-сетне Волинройски му кимна. Всичко беше готово. Можеше да даде заповед за тръгване. Големият отряд излезе през широко отворената порта и се понесе към пътя, където старият Раду уж бе видял Алеи малко преди обед. Там дадоха на кучетата да подушат чула на Рейзин и ги пуснаха да обхождат околността.

Потерята се разпръсна във всички посоки. Кучешките муцуни задушиха черната земя. Накрая отново се събраха в глутница от движещи се светли гърбове и махащи опашки и хукнаха заедно. Лаят им сложи край на разговорите между мъжете. Кучетата слязоха по пътя и завиха на запад към един храсталак, през който не минаваше пътека — или поне Думитру не я виждаше в мрака.

Кучетата спираха още няколко пъти, разделяха се и душеха. После се събираха и продължаваха да напредват през гората. Мъжете държаха факлите високо, но не виждаха нищо, освен дървета и храсти. Мракът се съгъстяваше.

— Нищо чудно да следват заек — каза след малко Волинройски.

— Не — възрази мрачно Думитру. — Тя е гледала да избягва пътеките.

— И какъв смисъл от това? — попита скептично управителят.

— Не знае как иначе да заличи следите си — обясни Думитру. — Не се притеснявай. Скоро ще я намерим.

— Не аз съм този, който се притеснява — отвърна тихо приятелят му.

Думитру се оказа лош пророк. Кучетата спряха отново, този път за няколко минути. Водачът им се опита да ги окуражи и отново размаха чула пред муцуните им. Опита даже с фустата, която Думитру му беше дал, в случай че Алеи е изгубила коня си. След няколко минути кучкарят отиде при Думитру и заговори тихо:

— Кучетата загубиха следата, господарю. Стигнахме до река. Трябва да претърсим бреговете. Сигурен съм, че отново ще намерят следата, но трябва да изчакаме да се разсъмне. Иначе рискуваме да заличим следите.

— Добре — кимна Думитру, макар че всичко в него крещеше да продължат. Обърна се към другите и извиси глас: — Слезте и се погрижете за конете си. Ще нощуваме тук.

Само след няколко минути мъжете бяха вързали конете и седяха около буен огън. Отначало Думитру искаше да се откаже от огъня, но дори да беше наблизко и да виждаше светлината, Алсиона нямаше друг избор, освен бавно и мъчително да си пробива път през мрака или да изчака до сутринта. Ни една от двете възможности не би затруднила търсенето.

Думитру постла одеялото си на известно разстояние от мъжете. Волинройски пренебрегна мрачното му лице и се изтегна до него.

— Май не си очаквал подобно приключение — подразни го весело украинецът.

— По-скоро не — отговори Думитру, без да се стареа да крие студенината си.

— Все още ли смяташ да й вземеш парите? — гласеше следващият въпрос.

— Абсолютно — изръмжа Думитру в мрака.

— Според мен няма да имаме проблеми — продължи дръзко Волинройски. — Аз със сигурност ще стигна в Женева преди нея. Освен това съществува относително добър шанс банковият директор

да отхвърли искането ѝ. Ти би могъл да се сдобиеш с цялото ѝ богатство и да правиш с него, каквото си щеш. Освен това ще се отървеш от опърничавата си съпруга и след няколко формалности ще си готов да се ожениш повторно. Както го виждам аз, тази гонитба няма да ти донесе нищо повече от неудобство, все едно дали ще я намериш или не. Да загубиш жена и да тръгнеш да я гониш — с това не се печели чест. Заради домашния мир те посъветвах да се откажеш от намерението да присвоиш парите ѝ. Сега те съветвам друго: откажи се от нея.

— Както винаги си прав — отговори кратко Думитру. — Но аз ще продължа да я преследвам.

Волинройски промърмори някакво проклятие.

— Ти си един влюбен глупак.

Думитру се изсмя кухо.

— Бог да ме пази! Ако я обичах, щях да съм истински дявол.

Волинройски изруга още веднъж, уви се в одеялото си, обърна гръб на Думитру и се направи на заспал. Думитру остана сам с мислите и с наранената си гордост. Мина доста време, преди сънят да го изтръгне от обърканите размишления и да го запрати в още по-объркани нереални светове.

Алеи се събуди, защото Рейзин изпръхтя. Скочи и моментално се почувства зле. Беше лежала на твърдата земя, свита на кълбо. Ръбът на корсета се бе забил в корема ѝ, крайниците ѝ бяха изтръпнали — нощта беше изсмукала топлината им. Знаеше, че вярно е обратното: нейната топлина се беше просмукала в земята, но се чувстваше като изстискана. Разтрепери се — по-точно, продължи да трепери, защото треперенето бе започнало още насън. Примигна към небето: нито едно облаче не нарушаваше синевата му. Слънцето вече се изкачваше. Колко време беше сала? Намери часовничето си на обичайното му място на корсажа. Почти десет. Беше изгубила повече от два часа дневна светлина. Въздъхна примирено и се огледа за Рейзин.

Конят стоеше в края на полянката, въжето и юздите се мотаеха между краката му. Изведнъж сърцето на Алеи заби с все сила и гърдите я заболяха. Очевидно беше изпуснала въжето насън. Нищо не можеше да попречи на Рейзин да избяга.

— Ела тук, Рейзин — извика тихо тя, скочи на крака и се опита да се пребори с паниката, която извикваше в главата ѝ ужасният сценарий: Рейзин избягва и тя е принудена да броди из гората пеша. Което означава, че или Думитру ще я залови, или ще падне в лапите на някоя банда. Имаше и трета възможност: да умре сама в пустошта. — Ела тук, Рейзин! Ела, момичето ми!

Кобилата наостри уши, направи крачка към нея, спря и я погледна с безгрижно любопитство.

— Ела тук! — настоя Алеи.

Рейзин направи още две крачки и замаха е опашка.

— Милата ми! Ела, Рейзин!

Обаче кобилата спря отново и ласкателствата не помогнаха. Разстоянието между двете беше около осем метра и Алеи е мъка потисна подтика да хукне към кобилата и да улови висящите юзди. В никакъв случай не биваше да прави това. Така рискуваше Рейзин да се подплаши и да избяга.

Известно време остана неподвижна, после ѝ дойде идея. Бръкна в джоба на полата си, сякаш търсеше бучка захар, и протегна ръка.

— Ела, виж какво имам за теб!

Рейзин изду ноздри и се приближи. Една крачка, още една... явно се беше подлъгала. Когато стигна достатъчно близо, Алеи се наведе и хвана въжетото. От облекчение ѝ се зави свят. Тя отрупа кобилата с нежности и я погали, за да я обезщети за липсата на захар.

Стиснала юздите, Алеи механично хапна парче хляб, после оседла и натовари коня, което се оказа неочаквано трудно. Седлото беше по-тежко, отколкото очакваше или помнеше от предишната вечер, и много по-тромаво от английските седла — не че някога беше вдигала английско седло. Едва след втория опит успя да го намести върху гърба на Рейзин. Първия път покривалото се изплъзна и тя трябваше да заобиколи коня, за да го вдигне. Накрая триумфално затегна колана и се метна на седлото, както се бе научила само преди седмици. Сложи крака си в поставката на дамското седло и си повтори няколко пъти: Ще се справя. Ще успея.

Обаче не знаеше дали трябва да се смее, да плаче или да крещи.

— Няма да я намерим преди залез-слънце — предрече Волинройски и вдигна глава към слънцето, което се бе спряло за малко на ръба на съседната планинска верига.

— Знам — промърмори Думитру. По време на дългата езда голяма част от гнева му бе отлетяла. Ала решителността му не се разколеба. Ще намери жена си и ще я върне вкъщи, макар да не знаеше защо това е толкова важно. През нощта не бе спал добре и сега главата му бучеше, затова предпочиташе да не мисли. Отпъди неприятната мисъл и се съсредоточи върху преследването.

— Взели сме храна само за два дни — добави многозначително Волинройски. Двамата яздеха след голямата група и следваха кучетата през храсталаците. На дневна светлина Думитру различаваше пътеките на дивеча, по които се движеше Алеи. Единственият ѝ критерий очевидно беше да язди непрекъснато на запад.

— Знам — повтори Думитру и лицето му помрачня още повече. Вече втори ден не се усмихваше. — Утре ще се върнете у дома. Ти ще се грижиш за Северинор, докато аз отсъствам. Ние с Богдан ще вземем резервната храна и ще продължим търсенето.

Богдан беше най-добрият съгледвач в Северинор, специалист по разчитането на човешки следи, все едно дали оставени от отделни бандити, от цели кервани или от малки армии. Той бе намерил следата на Алеи след объркването на кучетата.

— Щом така искаш — каза Волинройски. — Като чуят това, османците ще се превиват от смях.

— Тогава не им казвай — изфуча Думитру. Волинройски вдигна рамене и двамата продължиха напред в мълчание.

Следобед на третия ден Алеи стигна до Дунава — голяма кална река, широка няколкостотин метра, лениво влачеща водите си към Черно море. Когато Рейзин изскочи от храсталака и се озова на брега,

Алеи изпита разочарование и смелостта ѝ угасна. Незнайно защо, тя се беше надявала да излезе на реката при Оршова. Сега не знаеше дали градчето се намира по течението или срещу течението на реката и не си спомняше дали следващото селище е близо или не.

Отведе Рейзин до близката пясъчна ивица и слезе от седлото. Нави юздата на китката си, коленичи, свали ръкавиците и напръска лицето си с леденостудената вода. Носът и бузите и изтръпнаха, водата миришеше на риба и тиня, но това нямаше никакво значение. Алеи беше мръсна и изтощена и студената вода я съживи малко — поне ѝ създаде илюзията за баня. Вече три дни носеше корсет, без да го сваля, и изтерзаното ѝ тяло се гърчеше от болка. Тя не смееше да го разхлаби, защото не би могла да го затегне без чужда помощ и костюмът щеше да ѝ стане тесен. Знаеше, че трябва да изглежда добре, когато влезе в града: там щеше да потърси място за нощуване и да наеме лодка. С малко повече късмет щеше да си намери и камериерка, която да я освободи от проклетия корсет, а после да ѝ помогне да се измие хубаво е топла вода и да легне в удобно легло.

След известно време тя се надигна и затърси в чантата нещо за ядене. Краката ѝ вече не трепереха при слизане от коня, но я боляха от необичайното напрежение. Гладът бе станал част от нея, защото умираше от страх, че храната ѝ ще свърши, и при всяко спиране хапваше само по няколко хапки. И сега направи същото, макар че стомахът ѝ се свиваше от глад. Когато Рейзин се напи, Алеи извади от чантата на седлото четка и се зае да четка прашната конска козина. Чувстваше се глупава и безполезна, но не виждаше какво друго би могла да направи. Вчера, когато свали седлото, откри на гърба на Рейзин рана и избухна в сълзи. Сигурно беше поставила седлото не както трябва, макар че много се стараеше да го прави като конярите в обора. Сега бедната Рейзин страдаше заради нейната несръчност. Продължи да четка коня, докато ръцете ѝ натежаха като олово и не бяха способни да направят нито едно движение повече. После седна, опря глава върху коленете си и заплака силно — за Рейзин, за себе си и най-вече за Думитру. Едва късно през нощта спря да плаче, извади одеялата, уви се хубаво и си легна.

Днес се чувстваше вцепенена, безчувствена за всичко, освен за болките и изтощението, които бяха постоянните ѝ придружители. Затова и не трепна, когато чу шум в храсталака — за разлика от вчера,

когато се стряскаше от всяко зайче, козле, птица или сърна. Просто се огледа и когато зърна някакво цветно петно, не проумя веднага какво означаваше то.

Само след миг обаче прозрението я връхлетя с ужасяващ студ: този път не беше дивеч, а мъж на кон. Тъкмо бе посегнала към седлото, когато се появиха ездачите. Думитру. Изглеждаше като образа от сънищата ѝ, но появата му я прониза като нож в корема. Зад него се появи втори ездач. Лицето му ѝ беше смътно познато от замъка, но тя съсредоточи цялото си внимание върху съпруга си.

Не. О, не, не! Без да мисли, тя се метна по мъжки на седлото. Пясъчната ивица беше на десетина метра от мястото, където Думитру бе спрял коня си, смаян, че я вижда. Алеи подкара кобилата в единствената посока, която беше свободна — право в Дунава.

Само след два скока водата стигна до копитата на Рейзин. Скоро обля хълбоците ѝ и след малко животното заплува, а Алеи потъна почти до кръста в кафявата вода.

В първия момент бедрата ѝ запариха от студ, после изтръгнаха като стъпалата. Тя се обърна за миг и видя как другият мъж обърна коня си, а Думитру вкара Бей в реката е мощен скок. Водата се разплиска на всички страни. По бузата ѝ се посипаха капки. Твърде близо. По дяволите, той беше твърде близо! Но вече нямаше връщане назад.

Тъмната, мътна вода се плискаше около талията ѝ, дърпаше тежките ѝ поли и се опитваше да повлече коня и ездачката към дъното. Течението ги понесе надолу. Под ленивата повърхност се криеше неумолима стихия. Макар вече да не усещаше болка в краката си, тя знаеше, че въпреки дебелилото облекло бързо губи телесна топлина.

Ами ако убия и себе си, и Рейзин? — запита се внезапно тя и панически се обърна към брега, далечен като друг свят. Колко дълго можеха да плуват конете? Тя не знаеше, но беше уверена, че мокрите ѝ дрехи и багажът само пречат на кобилата. Посегна към ножа, вързан на хълбока ѝ, намери емайловата дръжка, дръпна я и опипа за ремъците на чантите. Водата беше толкова студена, че пръстите ѝ моментално се сковаха. Накрая все пак успя да хване един ремък и отчаяно започна да реже дебелината кожа.

— Алсиона!

Гласът на Думитру отекна над водата. Тя се огледа и го видя да плува редом с коня си. Едната му ръка беше върху седлото, краката му риташа на всички страни. Косата бе залепнала за челото му и изглеждаше по-скоро черна, отколкото сребърна. Лицето му изглеждаше непоносимо: мраморен бог, олицетворение на гняв. Сърцето ѝ спря, но предателските ѝ очи не можеха да се наситят да го гледат. Господи, как беше копняла да го види!

— Алсиона, върни се! — изкрещя той. — Ще убиеш всички ни!

Тонът му издаваше повече гняв, отколкото страх. Първият ремък поддаде и Алеи доби нова смелост. Ей сега ще пререже и втория.

— Ако не искаш да умреш, върни се, но аз няма да те последвам! — изкрещя тя. Целият гняв и болка на последните три дни изблизнаха навън и тя не направи опит да ги спре. — Щом водата ме изхвърли някъде на брега, можеш да ми откраднеш и дрехите!

— Не ставай глупачка! — изфуча той.

Вторият ремък бе отрязан и чантите потънаха.

— И аз исках да ти кажа същото! — изкрещя в отговор тя.

Той беше още по-близо. Тя прибра камата и му обърна гръб. Сграбчи седлото, праметна десния си крак от другата страна и се плъзна по вълните редом с Рейзин. Ледената вода улучи гърдите ѝ като удар с чук и в дробовете ѝ почти не остана въздух. Господи, колко беше студено! Заповяда си да диша. Веднъж, два пъти, три пъти... усещането отслабна, но тя се разтрепери неудържимо.

Хвана единия край на одеялото, за да се задържи над водата, и зарита силно. При всяко движение полите се увиваха в краката ѝ, пречеха ѝ да напредва и я теглеха надолу. Много скоро вече не беше в състояние да се движи редом с Рейзин. Корсетът не се разтягаше и лишаваше тялото ѝ от кислорода, който ѝ беше жизнено необходим. Тя се опита да се пребори със замайването и с течението на реката, замръзналите ѝ пръсти се вкопчиха отчаяно в одеялото, макар да не го усещаха. После вцепенението изчезна и краката и запариха от болка. Само след няколко минути беше изтощена до крайност и преохладена. Не беше способна дори да седне обратно на седлото.

Ще се справя. Трябва да се справя. Не биваше да мисли за нищо друго, освен за брега, който се плъзгаше неусетно покрай тях, докато те се приближаваха към него непоносимо бавно. Гневът и болката я тласкаха напред, макар че силите ѝ се топяха.

Глупава жена, гневеше се през това време Думитру. Продължаваше да плува, за да избяга от него, измъчваше коня, защото дългите ѝ поли или се издуваха, или се увиваха около краката ѝ. Защо риташе като луда? Главата ѝ едва се подаваше над водата, а когато потъна още малко, Думитру беше готов да се разкрещи от страх — това изобщо не подхождаше на безсърдечния гняв, който искаше да изпитва.

Той заплува по-бързо. Ръката го болеше непоносимо от стискането на седлото, а краката му тежаха в ледената вода като олово. Приблужи се, но не можа да я настигне. Мина цяла вечност, докато успя да протегне ръка и да улови мокрите ѝ поли. Заповяда на уморените си крайници да се напрегнат до крайност, за да навакса времето, което му беше необходимо, докато мине от дясната страна на Бей и заплува редом с Алеи. Минаха няколко минути, докато извърши тази сложна маневра, но тя го забеляза едва когато той сложи ръка на рамото ѝ.

Алеи се обърна рязко и го прониза с толкова отровен поглед, че стомахът му се сви на топка. Лицето под шапката беше толкова бледо, че изглеждаше почти прозрачно. Мокри кичури бяха полепнали по челото ѝ и отстрани на лицето. Очите ѝ святкаха гневно, безкръвните устни бяха стиснати в една гримаса... въпреки това тя беше толкова красива, че той изпита болка. По дяволите целия този фарс!

— Алеи...

Тя се извърна мълчаливо. Не искаше да говори с него. Отсрещният бряг беше доста по-близо от този, от който идваха. Думитру стисна зъби и продължи да плува редом с нея, с нейното темпо, готов да я извади от водата, ако изпусне одеялото на Рейзин и потъне.

Ала тя не се предаде, макар че лицето ѝ ставаше все по-бледо и изтощено. Най-сетне конете усетиха дъното под копитата си — първо неговият, после и нейният. Бей и Рейзин стигнаха брега с последни сили, измръзнали, но изправени. Думитру принуди изтръпналите си крака да носят тежестта му и да вървят в крак с коня. Алеи направи няколко крачки, вкопчена в Рейзин, после обаче загуби равновесие, падна в крайбрежната вода и потъна. Думитру се хвърли към нея, но когато се приближи, тя вече се бе изправила. По лицето ѝ се стичаше

кална вода. В дясната ѝ ръка святкаше нож. Тя го размаха срещу него и се отдалечи заднешком към брега.

— Алеи, не ставай смешна — проговори предупредително той и тръгна след нея, но внимателно, защото изразът на лицето и му показва, че тя не се шегува. Никога не я беше виждал такава: лицето ѝ беше студена, празна маска, зад която бе изчезнало всичко човешко.

— Не — проговори с тракащи зъби тя. При падането бе изгубила шапката си и дългата мокра плитка се спускаше чак до талията. — Може би за първи път в живота си действам напълно разумно.

— Заплашваш ме с нож — отвърна той, все още не можейки да повярва какво се случва. — С моя собствен нож — допълни, когато слънчевата светлина падна върху дръжката от емайл с красива шарка.

Ако можеха да ме видят, парижките ми приятели щяха да се превиват от смях, помисли си горчиво той. Отстрани гледката сигурно беше смешна, но на него му се плачеше.

— Нямам намерение да те убия — обясни Алеи, сякаш имаше насреща си идиот. — Ножът е единственото средство да те задържа подалече от себе си и да те накарам да ме чуеш. Бог знае, че досега не си правеше труда да разбереш какво ти говоря. Чух какво каза на господин Волинройски. За моите пари.

— Знам — отвърна Думитру и част от гнева му се върна.

— Мислех, че не съм ти безразлична — продължи тихо тя. — Че държиш на мен. Мислех си, че нещо ни свързва — доверие, приятелство, ако не и повече.

— Разбира се, че ни свързва — отговори той, неспособен да сдържи гнева си. — Или поне докато ти не реши да ми избягаш.

Маската на Алеи се пръсна и лицето ѝ се разкриви от болка и гняв.

— Ти искаш да ме окрадеш! Много добре знам, че се омъжи за мен заради парите, но нали си получи половината! Защо не ми остави частта, която е само моя? По дяволите, Думитру, аз съм ти жена!

— А аз съм ти мъж, за бога! — изкрещя вбесено той. — Какво би могла да направи една жена с пари, които крие от съпруга си?

— Много неща би могла да направи, особено ако се е омъжила за непознат, който може би — може би, казах — преследва съмнителни цели — отговори горчиво Алеи. — Нито веднъж ли не помисли, че би могъл просто да ме попиташ?

— Това не е тема за дискусия — отсече Думитру. — Аз съм ти мъж, не съм ти дете. Нямам никакво намерение да се държа за полите ти и да завися от капризите ти.

— Тогава не трябваше да се жениш за мен. Ти граф ли си или просяк!

Това беше глупава, дребнава обида, но именно тя накара Думитру да изгуби самообладание. Само ножът в ръката ѝ не му позволяваше да се хвърли върху нея и да я раздруса, за да се вразуми.

— Аз съм твой съпруг, Алеи. Нима това не означава нищо за теб? — попита той през здраво стиснати зъби.

— О, разбира се, че означава — отвърна горчиво тя. — Бъдете една кръв и една плът, нали така се казва в клетвата. Само дето ти си убеден, че тази плът принадлежи единствено на теб.

— Ти и проклетата ти упоритост! Не съм дошъл да си искам своето! — избухна той. — Искам теб! Аз те обичам, Алеи!

Думите паднаха насред гневния изблик — неочаквани, непреднамерени, необмислени. Въпреки това Думитру разбра с поразяваща яснота, че е казал истината и че тази непризнавана любов е причината той да тръгне да я търси въпреки гласа на разума и на гордостта. Волинройски беше напълно прав, нищо, че той отричаше упорито. Това прозрение го учуди и ядоса — и изличи гнева така внезапно, както нищо друго не би успяло. Обаче Алеи дори не трепна.

— Обичаш парите ми — отсече сърдито тя. — Мен само ме харесваш.

— Проклятие, Алеи — изръмжа той, преди тя да е успяла да продължи. — Аз очаквах най-обикновен брак с най-обикновена жена, която дори да не ми харесва. А ти се оказа всичко, което не съм очаквал: силна, интелигентна, красива...

— Красива ли? — Тя се изсмя с грозен, лаещ смях и острието на камата си остана насочено към гърдите му. Думитру я огледа замислено. Можеше да се хвърли към нея... и тя да го намушка, преди да е успял да ѝ отнеме оръжието. По-добре да си стои на мястото. — Ах, господи, каква чест! Значи си тръгнал да ме преследваш, защото съм красива? Ти имаш ли поне малко ум в главата си?

Гласът ѝ стана писклив и тя отстъпи няколко крачки назад. Той не я последва и тя избухна в плач — неконтролируем и истеричен.

Никога не я беше виждал толкова гневна. Дори не бе помислял, че Алеи може до такава степен да излезе извън кожата си.

— Мразя тази дума! Ако не бях красива, родителите ми нямаше да решат да ме омъжат за благородник. Нямаше да ме влачат цели четири години от бал на бал и да нося мълчаливо позора си — защото още първата година стана ясно, че мога да си хвана най-много някой обеднял, отчаян млад син на аристократично семейство. Можех да се омъжа за един млад инженер на име Джошуа или Сайръс: прекрасно момче, плахо, но с дух на откривател, с визия за бъдещето. Баща ми го ценеше много, а младият инженер щеше да бъде безкрайно щастлив, защото името му щеше да стои по табелите на фабриките. Представяте ли си: да се ожени за дъщерята на мистър Картър! Сигурно щеше да изпълнява с готовност всичките ми капризи. Даже самият сатана щеше да е по-добър съпруг от теб. А ти ме наричаш красива! — Тя буквално изплю думата. — Накараха ме да се махна от родината, да дойда в тази безименна средновековна дупка и да се омъжа за чужденец, за варварин, за бунтовник, който сега е решил да ми открадне последния остатък от независимостта ми!

— Не е така, Алеи... — подзе Думитру, разтърсен от бурния ѝ изблик.

— Ти сам го каза, не помниш ли? Винаги е било така. Всичко страшно, което ми се случва, е само защото съм красива. — Тя се успокои също така внезапно, както беше избухнала и в очите ѝ блесна чужда, ужасяваща светлина. Той протегна ръка към нея, тя заметна дългата си плитка напред, хвана края ѝ и го погледна през сълзи. — Не искам да е така. Красотата не е вечна. Ако ме обичаш, защото съм красива, ще ме забравиш веднага щом изгубя красотата си.

Без да каже нищо повече, тя завъртя ножа и отрязва дебелината си плитка. Той се втурна към нея, но не успя да предотврати този саморазрушителен акт. Алеи небрежно хвърли плитката на земята, нададе гневен вик и насочи острието към собственото си лице.

Той се хвърли към нея, блъсна ръката ѝ и ножът излетя във въздуха. Двамата паднаха върху коравата земя. Думитру се стовари върху нея и чу как въздухът излезе от дробовете ѝ.

Алеи окончателно престана да се владее. Забарабани с юмруци по гърдите му, разпищя се, зарита диво. Той сграбчи китките ѝ и стисна здраво зъби, когато юмрукът ѝ улучи носа му с такава сила, че

извика сълзи в очите му. Въпреки това не я пусна нито за миг. Стисна здраво едната китка, после и другата, задържа краката ѝ между своите и изчака, докато истеричният ѝ плач се успокои. Тя се отпусна и остана да лежи под него, замаяна от изтощение. От затворените ѝ очи продължаваха да се стичат сълзи.

Това беше най-страшното от всичко.

— Хайде, Алеи, престани — помоли той и много се учуди колко дрезгаво звучеше гласът му. — Ще оставим конете да си починат и ще се приберем вкъщи.

— Само си мислите, че ще си отидете вкъщи!

Думите бяха произнесени на сръбски, но смисълът им веднага проникна в главата му. Думитру се обърна рязко и видя на брега десетина мъже. Половината на дребни кончета, другата половина пеша. Като по команда всички избухнаха в смях, сякаш бяха чули добра шега.

— Кои са тези? — попита шепнешком Алеи. Очите ѝ изглеждаха огромни върху смъртнобледото лице и в тях имаше само страх.

— Хайдутите — отвърна сухо Думитру.

Хайдутите. Допреди миг Алеи беше твърдо убедена, че вече няма сили дори да се страхува, но се оказа, че се е лъгала. Грубите мъже, накичени с оръжия, се хилеха нахално и я оглеждаха по начин, който я накара да осъзнае, че Думитру лежи върху нея, че мокрите ѝ поли са се вдигнали над коленете и са полепнали по бедрата ѝ. Сети се за камата, която беше изпуснала, и за пистолета, потънал с чантите на седлото. И без това щеше да е безполезен, след като се бе намокрил. Погледна Думитру в очите и видя нещо като солидарност: те двамата срещу хайдутите, може би не в битка, но духовно. Помисли малко и кимна. Тя беше богата. Бандитите се правеха на велики, но нямаше да ѝ сторят зло — самият Думитру ѝ го бе казал. Ако се върнеше с него, я очакваше доживотен затвор. По-добре да иде с хайдутите. Ще им плати искания откуп и готово.

— Ставайте!

Един от хайдутите говореше немски. Първата разбираема дума.

Думитру се подчини бавно и неохотно. Алеи се изправи и се олюля. При това се възползва от случая и се придвижи към ножа. Освен това увеличи разстоянието между нея и мъжете и между нея и Думитру. Бей и Рейзин бяха много далече. Алеи стоеше сама на брега.

Знаеше, че не може да влезе отново във водата — само след минути би се удавила. Погледна хилещите се мъже и страхът ѝ се засили. Откъде можеше Думитру да знае дали бандитите искат откуп за всички богати християни? Може би има и такива, които изчезват безследно. Вече не беше сигурна дали удавянето не е по-добрата алтернатива, отколкото да падне в лапите на тези мъже.

Един от хайдутите очевидно отгатна мислите ѝ, защото извика нещо на непознат език и мъжът с кожена шапка, който бе говорил немски, преведе:

— Махни се от реката.

Искаше ѝ се да събере смелост и да грабне ножа, но направи, каквото ѝ заповядаха.

— Кажете имената си и какво правите тук — продължи мъжът. — И измислете сериозна причина да не ви убиваме.

Ето ти на! Единственият ѝ шанс да се освободи от Думитру и да си осигури добро отношение от страна на хайдутите. Тя пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ биеше болезнено.

— Моето име е Алсиона Картър, аз съм английска дама. Този мъж ме отвлече и искаше да ме принуди да се омъжа за него, за да открадне зестрата ми от богатия ми баща. Моят баща ще ви бъде много благодарен, ако се върна у дома здрава и без да загубя добродетелта си... — Гласът и потрепери и тя се помоли мъжете да го отдадат на момичешката ѝ плахост, а не на жалката страхливост, каквото беше в действителност. — Убедена съм, че наградата ви ще бъде дори по-голяма от благодарността му.

Мъжът с кожената шапка избухна в смях и побърза да преведе отговора ѝ. Другарите му също се засмяха. Буквално виеха от удоволствие и пускаха неприлични шеги, които предизвикаха нови изблици на смях. Алеи хвърли бърз поглед към Думитру. Лицето му беше бяло като ризата и за първи път, откакто го познаваше, празно и напълно безизразно. Внезапно хайдутите замлъкнаха и Алеи видя как водачът им — той яздеше най-голямото пони и дрехите му бяха малко по-нови — оглежда изпитателно двамата пленници.

— А ти какво ще кажеш? — попита преводачът.

— Аз съм Гаврил Попеску — отговори Думитру с видимо недоволство. — Местен съм. Господарят ще ме откупи.

Алеи съзнаваше, че хайдутите я зяпат, и не реагира по никакъв начин. Щом той смяташе, че е по-сигурно да се представи за друг човек, тя няма да го издаде, стига да не осуети нейните планове.

Водачът промърмори нещо злобно на майчиния си език и Думитру веднага му отговори е няколко спокойни думи на същия език. Алеи се разтрепери от страх и погледна водача, който се усмихваше.

— Да бъде, както казваш — рече преводачът. — Но ако, лъжете, и двамата ще страдате, да го знаете. Сега ще ви отведем при старейшината. Нека той да реши какво ще прави с вас. Ние не знаем.

Водачът кимна на двама от хайдутите, които отидоха при тях с въжета в ръце. Алеи се лиши от джобния си часовник, Думитру — от двойка безполезни мокри пистолети и от съдържанието на джобовете си. Хайдутите явно не вярваха, че Алеи може да носи нещо ценно. Вързаха им ръцете на гърба, хванаха конете, натовариха пленниците на седлата и го поведоха по скрити пътеки далече от реката.

Край, каза си Алеи. Ще ме държат при тях, докато татко изпрати откуп, а след това ще си взема парите от Женева и ще се прибера в Англия.

Защо ли не вярваше, че ще се случи точно това?

Алеи беше изтощена до смърт. Студеният въздух сковаваше мокрите ѝ дрехи и я лишаваше от малкото останала топлинка. Много скоро треперенето ѝ стана неудържимо. Въпреки умората си тя наблюдаваше хайдутите и пътеките, по които вървяха, с почти свръхестествена бдителност — сякаш телесната слабост придаваше странни способности на сетивата ѝ. Всеки обект имаше съвсем ясни очертания и остри ръбове, които буквално прерязваха въздуха, а цветовете бяха неестествено ярки. Виждаше всяко косъмче по главата на мъжа, който водеше коня ѝ. Във всяка сричка на чуждия език, на който говореха мъжете, различаваше значението с абсолютна яснота. Но всичко това не ѝ помагаше. Мъжете вървяха бавно и тя нямаше друг изход, освен да ги следва.

Не смееше да погледне Думитру. Всяка мисъл за него будеше в сърцето ѝ истерия. Той бе казал, че я обича! Обича я! Сякаш знаеше какво е любов. Той бе признал измамата си, този крадец, и най-нагло бе заговорил за любов. Наистина ли беше толкова глупав да си въобразява, че като ѝ каже няколко сладки думи, тя ще му повярва и отново ще тръгне след него като кученце? Или наистина говореше сериозно? Как съчетаваше вярата в любовта с признанието за измамата си? Може би съхраняваше двете неща в отделни камери на сърцето си, както беше с другите противоречия, за да не се сблъскат?

Сега не биваше да мисли за него. Беше твърде болезнено. Не беше и необходимо. Ако всичко свърши добре, много скоро ще се отърве завинаги от него. А ако не... Тя потръпна и сякаш в отговор хайдутите избухнаха в грозен смях. Ако планът ѝ се провали, с нея е свършено.

Яздеха през гъсти храсталаци. Алеи имаше чувството, че се движат така от часове. В Англия и Франция по бреговете на всяка по-голяма река имаше села и странноприемници — тук имаше само пустош. Постепенно гората премина в пасища. Прекосиха няколко ожънати ниви и най-сетне се озоваха в малко, западнало село.

Нещо в това село се стори на английските ѝ очи объркано и когато приближиха, разбра какво: сградите бяха не повече от дузина и макар и полуразрушени, всяка изглеждаше по свой начин уникална. Хората бяха строили стая след стая, под най-различни ъгли, към всяка сграда бяха долепени постройките. Всяка част се беше свлякла върху другата, така че различните „крила“ на една къща не стояха, а „лежаха“ една върху друга и сякаш всеки момент щяха да рухнат. Къщите образуваха нещо като кръг, а в средата имаше един вид тъпкан площад. В единия му край бяха струпани няколко кошари за свине. Сградите нямаха прозорци, затова пък разполагаха по няколко врати във всички посоки. Наближаването на хайдутите предизвика общо оживление. Жителите на селото излязоха вкупом от домовете си.

— Слизайте! — заповяда мъжът с кожената шапка.

Макар че ръцете му бяха вързани на гърба, Думитру праметна крак през гърба на коня, плъзна се на земята и стъпи здраво на краката си. Алеи последва примера му, но не посмя да се плъзне надолу и остана върху седлото. Знаеше, че ако направи като него, ще падне по корем в калта.

Водачът се изсмя, отиде при нея, хвана я през кръста и я свали на земята. Преди да я пусне, дръзко я целуна по устата.

В момента, в който усети намерението му, Алеи се отдръпна. Стисна здраво зъби и изгледа мрачно хайдутина, докато сърцето ѝ биеше силно от страх и ужас. Той се засмя отново и каза нещо, което разсмя и другарите му. Алеи искаше да си избърше устата, но ръцете ѝ бяха вързани, затова се задоволи да вирне надменно брадичка — като дама в Хайд парк, заобиколена от нежелани ухажори, а не като полуудавената, трепереща от страх, жалка женица, каквато се чувстваше. Хвърли бърз поглед към Думитру и видя в очите му смъртоносна омраза към водача на хайдутите.

Точно в този момент достолепна възрастна жена провря глава през една от вратите и каза нещо на хайдутите. Грубият им смях моментално бе заместен от смутено мълчание. Вероятно е някоя важна личност, реши Алеи. По заповед на водача мъжете, с изключение на двама, се заеха да вадят нещата от чантите на Думитру. Другите двама поведоха Алеи и Думитру към къщата, където чакаше строгата жена. Алеи се сети за торбичката с монети на колана си и се зарадва, че

вчера, при последната почивка, бе прибрала половината от парите на друго място.

Стомахът на Думитру се гърчеше болезнено. Непрекъснато се опитваше да измъкне ръце от стягащите го въжета. Дори когато кожата му се разрани и раменете му се сковаха, не се отказа. Безпомощен. Той беше напълно безпомощен. Алсиона — господ да я убие — вървеше до него бледа и решителна, с гордо вдигната глава и побеляла от гняв уста. Когато я погледнеше, тя избягваше погледа му и вирваше брадичка. За нея хайдутите бяха средство да се освободи от него. Може би наистина щеше да успее. Той рискуваше много повече. Те не знаеха кой е той, но Волинройски щеше да разбере кой е „Гаврил Попеску“ и да изпрати подходящ по размер откуп. Трябваше просто да изтърпи няколко дни. Думитру не беше склонен да се откаже от Алеи, не и след като беше тръгнал да я гони, не и след онова, което бе разбрал днес. Знаеше обаче, че ако започне да настоява да си тръгнат заедно, тя ще разкрие измамата му и тогава всичко може да се случи. Най-добре да си мълчи. Щом го освободят, ще изпрати хората си да я измъкнат оттук. Ако стане нужда, ще се представят за пратеници на Гаврил Попеску или на баща ѝ.

Когато хайдутите и пленниците влязоха в къщата, жените се изпокриха. Вътре цареше полумрак и Думитру запримигва. Малкото топлина от слънцето навън не стигаше до мрачните стаи. Пазачите ги бутнаха навътре, преди очите им да са свикнали с тъмнината. Думитру остана с впечатлението, че минават през няколко тъмни и влажни помещения. Краката му се влачеха по утъпкания глинен под и шумът разгонваше пилета и кучета.

Накрая влязоха в просторно помещение без прозорци. То беше по-голямо от стаите, през които бяха минали, но най-дългата стена беше не повече от шест метра. Посрещна ги приятна топлина. В средата на стаята имаше огнище и огънят изпълваше помещението с пушек, който не можеше да излезе през дупката в покрива. Въпреки жалкото си положение Думитру беше благодарен за топлината, която размрази скованите му крайници и от дрехите му започна да се издига пара. Влажните стени миришеха задушливо на стар кравешки тор, вонята му се смесваше с миризмата на пушек и пареше стените не бяха боядисвани от цяла вечност и бяха целите в сажди. Явно това беше най-важното помещение в къщата. Това не обещаваше нищо добро.

Дебел мъж с дълга, ужасно сплъстена брада седеше на единствения стол до огъня, скръстил ръце върху огромния си корем. Носеше везана риза и дебел панталон, а на раменете му беше наметнат жакет, донесен вероятно от Австрия или Франция. Зад него стояха трима мъже в скъпи английски костюми, каквито бяха модерни сред новия елит източно от Австрия. И сякаш това не беше достатъчно предупреждение, тримата изглеждаха еднакво и гледаха по един и същ начин. Високомерното изражение върху трите смайващо млади лица веднага му каза кои са те: синове на местни благородници, усвоили във Франция езика на национализма и високомерието и забравили за гилотината, защото така е по-удобно. Революционери, дошли да убеждават бедните селяни да се бият за нацията и съдбата. Проклятие! Какъв лош късмет! Външният му вид беше известен и младите патриоти със сигурност знаеха как изглежда графът на Северинор.

Покрай стените стояха и други хора: селяни, които оглеждаха пленниците със святкащи очи. Между тях се движеха жени с кърпи на главите и сведени лица. Любопитството бе победило недоверието към чужденците.

Водачът на хайдутите отиде при дебелия мъж — вероятно той беше старейшината — и му заговори тихо. Държи се като лорд, който оказва благоволение на някого, каза си развеселено Думитру. Очите на стария се разшириха, после се присвиха и той изпухтя, но Думитру не можа да разбере дали е заинтересуван, или не вярва на чутото. По-добре да се съсредоточи върху тримата млади джентълмени. Селският старейшина беше типичен представител на своето племе — предвидима, известна величина. От революционерите обаче можеше да се очаква всичко.

— Какво имате да ни предложите? — попита на сръбски князът. Явно му беше много приятно да покаже властта си.

— Защо не попитате нея? — предложи Думитру и кимна на Алеи.

Тя местеше неразбиращ поглед между него и селския старейшина, но Думитру знаеше, че ще каже, каквото си е намислила, затова е по-добре да я остави да говори първа.

Водачът каза нещо на своя господар и той кимна сърдито. Повтори думите си на немски със силен акцент, но разбираемо:

— Какво имате да ни предложите?

Алсиона вирна брадичка още по-високо и Думитру се подготви за виртуозно изпълнение — тя беше имала достатъчно време да съчини историята си. И не остана разочарован.

— Аз съм госпожица Картър — започна високомерно тя. — Заминах за Унгария с вярата, че ще се омъжа за почтения човек, с когото баща ми ме бе сгодил. Вместо това аз и слугите ми бяхме нападнати от този разбойник — тя посочи с глава Думитру, — който се опита да ме принуди да се омъжа за него, надявайки се да получи от баща ми обещаната зестра. — Изражението ѝ се смени от възмутена добродетелност в смирение. — Опитах се да избягам, но той ме залови. Умолявах небето да ми помогне. Тогава се появиха вашите хора и ме спасиха. Убедена съм, че баща ми ще се покаже извънредно благодарен и великодушен, ако ми помогнете да избягам от това чудовище и да се върна на сигурно място у дома.

Тази жена беше брилянтна! На Думитру му идеше да се изсмее. Призоваваше небето на помощ, правеше се на послушна дъщеря, наричаше хайдутите герои, обещаваше богато възнаграждение и заплашваше, че ако ѝ сторят нещо, няма да получат нито стотинка. Ако не се страхуваше, че ще привлече нежелано внимание, щеше да аплодира.

— А ти какво имаш да кажеш? — обърна се князът към него.

Той вдигна рамене и едва не извика от болка. Най-добре да бъде кратък.

— Кой би ми повярвал, ако възразя? Аз съм Гаврил Попеску и господарят ми ще плати откуп за мен.

Водачът на хайдутите се покашля и повтори историята на залавянето им с всички подробности. Разказа и как Алеи в пристъп на отчаяние си отрязала косата, за да опази добродетелта си от похотливите намерения на Думитру. Мъжете и жените от селото слушаха като омагьосани, а желанието на Думитру да се смее се засили. Сърбите умираха да слушат сърцераздирателни истории за добродетел, жертвоготовност и геройство. Развълнуваният шепот, който последва разказа на хайдутина, го убеди, че поне с Алеи няма да се случи нищо лошо.

— Кой е господарят ти? — попита на цивилизован немски един от тримата млади революционери и селяните замлъкнаха.

Думитру не посмя да вдигне очи.

— Граф Северинор.

Макар да не беше сигурен какво е отношението към него, не смееше да излъже, защото никоой друг, освен Волинройски не би платил откуп за човек с такова име.

Дребният джентълмен го огледа със смръщени вежди, после повика спътниците си настрана. След кратък разговор тримата казаха нещо на селския старейшина, докато селяните все така стояха покрай стените и зяпаха с интерес. Думитру разбра и сърцето му се сви. Те знаеха. Със сигурност знаеха.

Старият го изглежда мрачно.

— Тези хора смятат, че ти си самият граф Северинор. Обаче аз не мога да повярвам, че дързък шпионин като графа би могъл да допусне такава глупава грешка. — Той огледа внимателно Думитру, погледът му се спря дълго върху косите и лицето му. — Обаче... мисля, че са прави.

Лицето му помрачня и изрази отвращение. Думитру искаше да възрази, но знаеше, че е безсмислено. Външността му го издаваше.

— Не искам да имам нищо общо с теб. Ако принц Обренович разбере, че си бил тук, ще ми отреже главата — даже да му занеса твоята в кошница.

— Дай го на нас — поискаха тримата революционери.

— Вземете го, но ще ми обещаете да не казвате на никого, че е бил тук — отговори князът. — Искам да изчезне от селото ми, и то бързо.

— Не може! Той принадлежи на нас — изрева водачът на хайдутите и сложи ръка върху пистолета в колана си. — Щом е граф, ще получим по-голям откуп.

Говориш така, защото не знаеш какво ще ни се случи, след като го освободим — сръза го старейшината.

— Откуп! Искаме добър откуп! — продължи упорито водачът на хайдутите.

Господата в английски костюми се посъветваха помежду си и най-едрият каза:

— Ще ви ескортираме до половината път. Нашите братя ще ви платят искания откуп.

— А какво ще стане с мен? — попита страхливо Алеи.

Господинът вдигна рамене.

— И вие ще дойдете с нас. Нали сте част от тази история.

Алеи поиска да протестира, но се въздържа. Думитру нямаше желание да се кара с никого. Чувстваше се толкова зле, че бе готов да избухне в истеричен смях. Ако бе останал непознат, щеше да се измъкне, но лошият късмет го изпрати тъкмо при хората, които го познаваха. Скоро щеше да разбере какво искат от него младите революционери — и още отсега беше сигурен, че то няма да му хареса.

Отведоха изтощената Алеи в малка спалня дълбоко в лабиринта на къщата. Вътре имаше четири големи легла и нямаше място човек да се размине. Въпреки това стаята много скоро се напълни с куп жени и всички зяпаха Алеи с неприкрито любопитство. Странно, но тя не го възприе като неучтиво. Помогнаха ѝ да свали мокрите дрехи, развързаха корсета ѝ и го огледаха с учудване и ужас. За щастие не откриха торбичката с монети, която Алеи бе скрила в подплатата, но намериха кесията с пари в джоба на полата ѝ и започнаха да си я предават от ръка на ръка, за да може всяка да я разгледа подробно. Накрая строгата възрастна жена, която Алеи бе забелязала още при пристигането им в селото, прибра парите и всички се умириха. Алеи бе убедена, че хайдутите няма да разберат нищо за находката, а тя никога вече няма да види парите си.

Жените я съблякоха и отнесоха мокрите ѝ дрехи да се сушат на огъня. Строгата възрастна жена говореше малко немски и ѝ обясни това. Донесоха ѝ нещо да облече. Платовете бяха дебели и груби, кройката — необичайна. Алеи върза полата на кръста си, а една от жените — всъщност по-скоро момиче — ѝ показа как да закопчее елека върху блузата. Той изпълняваше ролята на корсет, но се носеше над другите дрехи. Алеи се почувства чужда на себе си и нецивилизована. Селянките ѝ връчиха кърпа за глава и ѝ дадоха да разбере, че добродетелните жени не ходят гологлави, нито тук, нито в Константинопол. Обувките бяха тежки и твърди, съвсем различни от удобните полуботушки, които бе събула.

Когато се облече, жените донесоха парче хляб и зеленчукова чорба, миришеца на чесън. Алеи никога досега не беше вкувала толкова просто ястие. Даже овесената каша от детските ѝ дни беше поръсена с канела. Макар да беше много гладна, тя успя да погълне само няколко хапки. Жалко е, че съм свикнала с по-фини ястия, каза си сърдито тя.

Дълбоко в себе си тя знаеше, че липсата на апетит не се дължи на скромната храна. Постоянно виждаше пред себе си лицето на Думитру, когато я отведоха — широката фалшива усмивка, която разкъса сърцето ѝ, празните, безнадеждни очи.

Алеи остави лъжицата. Божичко, Думитру, какво ще стане с нас?

Не съжеляваше, че е избягала от Северинор, но и след всичко, което Думитру ѝ бе причинил. Опита се да си втълпи, че онова, което му се случва сега, е изкупление за вината му. Ако я беше оставил да си отиде, сега нямаше да са тук. Въпреки това се запита какво е причинило бягството ѝ. Дали ще я откупят? Дали той ще я откупи? Какво искаха от него мъжете в английски костюми? Времето ще покаже. Страхът я беше стиснал за гърлото и тя не успя да се нахрани, както ѝ се искаше. Не беше в състояние да каже дали се страхува за себе си, за Думитру или от нещо неизвестно.

Увери наобиколилите я жени, че вечерята е чудесна, но тя няма апетит. Жените се спогледаха объркано. Накрая една каза нещо на сръбски и посегна да хване Алеи през кръста. Алеи се усмихна измъчено: очевидно жената смяташе, че за липсата на апетит е виновен корсетът. Във всеки случай след това жените се държаха изключително съчувствено.

След малко едно момиче отметна платното на вратата и възбудено съобщи нещо. Жените се развикаха въодушежено и забързаха навън. Ще не ще, Алеи трябваше да тръгне с тях.

Каквито и да бяха намеренията на революционерите, местните хора се отнасяха добре с Думитру. Дадоха му дрехи, докато изсъхнат неговите, но не и обувки — за да предотвратят бягството му, предположи той. После го затвориха с цял куп одеяла в някаква стаичка. Той прекара около два часа в неспокоен сън, преди вратата да се отвори и да се появят революционерите. Единият носеше лампа, другите двама стискаха пистолети.

Страх ги е от мен, каза си злобно Думитру.

— Добър вечер, граф Северинор. Можете да ме наричате Лазар — представи се най-едрият младеж и Думитру се усмихна на сравнението с героя мъченик от легендарната битка на Косово поле.

— А вие можете да ме наричате пълен идиот, ако желаете, все ми е едно — отвърна Думитру и се облегна на стената. — Просто ми кажете какво искате.

Мъжете се спогледаха объркано.

— Знаем, че сте известна личност във Влахия — започна леко раздражено едрият. — Влиятелна личност. Че се отличавате с невероятна дискретност и интелигентност. — В гласа му прозвуча известно съмнение.

— Имам влияние, когато реша да се намеся — отговори сухо Думитру. — Но в момента нямам никакво желание.

Дребният рус мъж до вратата го изгледа мрачно.

— Струва ми се, че не сте в положение да избирате.

Едрият вдигна ръка.

— Простете му, графе. Брат ми има горещ темперамент. Много му е тежко, че страната ни страда от корумпираното управление на принц Обренович.

— Принц Обренович е сърбин и християнин — напомни тихо Думитру.

Лицето на едрия мъж помрачня.

— Той мъчи народа си. Получил е властта си от султана и позволява на турците да разполагат войски на нашата свещена земя.

— И какво бих могъл да направя аз, за да му попреча? — попита със скучаещ вид Думитру. Не беше в настроение за игрички. — Щом се интересувате от мен, значи смятате, че мога да бъда полезен за плановете ви.

Говорителят разпери ръце.

— Вие сте граф Северинор. Семейството ви има героична история. Всички ваши деди са били пламенни патриоти. Вие продължавате да пишете тази история с шпионската си дейност.

— Единственият патриот в семейството беше дядо ми и той плати с живота си — рече презрително Думитру. — Единственото, което искам аз, е да запазя земята си.

— Сега говорите така — промълви замислено мъжът. — Но истината е друга. В някои сръбски кръгове ви познават като смел борец, макар и невидим. Ако се съюзите с нас и научите сръбския народ как да си осигури подкрепата на Австрия и Русия в борбата срещу турците и васалите им, хората най-сетне ще проумеят, че не са единствените, които искат да се отърват от робството.

— Гърция се освободи преди десет години — заяви Думитру. — Ако това не помогне, какво тогава?

— Сърбите се страхуват, че са единствените, които продължават борбата — обясни търпеливо едрият мъж.

— Значи вие искате да обикалям страната заедно с вас и да крещя, че съм обявил война и на султана, и на принц Обренович? — попита скептично Думитру.

— Не съвсем — отвърна уклончиво революционерът.

Думитру скръсти ръце пред гърдите и стигна до логичния извод:

— Вие сте луди.

— Ако народите се обединят... — подзе нетърпеливо русият.

— Нашите народи може да се обединят, но ще си останат бедни и невъоръжени — изфуча Думитру. — Ако нашите народи се обединят, Русия и Австрия ще поискат душите ни като цена за помощта си и пак няма да ни подкрепят, Франция ще остане бездейна, а Великобритания ще достави оръжие на Константинопол, за да потуши въстанието. Ако нашите народи се съюзят, ще настане хаос. Една четвърт от хората ще загинат от турска ръка, докато накрая стане ясно, че всичко е било напразно. — Той се изправи рязко и мъжете стиснаха пистолетите. — Аз няма да участвам.

— Щом не искате революция, ще ви пожертваме — изсъска русият. — Ще докажем лоялността си към принца, като ви предадем в ръцете му. Така ще си осигурим няколко месеца или дори година, за да се подготвим за борба. Можете да му говорите за нас, каквото си искате, но той няма да ви повярва.

— Това не ме интересува — отсече Думитру.

— Ще видим дали и утре сутринта ще сте на това мнение — намеси се едрият и успокояващо потупа брат си по рамото. Кимна на Думитру и тримата се изнизаха от стаята.

Думитру се отпусна върху одеялата, но след малко вратата отново се отвори. Появиха се двама хайдути и му заповядаха да излезе навън. Той огледа площада и видя, че са настъпили някои промени.

В средата беше запален голям огън. На шиш се печеше огромна дива свиня. Около огъня бяха наредени маси и пейки. Рейзин и Бей стояха на почетно място заедно с останалата плячка, натрупана върху едно одеяло. От подаръците, които предводителят на хайдутите бе направил на селския старейшина, селяните щяха да получат само малка част. Хората му имаха право да подарят по нещо на членовете на семействата си. Хайдутите и селяните щяха да се пазарят за

останалото — това беше достатъчно основание да се организира празненство.

Думитру видя, че музикантите вече се събират. Инструментите им бяха странна сбирщина от старо и ново, от изток и запад. Жените донесоха кани с ракия. Двамата хайдути го отведоха на една пейка съвсем близо до конете, които обаче бяха здраво вързани. Думитру кимна примирено и седна. Не виждаше възможност за бягство. Отново му вързаха ръцете, този път отпред, но стегнато както преди. Революционерите не се виждаха никъде.

Точно в този момент от голямата къща излезе група жени и Думитру спря да диша. Алеи беше облечена като селянка. Отрязаната ѝ коса бе скрита под голяма кърпа. Скромните селски дрехи ѝ стояха като царска одежда. Жените говореха и се смееха, но тя вървеше между тях мълчалива и равнодушна. Лицето ѝ бе неподвижно като спокойната повърхност на планинско езеро.

Алеи вдигна глава и улови погледа му. По бузите ѝ пропълзя лека червенина. Отново сведе глава и устреми поглед към земята в краката си. Жените не ги забелязаха. Поне унижението да седи до пляката ѝ бе спестено. Жените я настаниха от другата страна на огъня и празникът започна с бученето и пищенето на различните инструменти.

Жените се смееха възбудено. Младите излязоха на свободното място между пейките и огъня, хванаха се за ръце и образуваха кръг. Танцът им беше бърз и предизвикателен. По-възрастните стояха отстрани, пееха и пляскаха ритмично, а децата се мушеха между полите им. Мъжете следяха одобрително танцуващите девойки и внимаваха как се държат невръстните им дъщери. Не им беше разрешено да се усмихват на младите мъже, нито да подскачат твърде високо и да показват глезените си.

Едва завършила първата песен, подхванаха втора.

— Ред е на мъжете! — извика млад момък.

Хайдутите и селяните наскачаха и затанцуваха, докато жените насядаха по пейките. Мъжкият танц беше надиграване и изтъкване на личните способности. Мъжете правеха най-различни стъпки, тропаха и подскачаха, викаха гърлено на точно определено място от припева и сякаш никога нямаше да спрат.

Алеи стоеше сред жените и гледаше танцуващите с огромни очи. Гледката сигурно ѝ се струваше дива и екзотична, музиката —

ориенталска, а танцът чужд и вероятно застрашителен. Думитру скоро забеляза, че тя го поглежда често-често, внимавайки той да не я забележи. Лицето ѝ си оставаше затворено и загадъчно.

След няколко танца дивата свиня се опече и жените донесоха дебели самуни ечемичен хляб. Предводителят на хайдутите донесе на пленника голяма порция и му благодари за внезапното богатство. Думитру се направи, че не е чул забележката, и започна да се храни.

Когато откъм женската страна се чу весел смях, Думитру вдигна глава и видя, че дузина момичета са повели Алеи да танцува. Тя се противеше, но музиката вече гърмеше и жените около нея се хванаха за ръце. Не ѝ оставаше друго, освен да опита. В продължение на минута стоя неподвижна, загледана в движенията и подскоците на момичетата. Очевидно не можа да запомни последователността, защото танцуващите тръгнаха бързо в една посока, но след няколко стъпки се връщаха — всеки път по различен начин, както изглеждаше. След известно време очевидно запомни стъпките надясно и завъртането обратно и реши да опита. Не ѝ беше лесно, защото броят на стъпките бе нечетен, а въртенето изглеждаше още по-сложно.

Тя вдигна плахо очи, когато мъжете започнаха да ѝ ръкопляскат, но сигурно щеше да се откаже от колебливата усмивка, ако знаеше какви са коментарите им. По някое време погледът ѝ срещна този на Думитру и тя моментално обърка стъпката. Усмивката ѝ угасна, в погледа светна враждебност. Оттук нататък се движеше с бързи и сигурни стъпки и не сбърка нито веднъж. Ох, Алеи, помисли си Думитру със смесица от примирение и отчаяние. Болка прониза сърцето му.

Младите жени не я пускаха и Алеи продължи да танцува. Лицето ѝ пребледня, стъпките ѝ станаха тромави. Момичетата я оставиха на мира едва когато се препъна и за малко да падне. Когато се озова настрана от танцуващите, тя просто седна и се загледа с невиждащи очи в огъня. Заспа почти веднага и Думитру ѝ завидя, че може да спи.

Най-сетне празникът свърши. Хайдутите го отвързаха и го отведоха в стаичката му. Леденостуденият глинен под беше мъчение за босите му крака. Пазачите затвориха вратата и спуснаха резето отвън. Не мога да избягам, помисли си той и падна изтощено върху завивките, които му бяха оставили. Така и не разбра кога е заспал.

Алеи се събуди с чувството, че я носят. Думитру? — попита замаяно, но усети, че гърдите, на които се е облегла, са големи и меки. Женски гърди, разбра тя. Примигна и видя над себе си лицето на строгата възрастна жена — вече знаеше, че тя е съпруга на селския старейшина.

Нямаше сили да върви сама, затова не се възпротиви. Сложиха я в едно от леглата, две момичета ѝ изуха обувките и я завиха. Алеи прекара нощта в едно легло с две дебелички млади селянки. Последната ѝ мисъл, преди сънят да я надвие, беше: какво ще стане сега с нас?

Думитру клюмаше върху седлото. Бе прекарал лоша нощ и се чувстваше изтощен. Освен това дрямката го спасяваше от болезненото пулсиране в ръцете, отново вързани на гърба. Дребният кон, който му бяха дали, нямаше нищо общо е грацията и елегантността на Бей, но поне стъпваше сигурно. Мисълта за загубата на коня беше още по-мъчителна от дългия път.

Алеи го бе погледнала само веднъж и сякаш искаше да му каже нещо, но се отказа. Той ѝ бе казал, че я обича, и то съвсем сериозно. Само че признанието му не промени нищо. Алсиона все още беше твърдо решена да се отърве от него — на всяка цена, а той беше също толкова твърдо решен да спаси и себе си, и нея и да се върнат заедно в Северинор.

Пленниците пътуваха под охраната на тримата революционери и половин дузина хайдутути, всички на коне. Общото настроение беше ведро — очакваха княз Обренович да ги възнагради щедро. Джентълмените мълчаха, но бандитите си разказваха истории за великанските си физически сили, хвалеха се колко жени са имали, ревяха от смях при всяка груба шега, тупаха се по раменете и се поздравяваха, сякаш са заловили самия султан, а не някакъв румънски благородник. Думитру не им обръщаше внимание и завиждаше на Алеи, че не разбира какво говорят. Яздеха, спираха, ядяха, пак се качваха на конете... Той не смееше да мисли какво го очаква в края на деня, не се опитваше да брой километрите зад тях и пред тях — въпреки решителността си изпитваше страх, че следващата спирка може да им е последната.

Нощуваха край една река. Развързаха Думитру и му позволиха да се нахрани и да пие вода — за първи път, откакто бяха тръгнали рано сутринта. През цялото време един от бандитите стоеше до него с насочен пистолет.

Алсиона не беше вързана, но Думитру видя, че на обед тя не хапна почти нищо. Мъжете се бяха убедили, че тя не е добре ездачка, и

знаеха, че пленницата няма да им избяга, даже да язди добър, бърз кон. И на нея бяха дали мършаво, мърляво животно, но на гърба му бяха поставили великолепното, макар и още влажно дамско седло от Рейзин — комична гледка, от която го заболя сърцето.

Алеи седна до огъня точно срещу Думитру, възможно най-далеч от хайдутите и тримата революционери. Отрязаната коса падаше на прелестни къдрици около лицето ѝ. Отхапвайки по малко от парчето хляб, тя се взираше замислено в огъня. Думитру не издържаше да я гледа, но не знаеше дали болката се дължи на гняв, на желание или на нещо много по-сложно.

След вечеря хайдутите предложиха на пленниците си два сламеника, поставени само на лакът един от друг. Думитру се запита дали това е шега и ако да, за чия сметка: за негова или за сметка на така наречената му жертва. Легна си, без да коментира, но Алеи огледа сламеника с измъчено изражение. Водачът на хайдутите направи грубо предложение и преводачът извика на немски:

— Госпожице, ако мислите, че под нашите завивки ще ви бъде по-топло, отколкото върху сламеника...

— Не — изсъска тя и спаси честта си, като нито смени цвета на лицето си, нито погледна грубите мъже, когато избухнаха в див смях. Легна на сламеника, зави се с единственото одеяло и се обърна с гръб към Думитру. Пак изглежда скована, каза си ядно той. Сигурно не е забравила да се стегне с проклетия си корсет. Сутринта и двамата бяха получили собствените си дрехи.

Това е костюмът за езда, с който Алеи пристигна в Северинор, спомни си изненадано той, докато наблюдаваше скования ѝ гръб. Едва го бе познал. Модният шлейф бе отрязан до глезените — вероятно със собствения му нож. По коприната имаше толкова много петна от речната кал и тиня, че тя изглеждаше по-скоро кафява, отколкото сива. Златният ширит на едното рамо се бе откъснал и висеше, а единият ръкав се бе разцепил под мишницата — явно бе опъвала модните тесни ръкави повече, отколкото можеха да понесат. Алеи изглеждаше жалка и нещастна — само сянка на безупречната английска дама, пристигнала в Северинор, макар че и тогава беше изтощена и уплашена. През цялото време излъчваше сила и увереност и той изобщо не бе забелязал колко я е изморило пътуването, колко сурови са тези условия за жена с нейния произход. Не беше помислил колко

уплашена и обърквана е тя зад високомерната си каменна маска. Сърцето му се изпълни със съчувствие.

— Не е нужно да страдаш през цялата нощ само защото те е срам — проговори той съвсем тихо на английски, за да не разбере никой от бандитите.

— Какво? — попита стреснато тя и се обърна към него — по рефлекс, предположи Думитру, защото тя веднага сведе поглед и лицето ѝ се разкриви от болка.

— Утре сутринта ще ти помогна да затегнеш отново проклетия корсет, но те моля сега да го разхлабиш, за да спиш по-удобно.

— Не — дойде отговорът след известно време, не презрителен, не и враждебен, но недвусмислен.

Думитру се намръщи, но не можа да види израза в очите ѝ и погледна вместо тях гъстите черни ресници.

— Докосвал съм и много по-интимни части от тялото ти, Алсиона. Разхлаби корсета.

— Не — повтори тя с променен тон. — Сега всичко е различно. — При последната дума гласът ѝ се пречупи. И сякаш този признак на слабост беше процеп, през който всички съмнения напиреха да излязат: — Какво ще стане с нас? — Погледна го и страхът в очите ѝ му причини болка. — Какво ще стане с теб? Като разбраха кой и, тези хора се зарадваха. Толкова ме е страх...

Думитру побърза да я прекъсне.

— Не знам какво ни чака — призна беззвучно той. Сръбският княз презираше младите революционери, които не разбираха нищо от голямата политическа игра, но със сигурност щеше да се възползва от залавянето на съседен владетел за собствените си користни цели. Думитру нямаше ни най-малка представа какво го чака оттук нататък. Дали ще го затворят някъде, или ще го пратят да шпионира в полза на Обренович. Не искаше да дава празни обещания на Алеи. Тя не заслужаваше такова отношение — нито неискреност, нито празна утеха.

Тя не каза нищо, но този път не скри от него прекрасните си очи, над които бяха паднали дълбоки сенки. След малко се обърна, но той не направи опит да я докосне, макар че раменете ѝ трепереха и той чу задавеното ѝ хълцане — не беше сигурен, че тя иска точно това.

Без да каже дума, Думитру се загледа в огъня и заспа едва когато от жаравата останаха само отделни въгленчета. Цяла нощ го мъчиха кошмари.

На следващата сутрин към малкия отряд се присъединиха още мъже в английски костюми и платиха на хайдутите, за да си отидат. Думитру обясни на Алеи, че новодошлите са революционери, и нещо в начина, по който го каза, я уплаши. Обясни ѝ и къде ги водят — в резиденцията на княз Обренович в Белград. Каза ѝ, че князът е дързък и безскрупулен, че използва всеки удобен случай да разшири властта си. Обренович се бе възползвал от хаоса на революцията, за да принуди султана да го признае за господар на областта Белград. Той беше първият сърбин и християнин от много векове насам, получил титлата княз. За благодарност бе изпратил на султана главата на големия сръбски революционер Караджорджевич.

Алеи имаше нужда от време, докато осмисли казаното от Думитру. Вече беше наясно, че перспективите ѝ за бъдещето никак не са розови. Когато се свечери, тя се движеше като в транс. Изтощението заплашваше да я надвие. Никога не беше яздила толкова дълго и така неудобно. Мислеше, че по време на бягството е изразходвала всичките си сили, но се оказа, че тогава не е знаела какво значи изтощение. Умората не позволяваше на ума ѝ да работи, но не беше в състояние да притъпи усещането за оловна тежест, която непрестанно я теглеше надолу, нито пронизващата болка в мускулите, протестиращи срещу всяко ново натоварване, колкото и дребно да е.

Революционерите си шепнеха съзаклятнически, но Алеи не беше в състояние да разбере дали говорят на познат за нея език. Опита се да отклони вниманието си с математика и си зададе трудна задача: ако екстракомплексните числа могат да бъдат описани с уравнения, които се движат в рамките на всички реални времена и винаги в определени измерения, може би има начин отделните измерения да се разгледат едно по едно, независимо от другите. В крайна сметка група взаимодействащи си сили могат да бъдат разделени на две или три ортогонални компоненти, с които да се направят отделни прости изчисления.

Стигна само дотук и не можа да продължи. В главата ѝ се гонеха невъзможни вектори, блъскаха се и се разтваряха в нищото. Пълната луна стоеше високо на небето, хвърляше и разпръскваше фалшиви

сенки. Изтощението преплиташе сребърните и черните ивици по пътя, клатушкащите се сенки на конете и люлеещата се земя пред краката на коня се сляха в пъстър килим, който с всеки километър я увличаше все по-дълбоко в променливите си шарки.

Усети, че ей сега ще падне, и се събуди точно навреме, за да си върне равновесието. Колоната бе спряла. Тя се огледа изненадано. Гъстите гори и суровите планини се бяха отдалечили. Намираха се в двора на крайпътен хан: с обори от едната страна, гостилница от другата и две заплашителни каменни стени. Портата беше здраво затворена. Нямаше изход.

Дете с неопределим пол и възраст подаде глава от една странична вратичка, размени няколко думи с мъжете и отвори. Хвана юздите на два коня и изчака ездачите им да слязат. Появиха се още няколко деца, за да поемат конете. Един от мъжете кимна на Думитру и той скочи от седлото. Алеи се размърда предпазливо върху своето седло и се опита да слезе, без да предизвика усмивки по лицата на сърбите. Когато стъпи на земята, коленете ѝ поддадоха.

Думитру се озова до нея, преди да се е свлякла в калта, и силните му ръце ѝ спестиха унижителното падане. Прегръдката му беше толкова силна, толкова добре позната... Даже след преследването, след калната баня в Дунава и два дълги дни на седлото той миришеше както винаги: топъл, мъжествен, сигурен. В продължение на един дълъг, безумен миг тя искаше само да зарови лице на гърдите му и да плаче, докато остане без сили.

Не. Толкова много неща се бяха променили, откакто за последен път бе плакала на гърдите му.

— Благодаря — прошепна глухо тя. Искаше да се отдели от него, но не посмя, защото не стъпваше сигурно на краката си. — Откакто хайдутите си отидоха, вече не те връзват. Защо не се опита да избягаш?

Ако беше очаквала благородни слова, надеждите ѝ бързо се стопиха.

— Не видя ли коня ми? — попита сърдито той. — С такава кранта не мога да стигна далеч.

— Разбирам — пошепна Алеи и компенсира разочарованието с прагматизъм. Естествено. След всичко, което той ѝ бе причинил — и тя на него, между тях не можеше да има нищо. И така беше добре.

След като знаеше истината, тя трябваше да свикне да гледа на Думитру по нов начин.

Докато стигнат до вратата на гостилницата, треперенето ѝ отслабна, но тя нямаше сили да се отдели от него. Вътре обстановката беше като във всяка станция за смяна на конете източно от Франция, но сигурно имаше и така наречения частен салон. Двама от мъжете останаха на вратата, другите обкръжиха двамата пленници, в случай че... какво? Нима очакваха Думитру да грабне машата от камината и да се нахвърли върху тях? Той нито пусна ръката ѝ, нито направи опит да се насочи към камината. Поведе я направо към салона и Алеи трябваше да прави по три несигурни подскока при всяка негова крачка.

Когато влязоха, тя буквално се вцепени. След дивата пустош, от която идваха, помещението ѝ се стори като от друг свят. Зелените тапети, червено-зеленият килим — истински килим от грижливо съшити парчета, покриващ целия под, — махагоновите мебели, червената тапицерия, смешните малки масички с дантелени покривчици, украсата от порцеланови овчарки: това беше копие на английски салон и толкова добре познато, че Алеи беше готова да се разплаче от носталгия. Тя пусна Думитру, падна на най-близкия стол и се огледа жадно. Един от мъжете каза нещо на Думитру и той му отговори, но макар да говореха на немски, замъгленият ѝ ум не успя да улови смисъла. Думитру също се отпусна на един стол и светлината на лампата падна върху лицето му. Алеи за пръв път видя тъмните сенки под очите му и наболата брада по бузите му: за разлика от посребрената коса тя беше съвсем черна и му придаваше опасен вид. Въпреки това си оставаше пленително красив. Помещението се въртеше пред очите ѝ. Преди да излязат, революционерите казаха нещо на Думитру, после затвориха вратата и спуснаха резето отвън.

Алеи се изтръгна от вцепенението си. Скочи и изтича до вратата.

— Стойте! — извика задавено. Или поне се опита, защото още при втората крачка усети, че нещо я отнася надалеч и надълбоко. Нахлулият в съзнанието ѝ мрак я погълна на една-единствена глътка.

Алеи се втурна към вратата, но направи само две колебливи крачки. Лицето ѝ изгуби цвета си и тя падна тежко на пода. Думитру скочи светкавично и я вдигна на ръце, преди да е осъзнала какво се случва. Остана смаян от теглото ѝ. Главата ѝ се отпусна безсилно. Тогава забеляза как опасно бе хлътнало лицето ѝ: смъртна бледност,

тъмни кръгове под очите. Това го уплаши. Бузките ѝ бяха изгубили закръглеността си. Положи я внимателно на дивана и тя веднага отвори очи.

— Паднах ли? — попита объркано.

— Загуби съзнание — обясни Думитру и усети болезнено стягане в гърдите. — Какво си яла през последните дни?

— Не знам. Хапвах по малко... — отвърна със слаб глас тя и примигна. — Страхувах се — обясни след малко, сякаш това беше достатъчно.

— Все ми е едно дали те е страх. Трябва да ядеш. — Той отиде до вратата и натисна бравата. Заключена, естествено. Удари с юмрук по дебелилото дърво и изкрещя — Дамата има нужда от вечеря и от камериерка! — изкрещя на сръбски.

Никой не му отговори. Той почака малко и се върна при нея. Изразът на лицето ѝ го трогна дълбоко: тя беше наранена и объркана. Очевидно мислеше за всички предателства, които беше преживяла през живота си. Изглеждаше малка и ранима и това го разтърси. Беше свикнал с гневната, страстна Алеи и не се сеццаше, че същият този ум, който работи бързо и прецизно, е млад и уязвим като всеки друг. Тя затвори очи и черният ръб на клепачите се сля с тънката виолетова кожа под очите. Тя се нуждаеше от неговата закрила — това прозрение му причини болка, — но в същото време беше решена да се справи без него. На всяка цена.

— Още не мога да повярвам, че го направиха — прошепна тя и погледна към вратата.

— Какво са направили?

— Смятат те за моя потенциален изнасилвач, а ме затвориха в една стая с теб — обясни тя и макар че все още беше замаяна, очите ѝ се проясниха.

— Може би се надяват, че ще те принудя да се омъжиш за мен — обясни сухо той. — Средствата нямат значение. Те са революционери, Алсиона. Имат идеали. Едно момиче е само малка жертва, когато става въпрос за великото дело.

— Идеалите им не ме интересуват — отвърна уморено Алеи.

— Мен също. Османците и князът може да са зли, но тези са още по-страшни. Вярват, че дървото на нацията трябва да се полива с човешка кръв — с тяхната, с кръвта на другите, няма значение, само да

загиват с геройска смърт. — Той мълча дълго, загледан в лицето ѝ. — Ти си една от най-интелигентните жени в цяла Европа, ти си личност, но не знаеш нищо за истинските хора в истинския свят.

— Така ли мислиш? — попита безжизнено тя и изведнъж стана още по-бледа и жалка.

— Да, така мисля — отговори спокойно той. — Истинският свят не се състои от красиви теории и научни списания, четени от разглезени богаташки дъщери в уютни, топли стаи. Истинският живот се живее на улиците и в бедняшките къщи, в жалките провинциални градчета, които ти изобщо не можеш да си представиш. Там, където мъжете следват безумните си идеали и не ги е грижа кой ще плати цената.

— Като в Северинор, нали? — попита хапливо тя, но Думитру не се хвана на уловката.

— Точно като в Северинор — отговори той. — Или във фабриките на баща ти. Ти казваш, че парите, с които искам да подобря живота на хората си, принадлежат на теб. Но как са спечелени тези пари, ако не с потта на работниците? Никога ли не си виждала скованите им от артритата ръце, защото цял живот са се трудили на станове на баща ти? Не си ли обръщала внимание на превитите им гърбове?

— Как са спечелени парите? — повтори глухо тя. — Баща ми наследи фабриките на баща си и можеше да си живее спокойно и богато е доходите от тях. Но истински богат го направих аз, никой друг. Татко назначи млад инженер от университета в Единбург, за да реконструира машините. Тогава бях на дванайсет години. Той беше моят герой. Събуди любопитството ми, интереса към науката... и желанието да имам собствени пари. Той ме цивилизова. По цели нощи седях над скиците и чертежите му, рисувах машини, смятах... И успях да постигна нещо. Вкарах в изчисленията му чиста математика и физика, поставих ги в служба на комерсиалните ни цели. Подобрих и надеждността, и производителността на машините. В годината, когато заработиха новите машини, печалбата от фабриките се удвои, а броят на злополуките намаля наполовина. В тъкачниците на баща ми няма работници е разкривени от артрит ръце, а богатството ни не е откраднато — както не е открадната и арендата, която ти вземаш от селяните си.

Тя помълча малко, гледайки го мрачно, после попита решително:

— Защо те е толкова страх, че имам известен контрол над живота си? Защо за теб е ужасно и непоносимо, че в брака ни съществува нещо като равновесие?

— Аз нямам нищо против ти да искаш сама да определяш живота си — отговори внимателно Думитру. — Дразня се от властта, която имаш над мен и над моята земя.

Умът му работеше трескаво. Беше си изработил теория за ролята на жената в живота на мъжа, която сега му се струваше фалшива. И безполезна. Убедеността му, че жената е просто част от живота на мъжа и не може да има по-висши собствени цели, беше сериозно разклатена. Веднъж Алеи му бе казала, че се чувства безполезна, а сега, сякаш не съзнаваше противоречието, твърдеше, че никога не е била безполезна. Внезапно му стана интересно да научи какво друго е правила, на какво още е способна.

— Колко малка е моята власт, сравнена с твоя мъжки авторитет — отбеляза тя тихо, но в гласа ѝ имаше хапецо презрение. — Жените са слаби и мъжете ни искат такива. С тънко кръстче, с безброй фусты, които ни пречат да ходим нормално, с мозък, който остава недостъпен за ярката светлина на знанието. И ние ставаме такива, каквито ни искат, допускаме дори най-интимните ни мисли да се оформят според желанията на господарите ни. Ти може да не харесваш тънката ми талия, но какво щеше да кажеш, ако бях захвърлила корсета, ако вместо полата носех панталон и бях заменила дамското седло с мъжко? Щом трябва да нося корсет, за да съм красива, ще го нося и никой никога няма да каже, че не съм женствена. Наистина ли смяташ, че харесвам положението си, такова, каквото е? Или че бих могла да правя нещо друго, вместо да мразя себе си и света, защото човек като мен не може да оцелее в свят като днешния?

Думитру мълча дълго. Страстта, с която Алеи говореше, го шокира. До днес беше убеден, че тя е избягала от него от алчност и отвращение. Виждаше само отрицателните последствия от действията ѝ за самия него. Не разбираше, че тя обича своята независимост заради себе си... и че има пълно право да е независима. Щом той се боеше от капризите на жена си, какво ли изпитваше тя, изложена изцяло на неговите?

Някой отвън вдигна резето и вратата се отвори. Появи се един от революционерите с табла, върху която бяха поставени две купи. Следваше го чорлавото дете, което ги бе посрещнало.

— Нося ви ядене — обяви младежът и тръсна таблата на масата. Гъстата кафява супа плисна през ръба на едната купа. — Бъдете мил е момичето, или ще ви отрежа главата.

— Няма ли да ни разделите? — попита Алеи и се изправи.

— Радвайте се, че не ви оставяме гладни — изръмжа мъжът и мрачно изгледа Думитру.

— Дамата се нуждае от някаква дреха, с която да си легне — обясни спокойно той.

Мъжът изпуктя презрително и излезе. Детето остана в салона.

Алеи погледна супата и се обърна към него:

— Ти поиска да ни нахранят, нали?

— Да. Искам да изядеш всичко. — Той се усмихна уморено. — Аз също съм гладен.

Алеи се усмихна колебливо и той се развълнува: първата истинска усмивка от много време насам. Все още не се бяха помирили, но поне бяха оставали за малко оръжията.

Двамата вечеряха в мълчание. Алеи изгълта горещата супа почти със същата бързина като него и ужасяващата ѝ бледност скоро отстъпи място на почти нормален цвят на лицето. Думитру прати момичето да донесе завивки, чисти дрехи и вода за миене. Малката се върна бързо и той забеляза, че е оставила вратата отворена.

— Я ми кажи — изръмжа той на сръбски, — какво ми пречи да те взема за заложица и да избягам?

— Татко ми стои в коридора със заредена пушка — отговори смело детето. — Знае, че не можем да ви вярваме.

— Добре прави — засмя се Думитру. Знаеше, че никога няма да стори зло на дете, но съжаляваше, че пропуска още един удобен случай да си пробие път навън.

— Татко каза да не стоя дълго при вас — продължи момичето. — Каза, ако искате още нещо, да помолите утре.

Тя взе таблата с празните купи и бързо излезе. Алеи втренчи примирен поглед във вратата. Чу как някой отвън спусна резето и попита тихо:

— Тя няма да дойде повече, нали?

— Не тази вечер — отговори Думитру.

— Но аз не съм се измила, нито преоблякла — въздъхна тя.

— Аз ще ти помогна. Ела тук и се обърни.

Алеи понечи да протестира, но в крайна сметка се подчини. Сведе глава и прибра косата си, за да не му пречи. Думитру разкопча роклята, проследи с пръст линията на гръбнака и от шията до талията. Опитваше се да не мисли за това, но споменът за нощите, когато беше правил същото, се надигна в съзнанието му и събуди желание. Материята на костюма ѝ беше скована от мръсната речна вода, но той я усещаше мека и гъвкава. А косата, нападала над лицето, ѝ придаваше ангелски израз.

— Наистина ли мразиш да си красива? — попита нежно той.

— Понякога — призна тихо тя. — Друг път мразя света, че придава толкова голямо значение на красотата. Мразя и себе си, защото не съм заслужила да съм красива. Въпреки това се грижа за красотата си, защото нямам друго, което светът да цени.

Думитру спусна ръце към бедрата ѝ.

— Това не е вярно. Нали ми разказа как си подобрила машините на баща си...

— Не съм казала, че съм неспособна да свърша нещо полезно — прекъсна го разгорещено тя. — Да, работата ми има стойност, но фактът, че е свършена от мен, бе определен като нещастно съвпадение и не ми донесе похвала. — Тя се засмя горчиво, после тихо изхълца. — Ти не си единственият, който крие противоречията си в тъмните тъгълчета на душата, за да не излязат навън.

Думитру не разбра нито дума. По-добре да отвърже корсета ѝ, за да не я стяга повече.

— Според мен ти прави чест — рече глухо той, докато беше зает с шнуровете.

— През първия ден от брака ни, по-точно вечерта, имах чувството, че ти можеш да ме разбереш — промълви замислено тя. — Затова се съгласих.

Той я обърна към себе си — не можеше другояче. И впи устни в нейните.

Тя се отбраняваше само една секунда. После падна в прегръдките му, отвори устни и простена — от наслада, от страх. Вкопчи се в реверите на жакета му и се притисна до гърдите му, сякаш

искаше да изпие силата му. Устата ѝ се извиваше под неговата, гореща и отчаяна. Изтощението изчезна в миг. Ръцете му трескаво развързваха ужасния корсет.

Алеи се отдръпна назад и се олюля.

— Не — промълви задъхано тя. — Не сега.

Никога вече, искаше да каже тя. Думитру остана неподвижен, опитвайки се да укроти бурята в слабините си. Най-сетне се овладя и кимна. Тя отново се обърна с гръб към него и макар че трепереше, той успя да развърже корсета и да го свали. Алеи отстъпи назад.

— Искам да се измия.

— Не бързай — усмихна се Думитру.

— Би ли се обърнал? — попита ледено тя.

Това ще облекчи и двама ни, казваше му разумът, но всичко в него се бунтуваше.

— Аз съм твой съпруг, Алсиона — изсъска, преди да се е овладял. — Търпението ми има граници.

Тя кимна спокойно, обърна се и се съблече. Той се отпусна на най-близкия стол, без да откъсва поглед от тялото ѝ. Инатът го тласкаше да върши глупости. За него беше мъчение да гледа, а за нея беше наказание, но принципите му изискваха да продължи да гледа. А Алси изглеждаше завладяна от същия инат. Когато остана съвсем гола, отнесе каната и легена до масичката в средата на стаята и започна да се мие. Светлата ѝ кожа беше загрозена от многобройни драскотини, коленете ѝ бяха подути и посинели, по глезените и ръцете също имаше сини петна. Думитру изпита съчувствие към нея, но желанието беше още по-силно. Макар да беше изтощена и разбита, той я искаше по-силно отпреди. Тя се изми бързо, със сведен поглед. Много добре знаеше, че той я гледа, защото се движеше сковано и зърната на гърдите ѝ щръкнаха, въпреки че огънят в камината беше затоплил добре стаята.

Алеи изми и косата си, подсуши се и се пъкна в нощницата, донесена от момичето. Когато Думитру започна да се мие, тя обърна лице към стената и се опита да разреши косата си с пръсти.

Тази вечер двамата не размениха нито дума повече. Мълчанието продължи и на следващата сутрин, когато революционерите дойдоха да ги вземат и отново възседнаха конете. Така е по-добре, повтаряше си Думитру, защото нямаше представа какво би могъл да ѝ каже.

Пристигнаха в Белград чак след пет дни. Революционерите бяха по-добре облечени от хайдутите и не бяха склонни към самохвалство и груби шеги, но това не ги правеше по-малко опасни. Под добрите маниери и английските костюми се криеха оръжия: Алеи преброи десет пистолета и осем саби и ножове. Освен това водеха четири огромни кучета, които не се отделяха от колоната. Мاستифи или нещо подобно — Алеи не беше сигурна, а и не искаше да знае.

Макар че Думитру всяка вечер ѝ сваляше корсета и всяка сутрин ѝ помагаше да го сложи отново, двамата почти не си говореха. Алеи предпочиташе да се изгуби в своя свят от числа и абстракции и за известно време да забрави какво се случва около нея. Това беше много по-добре, отколкото да мисли за съдбата си и за Думитру. Колкото повече напредваха, толкова по-тревожен изглеждаше той и типичната усмивка в очите му окончателно отстъпи място на тъмна сянка.

На шестия ден, след като бяха напуснали селото на хайдутите, двамата седяха един до друг край големия лагерен огън и се взираха в пращяците, пушеци пламъци. Революционерите бяха спрели край малко село и бяха изпратили Алеи да събере дърва за огъня — правеха го всяка вечер, защото бяха убедени, че тя няма да избяга, а даже да се опита, не може да стигне далеч без добър кон. Тази вечер тя се върна с празни ръце и мъжете отрязаха свежи клони от близкия смърч, за да приготвят нещо за ядене. Съчките в огъня пращяха, пръскаха искри и пушеха, а печеният заек имаше неприятен смолист вкус. Всички гледаха да седят по-далече от огъня.

Нощта беше студена и Алеи копнееше за малко топлина. Без да се притеснява от пушека, тя се сви на кълбо близо до огъня и приглади назад постоянно падащата в лицето ѝ коса. Думитру се настани близо до нея и двамата седяха в мълчание. Отдавна не се бяха чувствали толкова близки. Той явно не се нуждаеше от топлина. Лицето му беше вгълбено, погледът — малко отнесен. Изобщо не усещаше пушека, който бе прогонил сърбите по-надалеч.

— Съжаляваш ли, че отказа да им сътрудничиш? — попита Алеи. Той ѝ бе разказал за предложението на революционерите и за своя отказ и тя все по-често се питаше дали не съжалява, че е избрал неизвестността пред една привична дейност.

Той вдигна глава и примигна, опитвайки се да се концентрира.

— Не. Ако се бях съгласил да участвам и князът бе успял да ме залови — а това е даже много вероятно, — щях да умра от мъчителна смърт. Сигурен съм в това.

— Как смяташ, какво те очаква в Белград? — продължи да пита тя. — Той със сигурност ще иска нещо от теб.

— Да, знам, че ще се опита да ме направи своя марионетка, по един или друг начин. — Той се усмихна криво и помоли: — Не се притеснявай за мен. Не съм се отказал. Ще намеря начин да избягаме.

Алеи млъкна и се загледа в огъня. Трепереше не само от студа. Не е справедливо, каза си тя, и не за първи път. Не е справедливо. Това са детински, глупави караници. Кой, ако не тя, знаеше колко несправедлив е светът. И въпреки това нямаше представа как би могла да помогне.

— Искан ми се да бях напуснала Северинор по друг маршрут — промълви тя.

Думитру наклони глава и я погледна. Дъхът ѝ спря, тялото ѝ се стопли от добре познатото желание. Междувременно брадичката му беше покрита с гъста черна брада и сините очи изглеждаха невероятно светли. Бузите му бяха хлътнали и тя неволно го оприличи на вълк.

— Но не съжаляваш, че избяга, нали?

— Не. Ти искаш да ми отнемеш полагащата ми се част от зестрата. При такива условия не мога да остана — отсече тя е брутална откровеност. — Защо ме последва през Дунава?

— Защото те искам. Защото те обичам — отговори той, без да му мигне окото.

Алеи изохка задавено.

— Но ти знаеше, че това е опасно начинание за един румънски благородник, да не говорим за известна личност като теб.

— Защото според теб в тази част на света няма много посивяващи мъже на трийсет и една години с френски костюми и благородни коне, нали? — попита небрежно Думитру.

— Трийсет и една? — повтори Алеи и от изненада изпусна нишката на разговора. — Ти си на трийсет и една?

— По-точно на трийсет и две — усмихна се той. — Първи октомври вече отмина, но след деня, когато ми избяга, и без това се чувствам като през ноември.

— Аз пък си мислех, че си... — По-млад? По-стар? Алеи не знаеше какво да каже. Понякога ѝ изглеждаше дори по-млад от нея. Друг път обаче ѝ се струваше стар като планините, които ги обграждаха.

— Знам — промърмори той и отново се загледа в пламъците.

Защо не беше забелязала, че отдясно на устата му се появява трапчинка, щом се усмихне? Гърлото ѝ пресъхна. Искеше да му каже нещо, с което да оправи нещата между тях, но съзнаваше, че извинението ще прозвучи като празна фраза. Да, тя съжеляваше за сегашната ситуация, но беше твърдо убедена, че решението ѝ да го напусне с било правилно. Освен това той нямаше да я помоли за прошка за предателството си към нея — никога не биваше да го забравя. Беше ѝ лесно да обича Думитру, но не можеше да му вярва. Затова мълча, докато и двамата заспаха — само на половин метър един от друг, но разделени от цели светове.

Яздеха вече четвърти ден през гори и пусти пасища. Монотонността се нарушаваше само от някое и друго бедно село. Страната изглеждаше необитавана и дива и Алеи се чувстваше все по-зле. Беше свикнала с оживлението и суетнята в големите градове, е много хора, черни сажди и шум от машини, с тропот на копита и скърцане на колела, е многогласен хор от човешки гласове. Обичаше да гледа как хората говорят, смеят се, карат се... живеят.

Времето, прекарано в Северинор, беше като сън от друг живот, от нереално място. Дори там наличието на село с четиристотин жители беше прогонвало усещането за самота. Докато пътуваше нататък, тя се измъчваше от съмнения и не видя почти нищо от страната, през която преминаваше, а при бягството от Северинор беше твърде уплашена, за да се оглежда. Сега беше смазана от чувството за изолация, от тишината и пустотата на тези диви земи. Малкото села, носители на старинна, обезсилена цивилизация, не бяха в състояние да повдигнат настроението ѝ.

В деня, преди да влязат в Белград, Алеи получи месечното си кървене и това я изпълни със странна смес от облекчение и разочарование — и с болка от хаоса на емоциите ѝ. Чувстваше се ужасно обърквана, макар че привидно всичко беше ясно и просто. Думитру се опитваше да открадне пари, които си бяха само нейни — и вероятно вече беше успял, поне според това, което знаеше. Той беше устроил заговор срещу нея, за да я направи безпомощна, зависима, неспособна да действа. Каквото и да имаше между тях, каквото и да беше извършила, този факт си оставаше налице и тя нямаше друг изход, освен отново да направи опит за бягство, за да се освободи от оковите и от позорния брак, в който той я беше въвлякъл.

На първо място обаче беше страхът от онова, което ги очакваше в Белград. Може би с изтичането на кръвта ѝ в момента изтичаше и единствената надежда на Думитру да има наследник — и единственият ѝ шанс да запази нещо от него. Може би щего загубя, повтаряше си унило тя. Не, аз не го искам. Не искам да го запазя. Но няма да понеса да го загубя по такъв начин — не само по негова, а и по моя вина.

Но нейното място беше в Англия. Вече беше убедена в това. След като анулира брака си, ще заживее в Лийдс като скромна вдовица, а ако някой ден все пак се омъжи, за да осигури наследник на Картъровите фабрики, ще постигне споразумение с Йезекиил Макгрегър, колкото и неприемливо да беше първото му предложение. В пристъп на самоизмама и фантазия той искаше да ѝ припише ролята на добрата домашна фея, но тя знаеше, че той е разумен мъж и ще се съгласи и със съвсем различни условия. Алеи беше убедена, че той е нежно привързан към нея, независимо от факта, че един ден тя ще наследи едно от най-големите наследства в Англия. Той не беше благородник, но след всичко преживяно тя се бе наситила на благородниците. В момента най-важното за нея беше да си осигури спокойно съществуване без постоянната намеса на съпруг.

Дълбоко в себе си тя съзнаваше, че като се омъжи за друг, ще извърши един вид прелюбодеяние, все едно дали има документ за анулирането на брака си или не. Все едно дали беше православна, англиканка или презвитерианка — спомняше си, че в детските ѝ дни семейството и беше презвитерианско, — едно беше ясно: тя беше омъжена за Думитру Константинеску от Северинор и щеше да остане негова жена, докато смъртта ги раздели.

На следващата утрин Алеи страдаше от спазми в долната част на корема, чувстваше се замаяна и тровава и се измъчваше от пулсираща болка в задната част на главата. Най-сетне излязоха от гората и пред тях се разпростря град.

Първо минаха през няколко села, заобиколени от обработени ниви. Селата се редуваха едно след друго и Алеи забеляза ясни признаци на заможност: високи къщи, красиви малки градини, работилници, кръчми — а тук-там и по някоя господарска къща, издигаща се обикновено на някое малко възвишение.

Най-сетне влязоха в Белград. Павираните улици и къщите имаха почти западен вид. Червени покриви и гръцки фасади с интересни османски орнаменти събудиха интереса ѝ. Над града царуваше старинна крепост с високи кафяви зидове. Алеи се огледа неспокойно и стомахът ѝ се сгърчи от болка.

— Мисля, че не искам да вляза там — каза тя на Думитру.

Той се засмя тихо.

— Нежеланието ти е напълно оправдано. Крепостта е пълна е османски войници. Тя е бодилът в плътта на княза, препъникамък за амбициите му. Той и семейството му имат красива лятна резиденция в провинцията, а когато са в града, обитават друга резиденция. Предполагам, че ще ни отведат точно там.

Думитру се оказа прав. След минута завиха по улица с величествени сгради и спряха пред една от тях. Водачът скочи и каза няколко думи на постовия пред вратата. Войникът кимна и изчезна. Алеи искаше да каже нещо, за да сложи край на напрегнатата тишина, но не успя да формулира и две смислени думи.

Постовият се върна и ги покани да влязат. Алеи не намери време да се възхити на великолепната входна зала, защото няколко от революционерите и стражите на княза я поведоха по висок коридор — далече от Думитру. Тя се обърна, защото се страхуваше, че ще ги разделят завинаги. Той се взираше напрегнато в нещо извън полезрението ѝ. Тя зави зад ъгъла, после изкачи някаква стълба, където внимателно, но настойчиво я въведоха в някаква стая. Войниците се оттеглиха, но щракането на ключалката не остави съмнение, че е затворница. Като не знаеше какво друго да прави, тя започна да разглежда затвора си.

Салонът се намираше на горния етаж и беше обзаведен по френска мода. Изглеждаше потискащо традиционен. Не се виждаше дори най-малка следа от екзотика. Алеи се огледа внимателно, но не откри абсолютно никаква възможност за бягство. Дали пък да не счупи огледалото, което заемаше половината отсрещна стена, да нареже завесата на ивици с някое остро парче, а после да...

Приблужи се до огледалото без голяма надежда. Погледна се и спря като вкаменена. Косата ѝ беше невероятно разбъркана и стърчеше на всички страни. Лицето и беше ужасно мръсно. Костюмът за езда бе целият в кални петна, на много места зееха дупки. Като цяло приличаше на жалка просякиня. Нищо общо с изисканата дама отпреди.

Лицето, което я гледаше втренчено от огледалото, изразяваше такова смайване, че тя избухна в смях. Едва започнала, вече не можеше да престане. Смя се, докато сълзите, които се стичаха по лицето ѝ, прокараха чисти бразди по бледите ѝ бузи.

— Госпожице?

Алеи подскочи и истеричният пристъп свърши. Обърна се и видя на прага дребничка прислужница.

— Да? — попита механично тя и бързо се овладя.

Момичето продължи на немски с тежък акцент:

— Името ми е Деяна. Донесохме ви вода да се изкъпете, чисти дрехи и нещо за хапване. — Кимна с глава и Алеи видя зад гърба ѝ още няколко прислужнички, всички тежко натоварени.

— Много добре — каза тя и се почувства пълна глупачка. — Наистина имам спешна нужда от баня.

След половин час Алеи беше нов човек. Изкъпа се е топла вода, момичетата ѝ измиха косата, сресаха я и я изсушиха. Сръчна камериерка отрязва стърчащите краища и ѝ направи красива прическа, като през цялото време охкаше жално. Алеи успя да скрие торбичката с талери в новия корсет, който ѝ дадоха. Облякоха я от главата до петите в ново. Остана със старите си ботушки, защото нито един чифт от донесените не ѝ стана, а френската вечерна рокля, която избра, беше от тъмносиня коприна, със строга кройка, приемливо ушита — явно измайсторена от местна шивачка. Платът обаче беше прекрасен.

Когато камериерката приключи с прическата ѝ, Алеи отново изглеждаше като жената, напуснала Англия преди половин година —

или почти като нея. Може би беше малко поотслабнала, но това беше всичко. Струваше ѝ се някак странно, но изобщо не се чувстваше като развълнуваното, невинно, романтично момиче, тръгнало на път към новата си съдбата. Даже страхът ѝ имаше друг привкус. Някога беше нов, неясен и пронизващ, а сега беше като добре позната стара болка.

Когато Деяна свърши с оправянето на косата ѝ, на вратата се почука. Камериерката отвори и на прага застана прислужник в западен костюм. Каза няколко думи на момичетата и изчезна.

— Време е да вървим — обясни на немски Деяна.

Нервното треперене, почти изчезнало по време на тоалета, се появи отново. Алеи се изправи и излезе от стаята. Камериерката я преведе през няколко коридора, докато най-сетне се изправиха пред нещо като кабинет — Алеи беше готова да го нарече и помещение за държавни приеми, защото беше голямо като бална зала и мебелирано не само като правителствен кабинет, а и като салон.

Сивокос мъж с тънки мустаци седеше зад величествено писалище, царуващо над цялото помещение. Непознатият бе облечен в яркочервена униформа със златни еполети. Сигурно княз Обренович. Носът му беше червен, а очите — кръвясали и въпреки че огледа безизразно Алеи, по гърба ѝ пробяга студена тръпка. Мъжете, които стояха наоколо, бяха облечени в западни костюми или носеха червени униформи. Контрастът между трезвите, съдържани ежедневни костюми и червено-златната помпозност поразяваше съзнанието, но и оставяше впечатление за нещо сбъркано.

Алеи рискува един поглед през залата и видя Думитру да стои в един далечен ъгъл, мрачен и неподвижен. И той беше изкъпан, облечен в нов английски костюм, в който изглеждаше невероятно добре. Избръснат, с късо подстригана и пригладена назад коса. Мускулестата му шия изглеждаше странно открита. Алеи си спомни какво му бе казала преди около два месеца — сякаш беше преди сто години. Че няма нищо против да си отреже косата, но го предпочита с избръснато лице. Дали го е направил заради нея? Сърцето ѝ се сви от болка, а когато той я погледна, и по неговото лице пробяга сянка от същата болка като нейната.

При влизането на Алеи княз Обренович не си направи труда да стане и тя реши също да го пренебрегне, но после разбра, че е по-добре да не плаща цената за подобно неуважение. Затова направи

грациозен, добре дозиран реверанс: достатъчно дълбок, за да не изглежда пренебрежителен, и достатъчно лек за истинско засвидетелстване на уважение. Князът обаче се държеше така, сякаш изобщо не я забелязва.

След малко влязоха революционерите, прясно избръснати, в собствените си костюми, всички с едно и също изражение на лицето: смес от гордост и гняв, към която се бе добавило нещо умолително. Мъжът зад писалището каза няколко думи, предводителят излезе напред, поклони се учтиво и отговори на сръбски. Алеи се ядоса ужасно, че не разбира езика.

Мъжът говореше драматично, сочеше Алеи и Думитру, а в кулминационния момент на разказа си извади от джоба си нещо дълго, дебело и черно — отрязаната ѝ плитка! Алеи загуби ума и дума. Мъжът размаха плитката като змия, после бързо я прибра и продължи да разказва. Гордостта в гласа му често се сменяше с ласкателство и подмазване. Княз Обренович слушаше, без да показва дали вярва или не вярва на историята. Лицето му сякаш бе издялано от камък. Алеи изобщо не можеше да разбере какви мисли го вълнуват.

Когато революционерът най-сетне свърши и отстъпи назад, Алеи отново рискува да погледне към Думитру. Лицето му изразяваше мрачно забавление и тя не разбра дали трябва да се успокои, или да се уплаши още повече. След малко князът се обърна направо към Думитру.

— Предпочитам да говорим на немски — отговори учтиво съпругът ѝ. — На немски се изразявам по-ясно.

Алеи успя да скрие учудването си, но Обренович вече я бе изгледал е присвити очи, преди да отговори на Думитру. Акцентът му беше ужасен и нямаше нищо общо с цивилизования начин на изразяване на революционерите. Кой е този човек? — запита се неволно Алеи. — Как е станал княз?

— Жената е красива, нали? — чу тя гласа на Думитру. Принцът говореше на сръбски, но той му отговаряше на немски. — За съжаление вече не е девица и не може да украси къщата на някой почтен мъж.

Алеи си мислеше, че знае какво е страх, но ударът, който ѝ нанесе думите на Думитру, беше толкова силен, че част от нея се запита как изобщо е могла да се задържи на крака, вместо да падне

мъртва или да побегне отчаяно. Би трябвало да се чувства обидена от изказването на Думитру, но сега не беше време за плитко смущение, защото при мисълта какво е казал князът, за да провокира подобен отговор, изпита див ужас.

— Вярно ли е, момиче? — попита князът и я погледна така, сякаш можеше да види доказателство за невинността ѝ през дрехите. По-точно за липсата на невинност.

— Да — отговори тя и сама се учуди колко твърдо прозвуча гласът ѝ. — Да, вярно е.

Моля те, Думитру, помоли се вътрешно, кажи нещо, направи нещо, само не ме давай на този мъж!

Князът изпухтя и лицето му изрази нещо като отвращение.

— Защо тогава си отреза косата? За да го спреш ли, глупава гъско? Сега нямаш друг изход, освен да се омъжиш незабавно за него. Баща ти няма да те приеме обратно и да опозори семейството си.

— Направи го, за да ми отмъсти за изгубената си невинност — обясни Думитру и успя да придаде на гласа си едновременно виновно и арогантно звучене. — Разказа на хайдутите, каквото искаха да чуят, с надеждата да ме убият и да заживее като почтена вдовица — свободна да се омъжи за когото поиска.

— Нахалница! — изсъска князът и лицето му изрази, че не знае дали да се отвори от нея, или да ѝ се възхищава. — Някак си не ви прилича да се препънете в една обезчестена жена — обърна се той отново към Думитру. — Професията на шпионин е прекалено женска и не би направило чест на някой мъж да участва във вашето унищожение.

Шпионин ли? Алеи примигна смаяно.

— Аз съм шпионин от висш ранг — поправи го хладно Думитру.

Принцът изпухтя презрително, но после дълго мълча. Най-сетне заговори отново:

— С радост бих ви задържал в дома си като мои гости, защото съзнавам колко полезни можете да ми бъдете, но не мога да си представя, че някой — руснаците, турците или австрийците — ще се зарадва, като разбере, че сте предоставили знанията си на мое разположение. Въпросът е: какво да правя с вас?

Алеи стоеше като вкаменена, докато принцът ги оглеждаше преспокойно.

— За Австрия ще е все едно дали ще ви предам на Виена с поклон и придружително писмо, защото сте отделен от мрежата си и няма полза от вас. Русия също няма да хареса такъв подарък. Обаче Турция... Да, това е съвсем друго. От години не съм правил подаръци на султана, освен това знам, че отдавна сте му трън в очите. Жената е вече ваша и понеже вие ще станете роб на султана, и тя ще стане робиня. — Усмихна се, студен и нагъл като змия. — Тя е част от историята, а султанът цени добрите истории не по-малко от мен.

Думитру направи лек поклон.

— Както желаете. — Тонът и изражението му бяха абсолютно неутрални, но Алеи видя сковаността на раменете му и сивия оттенък на лицето. Сърцето ѝ се сгърчи от страх.

— Да, точно такава е желанието ми — обяви сухо князът. — Жената ще прекара нощта тук, но вие ще отидете в затвора. Надявам се една нощ на студения камък да ви научи на малко повече уважение. — Погледна Алеи и за първи път на лицето му се появи усмивка. — Макар да имам известни съмнения.

Той смени рязко тона, изкрещя нещо на своя език и четирима униформени побързаха да изведат Думитру. Преди да излезе от кабинета, той успя да се обърне към Алеи, но мигът беше твърде кратък и тя не можа да разбере какво изразява лицето му.

Дребната прислужница и слугата отведоха Алеи. Сега си имаше двама пазачи — и единият беше жена, по-дребна от нея. Докато вървяха през коридорите, Алеи непрестанно се питаше дали да побегне. Да завие в непознат коридор... А после какво? Мъжът ще я настигне. Опитът за бягство само ще влоши положението ѝ.

Не. Ако се опита да избяга, ще унищожи всичко, което Думитру бе направил за спасението ѝ. Или се лъжеше? Какъв беше смисълът на новия вариант на историята? Той я предпази от затворничество и може би от изнасилване — а тя остави всички да вярват, че той е глупак, безобиден глупак, препънал се в жена с къс ум и меко сърце. Сега обаче ги очакваше пътуване до Константинопол и среща със султана... Това не означаваше ли, че Думитру я е изложил на още по-голяма опасност? Никога не го беше виждала такъв. Никога досега не се беше замисляла защо го смятат за дързък и опасен — точно така го бе определил князът. Не беше обръщала внимание и на приказките за шпионската му дейност, смяташе ги за жалки и неоснователни. Сега

обаче си спомни краткото, мистериозно посещение на Николай Иванович, руския „дипломат“, и се запита дали пък Думитру наистина не участва в „голямата игра“. При тази мисъл ѝ стана ужасно студено. Ако той беше повече от един опърничав провинциален земевладелец, значи имаше защо да се бои от султана.

Ще бъде силна, обеща си тя. Трябва да бъде силна. Изпъна рамене и последва пазачите си с високо вдигната глава.

Рано сутринта на следващия ден напуснаха Белград. Думитру едва се крепеше на седлото от изтощение. Очите му пареха непоносимо. След като го хвърли в една от най-мрачните килии на градския затвор, князът се престори, че е променил решението си, и го покани при себе си на вечеря. Държа го буден до късно през нощта, правейки се на гостоприемен домакин, докато в действителност се стараеше да му измъкне колкото е възможно повече информация.

Думитру се правеше на много уморен, но нервите му вибрираха. От време на време казваше по нещо незначително, преструвайки се, че случайно се е изплъзнало от устата му — в действителност това бяха лъжи, глазирани с малко истина. Нито една от „изпуснатите“ информации не можеше да свърши работа на Обренович. Князът отдавна знаеше, че Сърбия за пореден път е на прага на въстание, че великите сили и султанът никак не се радват на предстоящия хаос. Що се отнася до окончателното отделяне на Сърбия от Османската империя, Русия и Франция не даваха официално съгласието си и нищо, което Думитру би казал или направил, не би могло да промени този факт. В случай че желаше да се опълчи срещу Константинопол, Обренович трябваше да е наясно, че ще действа сам — това беше очевидно и за двамата, докато вечеряха.

След вечерята князът изпрати Думитру обратно в килията и там той най-после можа да поспи. Накрая Обренович доказа специфичното си чувство за хумор, като обсипа двамата си гости с подаръци и ги изпрати към Константинопол. Даде им нови дрехи, коне и малка камериерка за Алеи, която да се грижи за нея по време на пътуването. Даде им и дванайсетчленна „почетна гвардия“ от личната си охрана, за да подчертае, че Думитру е с ранг на чуждестранен принц и високопоставен пленник. Войниците щяха да ги ескортират до самия дворец на султана.

Докато клюмаше над главата на коня, Думитру за първи път се замисли сериозно за вероятността това начинание да му струва

живота. Той не беше от мъжете, които размишляват над факта, че са смъртни, но прекият сблъсък с темата го стресна и го накара за първи път в живота си да изпита страх.

За разлика от него Алеи изглеждаше дяволски свежа. Движенията ѝ бяха изпълнени с нова енергия, а лицето ѝ изразяваше решителност и оптимизъм. Тази сутрин отново беше чиста и добре облечена, истинска английска лейди. Даже беше свикнала с ездата и седеше на гърба на кобилката си съвсем естествено.

Дали новият гардероб и камериерката са били достатъчни да повдигнат настроението ѝ и да я накарат да забрави новата, пълна с неизвестни цел на пътуването? — запита се Думитру. Друг път би бил склонен да припише този обрат на капризния темперамент на жените, но не и в случая с Алеи. Може би тя си е въобразила, че ще избягат от султана със същата лекота като от хайдутите, от селския старейшина, от революционерите и от княза? Не. Дори тя не можеше да е толкова наивна. Още при първата почивка щеше да я попита.

По обед позволиха на двамата пленници да слязат от седлата и да си починат. Алеи нареди на камериерката да опъне на тревата одеяло, за да може да седне. После доволно задъвка парчето хляб, което ѝ дадоха. Изглежда възнамеряваше да показва задоволство от всичко, което ѝ се случваше. Думитру взе своето парче хляб от ръцете на лейтенанта и седна до нея, без да я попита.

— Изглеждаш необяснимо ведра — подхвана предпазливо той.

— Защото съм чиста и отпочинала. Докато стигнем в Константинопол, може да се случат още много неща, нали? — Усмивката ѝ издаваше решителност — по-скоро инат. — Ако ни се случи нещо ужасно, няма да съм прекарала цели седмици в мрачни размишления.

Думитру беше толкова изненадан, че избухна в смях.

— Ти и мрачни размишления!

— Да, аз. Ти нямаш ли такива моменти, когато сам се подлудяваш? — попита раздражено тя и той видя, че зад оптимизма в очите ѝ се криеше парещ, изпепеляващ страх. Решението на княза явно беше още по-голям шок за нея, отколкото за него. Но тя реагираше по начин, който той смяташе за невъзможен — налагаше си да носи маската на смела млада дама, макар че тази преструвка можеше да я доведе до ръба на истерията.

Ох, Алеи, въздъхна вътрешно той и закопня да я притисне до гърдите си и да я целуне както оная нощ в гостилницата. Оттогава не се беше доближавал до нея. Ала се овладя и само каза:

— През цялото време си мисля как да избягаме. — Това отговаряше на истината, макар и само отчасти. Кошмарите му бяха изпълнени с детайлните му познания за бруталността на османците, но Алеи не биваше да знае нищо за това.

— Хмм... — промърмори тя и се усмихна с неприсъщ за нея черен хумор. Въпреки че продължи да се прави на оптимистка, по лицето ѝ личеше, че не е убедена. — Ако измислиш нещо, ще ми кажеш, нали?

— Разбира се — отговори веднага той. — Никога не бих избягал без теб.

Тя го погледна и изкуствената усмивка изчезна с бързина, която му причини болка.

— Макар че постоянно се опитвах да те изоставя при пръв удобен случай?

— В двора на принц Обренович не го направи — напомни ѝ той. Тя беше опасно близо до точката, в която щеше да загуби самообладание, и един спор беше най-сигурният начин да я предпази.

Както очакваше, Алеи се намръщи заплашително.

— Не изпитвах никакво желание да му стана любовница... или играчка... или каквото и да е. — В гласа ѝ звънеше презрение. — Но ти много добре знаеш, че нямах предвид това.

Думитру поклати глава.

— Още от самото начало на този безумен фарс, Алеи, аз не съм имал никакво друго намерение, освен това да те отведа обратно в Северинор. Защо да променям целта си сега?

— Защото животът ти е в опасност — отговори тя сериозно и тъжно.

— Не съм променил решението си, Алеи — повтори той бавно и отчетливо. — Не бих го променил дори ако отивам на сигурна смърт.

Усмивката ѝ издаваше тъга.

— Аз също не съм, макар че все повече и повече желая... — Тя млькна рязко, в продължение на няколко минути яде мълчаливо, после смени темата: — Колко езика говориш всъщност?

Думитру примигна изненадано. Смяната на темата не му хареса, но реши да я приеме. Беше готов на всичко, само и само да я отклони от мрачните мисли.

— В тази област аристократите говорят немски. Той е официалният език във всеки дом, затова и аз отраснах с немския. В семейството ми се говореше и гръцки, защото баба ми беше фанариотка. Комичното е, че дядо загина в битка срещу гърците.

— Каква беше баба ти? — Алеи вдигна вежди. — Не разбрах думата.

— Гърците от Фанар или Фенер — това е квартал на Константинопол — обикновено заемат повечето правителствени постове, предвидени за християни. Баба ми е внучка на правителствен чиновник, на един от влашките управители, затова и аз имам правото да се наричам принц — обясни с усмивка Думитру.

— Разбирам — отговори намръщено Алеи.

— Повечето селяни в Северинор говорят само влашки. Аз знам още маджарски и диалекта, който се говори в Карпатите — продължи Думитру. — Дядо ми настояваше да науча и руски, защото беше на мнение, че бъдещето на Румъния зависи от руснаците. След като дядо загина, баща ми забрани вкъщи да се говори на руски. Преди да замина за Париж, започнах да уча френски. Прекарах шест месеца в Англия и там научих английски. Говоря горе-долу сръбски и османо-арабския диалект, характерен за султанския двор. Знам латински и малко църковнославянски.

Алеи мълча дълго. Накрая промълви с уважение:

— Това са цели дванайсет езика! — Но в гласа ѝ имаше и обвинение.

— Нали съм шпионин, Алеи — обясни Думитру и се усмихна криво. — Плащам на много хора, за да ми разкажат какво са чули и видели, и трябва да ги разбирам. А когато наминават други шпиони или дипломати, трябва да умея да говоря, да изтъргувам добра цена, да им давам информация на майчиния им език и да внимавам много, за да кажа само онова, което искам да знаят.

— Имаш предвид Николай Иванович, онзи руснак, нали? — попита все така намръщено Алеи. — С колко страни... търгуваш?

Намерението му да ѝ спести мръсните детайли на не особено тайната си странична дейност отиде по дяволите. Вече нямаше смисъл

да крие — незнанието не би могло да я защити.

— С Австрия, Франция и Великобритания постоянно. Понякога княз Обренович ми изпраща запитване и аз отговарям или не. Османците също ми изпращат дипломати.

— Но и ти, и князът казахте, че султанът те мрази! — В тона ѝ имаше недвусмислено обвинение.

— Ами такава е международната политика, Алсиона — кимна сухо той. — Той би предпочел да ме няма, това е ясно, но след като съм тук и събирам информация, иска да знае всичко. Всички, които работят с мен, дълбоко в себе си знаят, че продавам информация на всички. Знаят още, че аз съм наясно какво знаят те и какво не. Половината от пратениците идват само защото другите правят същото и това няма нищо общо с информацията, която получавам от агентите си.

— С изключение на руснака не съм видяла в Северинор нито една подозрителна личност — отговори сърдито Алеи.

Думитру се усмихна уморено.

— Така и трябва да бъде. Моите шпионин са съвсем обикновени хора: търговци, пътници, селяни, боляри, старейшини, коняри... — Алеи понечи да го прекъсне и той обясни бързо: — Не, онзи, при когото ни отведоха, не е от тях. Някои пишат писма или копират писмата на други хора. Така научих, че Бенедек има намерение да те направи своя жена. Моите хора често ходят на гости и после бързат да дойдат при мен, за да ми кажат новините.

— Защо го правиш? — попита Алеи. Изглеждаше примирена и унила. — Ти мразиш игрите на великите сили в тази част на света, отвращаваш се от високопарния патриотизъм и интригите на революционерите. Защо си се впуснал в шпионската игра?

— И баща ми не можеше да разбере — усмихна се Думитру. — Не искаше да проумее, че щем не щем, ние сме част от голямата игра. Веднъж ти казах, че не искам да бъда пешка, помниш ли? След като нямам избор дали да играя или не, поне да стана един от важните играчи. От значение е и фактът, че печеля по петстотин лири годишно и използвам хората и великите сили, които си въобразяват, че те ме използват. — Изсмия се горчиво и заключи: — Но сега страницата се обърна и аз наистина съм пешката, която не желаех да играя.

— О! — пошепна стреснато тя и се загледа към гората. По лицето ѝ се виждаше, че размишлява усилено. Премисляше думите му

и ги подреждаше в големия контекст на представата, която си бе създала за него. Той се запита — и не за първи път — как изглежда тази представа и за какъв го смята тя.

Стана му ясно колко силно му липсваше жена му — не само тялото ѝ, не и подсъзнателната увереност, че тя го очаква. Липсваха му разговорите с нея, неподходящите ѝ въпроси, възхитителният ѝ ум. Какво ще се случи, ако наистина успее да я върне в Северинор? Ще му прости ли тя, или ще обмисля следващата възможност за бягство? А той, макар че я иска повече от всичко на света, нима ще я задържи против волята ѝ?

— Радвам се, че вече знам и това — каза тя малко по-късно.

— Вероятно ти просто си свикнал да мамиш хората около себе си. Вероятно ще ти е много трудно да отвикнеш. Вероятно не е редно да искам от шпионин, свикнал да дърпа конците, да предаде другиму част от тези конци. — Преди Думитру да е преодолял учудването си от този отговор, Алеи добави: — Е, какво ще правим сега?

Той разтърка очи и се усмихна уморено.

— Ще избягаме, разбира се. Какво друго?

Алеи не прие отговора. Той прозвуча в ушите ѝ като едно от онези успокоителни обещания, които родителите дават на децата си: „Не се бой, нищо лошо няма да ти се случи“. Мили, но без значение.

Пътуваха вече пяла седмица. Всеки километър ги отвеждаше по-навътре в пустошта. Горите ставаха все по-гъсти, селата се разрешиха и изглеждаха все по-бедни. Алеи не можеше да повярва, че са на път към столицата на империята, разтърсила някога основите на християнството. Към град, който преди хиляда години е бил източната столица на Римската империя. Имаше чувството, че е на светлинни години от цивилизацията. И понеже не успяваше да отклони вниманието си с математика и философия, започна да си припомня откъси от стихотворения, посветени на падането на крале. „Как се срутват могъщите“ се смеси с „Вижте моето дело, могъщи, и ще се отчаеете“. Накрая беше готова да повярва, че безлюдното място е божие предупреждение към бъдещите поколения — макар да не знаеше за какво.

Двамата с Думитру почти не разговаряха. Какво ли можеха да си кажат? Съжалявам, че скоро трябва да умреш, и то мъчително. Съжалявам, но сигурно ще убият и теб, ако не те продадат в робство.

Думите бяха безсмислени. Те не променяха нищо. Завръщането ѝ в Англия беше само мечта. Алеи се улови, че най-много ѝ липсва Северинор, и се нарече перверзница. Валеше сняг, топеше се, валеше отново и оставаше. Ранната зима се настани трайно в сърцето ѝ.

В палатката, която тя делеше с Деяна, докато мъжете спяха на студената земя навън, Алеи спеше непробудно. И всяка сутрин се будеше като разбита. Обличаше се, закусваше, възсядаше коня и заемаше мястото си в колоната. Имаше чувството, че тя и Думитру са пленена кралска двойка, която римските армии отвеждат в столицата, за да я покажат на гражданите и да отпразнуват поражението.

През седмата нощ, след като напуснаха Белград — Алеи вече беше загубила надежда, че нещо ще се промени, — тя се събуди не защото в лагера имаше движение или през платнището проникваше светлина, а защото усети как някой затисна устата и с пръсти и я изтръгна от дълбините на съня. Отвори очи, твърде объркана, за да се отбранява, и видя контурите на мъж, очертани върху бялото платнище. Думитру.

Познаваше го по-добре от себе си. Усети неговата кожа върху устата си, видя фигурата му, облъхна я топлината на тялото му, замайваща както винаги. Докосна ръката му, за да му даде да разбере, че го е познала, и той веднага се отдръпна.

Алеи се отдалечи предпазливо от Деяна, която се бе сгушила в нея, за да се топлят, съзнавайки, че единствено тънкото платнище я отделя от войниците и разкриването им. Камериерката беше свикнала е нощните ѝ ставания и не се раздвижи. Само потрепери от студ и придърпа одеялото.

Алеи стана. Студът я улучи като удар, отне ѝ дъха и проникна под фланелените фусты. Тя стисна здраво зъби, за да не тракат, прихвана полите си, наметна се и обу ботушките си.

Думитру се обърна безмълвно и излезе от палатката. Повдигна платнището и то изскърца — беше замръзнало. Алеи го последва безшумно. Сърцето се блъскаше лудо в гърдите ѝ, движенията ѝ бяха сковани и тромави. Видя догарящия огън и спящите пазачи, свити като безформени буци под одеялата. Никой не помръдваше. В студените нощи мъжете спят по-дълбоко, каза си помъдряла Алеи.

Думитру бързаше към дърветата, обграждащи лагера. Алеи вървеше след него, стараейки се да не вдига шум, прекриваше

счупени клони, приличащи на черни змии върху снежните преспи. Щом навлязоха между дърветата, сиянието на огъня и бледата светлина на звездите изчезнаха. Алеи отвори очи колкото можеше по-широко, за да поеме повече светлина, протегна свободната си ръка и хвана Думитру за жакета, докато внимателно претърсваше с поглед едва видимата земя. Дано само не се спъне! Той спря, тя също. След малко тя вдигна глава и забеляза два коня, вързани за едно дърво. Думитру бе осигурил коне! Тя затвори очи, изпрати благодарствена молитва към небето и сърцето ѝ се успокои.

Думитру ѝ подаде юздите и Алеи се метна на седлото — може би не особено грациозно, но успешно. Думитру последва примера ѝ. Обърна коня си и потегли в бърз тръс. Тя го последва без усилие. Мълча дълго, но когато минаха няколко километра — или поне така ѝ се струваше, — мълчанието стана непоносимо и тя попита шепнешком:

— Как успя да го направиш?

— Нищо не съм направил — отговори тихо той и Алеи се учуди на безгрижието в гласа му. — Просто изчаках да спечелим доверието на охраната. Когато се убедих, че пазачите спят, дълбоко, просто тръгнах.

— Ами ако не бяха заспали дълбоко? — Алеи не се задоволи с това обяснение.

— За щастие не се наложи да се занимавам с тази възможност — отвърна сухо той. — Виж, гората се разрежда. Да ускорим ход.

Въпреки увереността в гласа му — и тази прекрасна, благословена лекота, така характерна за него и така обичана от нея, — Алеи разбра, че той няма желание да обсъжда този въпрос. Тя нямаше нищо против мълчанието, защото все още се чувстваше застрашително скована и се нуждаеше от концентрация, за да държи вързопа с дрехите и да се ослушва за преследвачи. На всичкото отгоре я болеше глава и това също отнемаше желанието ѝ да разговаря.

Яздиха, без да спрат нито веднъж, докато слънцето изгря. Първият час мина за Алеи със страха от тропот на копита и рев на преследвачи, но е течение на времето този страх отслабна и остана само като предупредителен звук в задната част на главата ѝ. Спряха на една полянка, хапнаха ръжен хляб и сирене и пийнаха по малко

студена вода. Конете пасяха мирно наблизо. Засега няма да палим огън и ще ядем само хляб и сирене, реши Алеи.

Тя беше благодарна за почивката, защото можа да се облече по-топло и да вдигне косата си — а и да постои малко права, защото изпитваше болки в краката.

— Прилича ми на пътя, по който минахме вчера — каза тя между две хапки.

— Същият е — потвърди Думитру.

— Продължаваме да яздим на югоизток — продължи тя и примигна към слънцето, което вече се бе издигнало над дърветата.

— Точно така — кимна отново той.

— Разбирам, че това е посоката, в която е най-малко вероятно да ни търсят — промълви замислено Алеи. — Но не смяташ ли, че ще ни е много трудно да стигнем до Северинор, след като яздим в противоположната посока?

— Може би — отвърна той е тон, който можеше да се определи само като снизходителен. — Истината е, че не познавам тази страна. Сърбите казаха, че ще минем през София. Че градът е само на триста километра от Белград. Пътуваме вече цяла седмица и съм сигурен, че не сме далеч. След няколко дни ще можем да сменим конете и дрехите си. Познавам няколко души, които с радост ще ни помогнат, защото очакват от мен ответна услуга.

— Имаш шпиони?

Думитру я дари с крива усмивка и зъбите му блеснаха развеселено.

— Но разбира се, скъпа!

Алеи за дъвка упорито твърдата коричка на хляба и с много мъка успя да я преглътне.

— Решила съм да се радвам, че си шпионин.

— Аз ръководя шпионска мрежа — поправи я сериозно той.

— Няма значение — махна с ръка тя и продължи с копнеж: — Искан ми се да вярвам, че тази помощ ще означава топла баня — истинска баня, не само леген топла юда в ледената палатка. Мисля, че вече съм забравила какво значи да ми е топло.

В гласа ѝ имаше горчивина и Думитру спря да яде. В погледа му светна разкаяние.

— Взел съм достатъчно одеяла...

— Не става въпрос за това — прекъсна го бързо тя. — Ще се справя. Наистина. Добре съм. — И го дари с усмивка, която обаче не успя да разсее недоверието му.

Закуската завърши в мълчание.

Алеи възседна коня си, опитвайки се да пренебрегне чувството на изтощение и пулсиращото главоболие. Думитру се метна на седлото и пусна коня в тръс. Алеи го последва, изправи се на седлото и си каза, че е готова да посрещне деня, все едно какво ще ѝ донесе.

Думитру се чувстваше като замаян, но не от излишък на адреналин или от страх, а от чиста енергия. През последните десет дни беше живял като пленник и се чувстваше като хвърлен в най-дълбоката килия на белградската крепост. Сега бе излязъл на светло и дишаше чист въздух. Никога вече няма да позволя да ме затворят, закле се безмълвно той.

През цялото време, докато препускаха, се ослушваше за тропот на копита и минути преди да минат пътници, скриваше конете в крайпътния храсталак. Минаваха най-вече селяни, запътили се към близкия пазар. Само веднъж се появи малък отряд с цветовете на Османската армия. Сред войниците яздеше чиновник в източно одеяние и сложна чалма. Скоро след тях минаха няколко заплашителни фигури с пушки на рамо: българските хайдутини, братя на сръбските.

Всеки път, когато се отбиваха от пътя, Думитру виждаше как Алеи се сковава. Въпреки това тя пазеше желязно мълчание, само конят ѝ потропваше нервно. Той не знаеше дали я е страх повече от залавяне, от дългото чакане в храстите или от забавянето, но тя не се опитваше да му обясни и той предпочете да не пита.

Надвечер Думитру спря. Конете не изглеждаха особено уморени. Те бяха от оборите на княза и по нищо не приличаха на мършавите кончета на хайдутите. Но той не искаше да рискува някое нараняване в мрака и беше решил да язди нощем само когато е абсолютно необходимо.

Реши да свали седлата на конете, макар че това криеше опасност да ги сварят неподготвени. За негова изненада, едва слязла от коня, Алеи започна да го разседлава. Превини се под тежестта на дамското седло, но успя да го занесе до неговото, което вече лежеше под едно дърво.

— Не знаех, че си се научила да сваляш седло — промърмори той, докато подсушаваше гърба на коня си с четката, открадната от войниците.

Алеи го погледна с измъчена веселост.

— И аз не знаех, но когато останах сама с Рейзин... — Тя сведе очи и лицето ѝ пламна от срам. Последните лъчи на слънцето се заплетоха в косата ѝ и къдриците сякаш пламнаха.

— Показвал ли ти е някой? — попита делово той.

— Не — отвърна тя като упорито дете. — Но не ми изглежда особено сложно.

Думитру не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Божичко, Алеи, ако всичко, което изглежда просто... Честно казано, не е трудно да оседлаеш кон, стига да знаеш хватките. Искаш ли да ти покажа?

— Не те ли е страх, че пак ще ти избягам? — попита тя и в гласа ѝ звънна плахост.

— Не. Не знаеш накъде да тръгнеш — отговори просто той и ѝ подаде четката.

Тя го погледна втренчено, но вече се бе стъмнило и той не можа да разгадае изражението ѝ. После започна да четка коня си — твърде леко, с къси движения на четката. Той застана зад нея, сложи ръка върху нейната и ѝ показва какво трябва да прави. Преведе я през гърба, шията, корема и хълбоците на коня и ѝ посочи следите от седлото, където трябваше да четка особено грижливо. Беше му приятно да усеща тялото ѝ до своето — сякаш там му беше мястото. Алеи инстинктивно се облегна на гърдите му.

— Мога да тръгна на север — проговори шепнешком тя.

— Или на юг, към София. Или на запад.

— Искаш ли да го направиш? — попита до ухото ѝ той. Последва дълга пауза. Алеи продължи да четка усърдно десния хълбок на коня. След цяла вечност отговори глухо:

— Не вярвам, че ще можем да живеем както по-рано, но не искам повече да бягам. Чувствам се глупаво и се укорявам, че съм се предала, но това е истината. Изтощена съм, Думитру. Ще намеря начин да запазя имуществото си от бъдещите ти посегателства, можеш да бъдеш сигурен в това, но няма да направя втори опит за бягство.

— Какво ще сториш, ако те пусна да си отидеш? — Думите излязоха от устата му, без да е имал възможност да ги обмисли, и той се вцепени от уплаха. Алеи също замръзна на място. Четката престана да се движи.

— Сериозно ли говориш? — пошепна едва чуто тя. Той не можа да разгадае какво е чувството, разтреперило гласа ѝ.

— Да, разбира се — отвърна той и си заповяда да остане спокоен. — Смятам, че ще намерим начин да се разберем, що се отнася до моята част от зестрата, но ако ти искаш да си отидеш... — Гласът му секна. Вече не знаеше какво да каже.

— Ти искаш ли да си отида? — Тя бе успяла да овладее гласа си, но напрежението я караше да говори по-бързо от обикновено. — Мисля, че мога да те разбера. Беше много благородно от твоя страна да ме вземеш със себе си, когато напусна лагера. Знам, че само ти преча...

— Не. — Той я спря, преди да е продължила в същия дух. — Не искам да си отидеш, в никакъв случай. В деня, когато тръгнах след теб, не исках да те пусна. Тогава те исках, защото... ами, просто те исках. Сега обаче... сега искам да си щастлива с мен, да си доволна от мен и ако не си, няма да бъда щастлив, дори да си до мен. — Помълча малко и се засмя виновно. — Това прозвуча като традиционно, нерационално...

— Не, не, не си прав — прекъсна го Алеи, свали ръка от гърба на коня и бавно се обърна към него. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго. — Не звучи ирационално. Звучи като... като обяснение в любов. — Учудването в гласа ѝ предизвика учудване и у него и го накара да си пожелае да види по-ясно лицето ѝ под светлината на звездите, не само призрачно бяла кожа и тъмни сенки.

— Но аз винаги съм те обичал — възрази почти плахо той.

— Или поне от деня, когато отпрати Янош Бенедек и се разплака.

— Може би — отвърна тихо тя, — но ти обичаше преди всичко това, че с мен ти беше добре. Да, може би си обичал известни аспекти от моята личност и моето тяло. Но не си ме обичал достатъчно, за да уважавах и онези страни от личността ми, които не ти харесват.

— Сега ти си тази, която говори объркани неща — отвърна той. Искаше да я притисне до гърдите си, да я целуне, да я... не знаеше какво точно иска. Засмя се несигурно. В главата му цареше хаос, не знаеше какво да каже. — А ти... обичаш ли ме?

Алеи остана неподвижна. Очите ѝ бяха само тъмни сенки под осветените от луната вежди.

— Да, мисля, че те обичам — отговори тя съвсем бавно. — Това ми е ясно от деня, когато открих, че искаш да откраднеш моята част от

зестрата. Не знаех какво да мисля за намеренията ти, не знам и досега, но ужасно ме заболя. — Тя помълча малко и продължи: — Логика и чувство образуват много опасна комбинация. Логиката е неумолима, целеустремена. Кара те да вървиш по път, който ти е неприятен, да правиш изводи, които са непоносими за теб, а щом стигнеш до целта, между теб и горчивата истина вече няма буфер. Чувствата те разкъсват отвътре, докато логиката отново и отново те събира... Защо се опита да ми отнемеш зестрата? — попита гневно тя. — Ако ме беше помолил, щях да ти дам всичко.

Думитру беше готов да произнесе подготвената пледоария, но изведнъж осъзна, че любимите му аргументи са изгубили смисъла си — сега, когато тази жена, неговата жена, стоеше пред него. Те се разтвориха в нищото, сякаш мечът на признанието ѝ бе разкъсал гордиевия възел на самодоволството му. Неговите права на съпруг се оказаха дребни и незначителни, сравнени с действителността. Неговият живот беше в нейните ръце, както нейният в неговите — какво значение имаше, че ще ѝ остави няколко хиляди фунта да се разпорежда с тях, както си иска?

— Не мога да си спомня — отговори той. Това не беше съвсем вярно, защото беше научил защитната си реч наизуст. Но сега тя нямаше значение. И никога нямаше да има.

Тя го погледна стъписано.

— Не можеш да си спомниш?

— Да — кимна вече по-уверено той.

Тя мълча известно време, после попита:

— Значи не искаш да си отида?

Той не знаеше дали тя му вярва и дали изобщо иска да остане при него.

— Не, не искам — отговори, влагайки в трите думи цялата си сила да убеждава.

Тя мълча дълго, прекалено дълго според него. След това обаче се приближи, притисна се до него.

— Добре. Защото аз не искам да те напусна.

Надигна се на пръсти и го целуна. В главата ѝ цареше хаос от чувства, желания и надежди. За втори път проявяваше такава нечувана дързост — първия път беше през първата им брачна нощ. Струваше ѝ се подходящо днес да се случи за втори път, защото вече беше сигурна,

че това е ново начало... само дето не знаеше, на какво и за колко време... нямаше ни най-малка представа.

Мислеше, че е запомнила всяка подробност от тялото му, че я е запечатала в паметта си. Обаче устата му се оказа по-корава, отколкото я помнеше, настойчива, студена и заедно с това невероятно гореща. Устните ѝ се отвориха, посрещнаха жадно неговите. Отново усети онова, което най-много ѝ липсваше — уникалния му мъжки аромат — по-сладък от най-сладкото вино. Ръцете му я прегръщаха с такава сила, че тя си пожела да остане завинаги в прегръдките му, за да я пази той от света — макар да знаеше, че това желание е ирационално и невъзможно. Стана ѝ топло, истински топло, за първи път от много дни насам. Горещината му я стопли и тя усети как в самия център на тялото ѝ се събуди нещо, лумна пламъче. Огънят постепенно обхвана цялото ѝ тяло, стопли крайниците ѝ, премина по кожата ѝ и се върна отново вътре в нея. Усещането беше толкова интензивно, че почти я разплака.

По някое време трябваше да си поеме въздух. Отдели се от него и изпъшка. Лицето на Думитру беше под сянката на сребърната му коса и тя не виждаше очите му, чуваше само тежкото му дишане.

— Почакай — помоли дрезгаво той и я остави сама. Само за минута привърши с конете, даде им фураж, намери защитено местенце и разстла на земята всички одеяла, с които разполагаха.

Алеи свали наметката си и седна в края на импровизираното легло, за да събуе обувките си. Напредваше бавно, защото пръстите ѝ бяха вледенени от мига, в който свали ръкавиците си. Докато събуе втората обувка, Думитру вече се бе съблякъл по риза и панталон.

— Не ти ли е студено? — попита Алеи с тракащи зъби и се мушна под дебелията завивка.

Той застана пред нея и се засмя.

— Ей сега ще ми стане топло.

Тялото му беше толкова горещо... толкова истинско. Тя пое в себе си силата и топлината му, но за първи път не се почувства слаба и малка в сравнение с него.

— Искаш ли ме, Алеи? — попита той и тя се усмихна на страха в гласа му. — Ще продължиш ли да ме искаш и занапред? Предстои ни дълъг съвместен път и не искам да се разкайваш. Помисли добре, преди да ми отговориш, защото няма да те попитам втори път.

Тя жадуваше за него, макар че трепереше от студ, и знаеше, че и той изпитва същото. Знаеше също, че въпросът е разумен, и отговори недвусмислено и убедено:

— Да, Думитру, искам те. Искам още ти да ме желаеш винаги.

— Сладката ми Алеи... — пошепна той с нежност. — Най-сладката жена на света...

Целуна я отново и тя се отдаде цялата на горещата целувка. Устата му я погълна и ѝ вдъхна сила, стопли я, събуди желанието ѝ. Играта на езика му предизвика сладки тръпки в слабините, които ѝ отнеха дъха. Тялото ѝ натежа и се отпусна. Тя го прие с готовност и поиска още. Нетърпеливо вдигна ризата му, за да усети голата кожа. Искаше всичко от него, искаше го целия. Устата му помилва шията ѝ и продължи надолу, докато леко треперещите му ръце отваряха копчетата на костюма ѝ. Докосванията му запалиха огън в тялото ѝ и засилиха копнежа ѝ. Устата му едновременно я успокояваше и разпалваше. Тя се притисна до него и усети как светът се съсредоточава в една-единствена точка — в тях двамата, в тази гора, под това дърво.

Той отвори жакета ѝ, тя се справи с ризата и посегна към панталона, опънат над ерекцията му. Когато пъкна ръка вътре, Думитру изохка сподавено, а тялото ѝ се напрегна в отговор.

— Студена ли съм? — попита глухо тя, макар да знаеше, че не е така.

— Не — изпъшка той.

Алеи обхвана члена му и започна да го милва. Думитру застана през здраво стиснати зъби. Кожата му беше като копринено кадифе и Алеи разбра, че почти е забравила какво удоволствие ѝ доставя да го докосва и да бъде докосвана от него.

Думитру не издържа дълго и улови ръката ѝ.

— Не така, Алеи — помоли задавено той. — По-късно може, но не и тази нощ. Ако продължаваш така...

— Разбирам — промърмори доволно тя, макар да беше малко разочарована. Бавно издърпа ръката си и движенията ѝ го разтрепериха.

Думитру се съблече бързо, но за Алеи не беше толкова лесно да се освободи от дрехите си. Студеният въздух влизаше през одеялата и

изтръгваше от гърлото ѝ тихи викове. Кожата ѝ бе станала свръхчувствителна.

— Безобразие — възмути се тя, докато двамата развързваха фустите ѝ. — Да се занимаваме с такива неща в този важен миг...

— В живота няма много достойни неща — промърмори Думитру и в гласа му звънна смях.

Алеи затвори очи и затрепери. Този път причината не беше студът. Даже гласът му будеше у нея желанието да го целуне и тя го направи. Устните ѝ се плъзнаха по брадичката му и стигнаха до устата. Наболата брада я одраска и събуди възхищение от мъжествеността му. По тялото ѝ една след друга пробягваха тръпки. Той я обхвана здраво, притегли я към себе си и тя се почувства уверена и сигурна. Днес големината и силата му не я потискаха.

Когато той се отдели от нея, тя изрече важно:

— Лъжеш се. Преди да те срещна, бях много достойна личност.

— И тъжна — добави той и се зае с шнуровете на корсета.

Тя примигна в мрака и се напрегна, за да види какво имаше в очите му.

— Тъжна ли? Откъде ти дойде на ум такова нещо? Топлото му тяло се отпусна върху нейното.

— Беше минало доста време от пристигането ти в Северинор, когато те чух да се смееш за първи път. Имах чувството, че си забравила как се прави.

— О! — прошепна тя. Винаги се беше смятала за практична и трезва личност, но знаеше, че страда от злощастна импулсивност, която я кара да казва и да върши неподходящи неща. Ала никога не беше помислила, че липсата на веселост може да се разглежда като слабост. През седмиците, прекарани в Северинор, се смееше често и това беше толкова приятно...

Думитру я целуна отново и сложи край на сериозните размишления. Устата му завладя нейната, езикът му предизвика сладостни тръпки в слабините ѝ и цялото ѝ желание се концентрира в тази точка. Той се отдръпна леко, свали фустите ѝ и ги избута в края на постелята. Корсетът ги последва бързо и Алеи остана съвсем гола. Това я накара изведнъж да се почувства ранима.

— Защо продължаваш да ме обичаш? — попита тя плахо, почти страхливо.

— Защо предметите падат надолу, а не нагоре? — отговори с лек смях Думитру.

Алеи се закиска и си каза, че се държи детински.

— Не мога да го обясня в подробности, но ще се опитам, щом толкова искаш да знаеш.

Господи, той говореше сериозно! Дъхът ѝ спря.

— Опитай се! — изрече едва чуто тя.

— Първо обаче ще те целуна, за да ти затворя устата поне за минута. — Гласът му беше абсолютно сериозен. — Когато си нервна, говориш прекалено много, а когато си нервна заради това тук, започваш да говориш още повече и се опитваш да си развалиш настроението. Смъртоносна комбинация, повярвай ми.

Алеи автоматично отвори уста да възрази, но той изпълни заплахата си и завладя устните ѝ. Протестът веднага заглъхна и тя застана задавено. Беше прекрасно да усеща устата му, влажна и настойчива... толкова ѝ беше липсвала, откакто бе напуснала Северинор.

Заля я топла вълна на наслада, разтопи мръзнецото ѝ сърце и изпълни тялото ѝ с желание. Когато той най-сетне я пусна и се оттегли, Алеи въздъхна недоволно и отвори очи.

— Ще продължа да те целувам ето така — заяви той и плъзна устни по контура на брадичката ѝ в дразнеща милувка. — И така. — Пусна в ход зъбите и езика си и по кожата на шията ѝ сякаш запърхаха пеперуди. — И така. — Устата му се придвижи към гърдите ѝ, оставяйки огнена следа. Кожата ѝ беше зачервена и гореща — това беше абсурдно, защото все още ѝ беше студено. Ала желанието в тялото ѝ беше толкова силно, че нищо не можеше да го угаси. Цялата тръпнеше от радостно очакване — още малко, и щеше да се пръсне.

— И трето... — започна дрезгаво Думитру.

— Пето — прекъсна го задъхано Алеи.

Той се засмя и въпреки мъглата на желанието тя усети как тялото му се разтресе. После вдигна пръст и го сложи върху устните ѝ.

— Не ти е разрешено да говориш. Даже да твърдя, че след седем идва девет, ще мълчиш. — Тя кимна и след малко той продължи: — Трето, ще ти сваля и ризата, за да мога да докосвам всяко сантиметърче от тялото ти. — Веднага изпълни думите си и Алеи се надигна, за да му помогне. Обгърна го е крака и двамата задърпаха

силно, за да свалят долната риза и вълнената камизолка под нея. Думитру ги захвърли настрана. — Всъщност исках да те съблека изцяло, но сега съм на мнение, че е по-добре да ти оставя чорапите, защото краката ти са студени. Не смей да се движиш — изръмжа той, когато тя се отдръпна от него. — Загрижен съм за стъпалата ти, не за краката ти.

— Обичам те, Думитру, колкото и да си неромантичен и проклет! — почти извика Алеи. — Как можеш в такъв момент да говориш за студените ми крака! Това ме кара да те желая още повече.

Той я целуна отново по устата и горещината, която се разля в нея, замая главата ѝ.

— Приемам думите ти като комплимент, включително проклятията ти — обяви тържествено той.

Тялото му, полегнало върху нейното, се усещаше толкова прекрасно, толкова топло и силно. Хубаво беше да знае, че то ѝ принадлежи.

— И четвърто — продължи той, — ще си сложа ръката ей тук.

Плъзна пръсти от коляното по вътрешната страна на бедрото и се мушна навътре. Тя се съсредоточи върху усещането. Празнотата в нея отчаяно закопня да бъде изпълнена от него.

Но Думитру още не беше свършил.

— А после ще те целувам, докато забравиш, че не ти е разрешено да говориш, и започнеш да ме молиш... Не! — изсъска той, когато тя отвори уста. — Още не. Сигурен съм, че още не ти е спешно необходимо. Първо трябва да ме убедиш, че си сериозна.

— Разбира се, че съм сериозна! — изхълца Алеи и се засмя.

Думитру отговори на смеха ѝ с гърлен, почти варварски звук.

— Но не достатъчно.

И започна да я целува по устата, по шията, по корема... Устните му играеха върху тялото ѝ като по клавишите на пиано. Погледът на Алеи се замъгли и накрая вече не беше в състояние да различи звездите по небето. Тялото ѝ вибрираше от наслада. Кръвта шумеше в ушите ѝ. За да го накаже, тя също започна да го целува и той застана от удоволствие.

— И какво сега? — попита тя, вдигнала ръката му към устните си.

— Нищо — отговори той с лека усмивка. — Едва когато наистина го искаш. — И я зацелува по чувствителното място зад ухото.

— А сега? — попита след малко тя, вече нетърпелива.

— Нищо — повтори той.

Явно му правеше удоволствие да я мъчи.

— Проклятие, Думитру, няма да прося! — възмути се тя.

— Не ме дразни, защото ще приема думите ти като предизвикателство — промърмори дрезгаво той и загриза крайчето на ухото ѝ.

— Думитру...

— Напредваш, но бавно — отсъди той, мушна пръст в нея и започна да я милва.

Алеи се отдаде изцяло на чувствата си. Това не беше върхът на екстаза, а друг начин на освобождаване, невероятно облекчение и напрежение, усещане, че ей сега ще полети. Лениви горещи вълни я заливаха и се оттичаха, кожата ѝ тръпнеше, нервите ѝ вибрираха.

— Моля — изплака тя и не позна собствения си глас.

— Прозвуча ми добре. Истинска молба — установи доволно той.

— Думитру!

— И пето — продължи той, сякаш не я чуваше, — сега ще те любя, както не съм те любил никога досега!

Най-сетне телата им се сляха. Двамата се задвижиха заедно и Алеи не беше в състояние да каже чий ритъм следват. Той я тласкаше към върха, тялото ѝ се напрягаше все по-силно, докато се пръсна и полетя в невероятно свободно падане — заедно с него. Тя не беше сама в дивата оргия на чувствата, все още усещаше Думитру, не само удоволствието, което той ѝ доставяше, а пялото му властно присъствие. Беше готова да се разплаче от щастие, когато насладата се смеси с екстатичното мъчение на оргазма ѝ.

Тя се върна бавно в реалността, усети грубите одеяла, твърдата земя под тях. Чу как конете се движат, усети как Думитру забави движенията си и се отпусна върху нея, като внимаваше да не я притисне с тежестта си. След малко се оттегли, легна до нея и я притисна до гърдите си. Никой от двамата не говореше. Тя беше доволна просто да лежи и да чува биенето на сърцето му, което бавно се успокояваше.

След няколко минути студът отново проникна през одеялата и тя се разтрепери. По-добре да потърси дрехите си. Алеи седна в постелята, навлече долната си риза, вълнената камизолка и корсета.

Той беше ужасно твърд, но щеше да я топли. Главоболието, което я измъчваше целия ден, се върна с пълна сила — всъщност така и не бе изчезнало напълно.

— Би ли могъл да го затегнеш леко? — помоли тя и се обърна с гръб към него. Приглади долната риза, която се бе увила между краката ѝ, и продължи: — Не ме стягай. Искам просто да ми е топло.

Думитру се подчини. Бързо намери шнуровите въпреки мрака и ги задържа. Щом усети корсета около кръста си, Алеи каза:

— Това е достатъчно.

— Талията ти е много по-широка от четиридесет сантиметра — възрази той и я помилва. Тя остана за миг неподвижна, наслади се на милувката, но засилващият се студ я накара да посегне към фустите.

— Ти не знаеш, но корсетът, който ми дадоха по заповед на княз Обренович, е за петдесет сантиметра. — Тя облече дебелия фуст, стегна ги на кръста и продължи с признанията: — Роклите пък бяха за шейсет сантиметра талия, затова, откакто напуснахме Белград, стягам корсета до петдесет и осем, не повече.

— Превръщаш се в провинциалистка — установи доволно той.

— Да, сигурно — отвърна тя, готова да признае победата му без мърморене. — С такъв корсет може да се плува в Дунава или да се обиколи половин Европа. Това означава, че щом се върнем в Северинор, няма да ми става нито една рокля.

Да се върне в Северинор... За първи път бе изрекла на глас тази мисъл и това я правеше съвсем реална.

— Мисля, че мога да приема тази жертва в името на здравето ти, стига да използваш собствените си пари, за да си купуваш нови дрехи.

„Собствените си пари“? Алеи спря да завързва полите си.

— Говориш сериозно, нали?

— Че трябва сама да си ги купуваш? Абсолютно! — отвърна безгрижно той, но тя усети по гласа му, че знае много добре какво има предвид. — Годишният ми доход е пет хиляди фунта. Може би си мислиш, че това са много пари, но няма откъде да намеря няколко излишни хилядарки, за да купувам нови дрехи на жена си.

— Ще се справя с осемстотин — обеща тя и се усмихна глупаво в мрака. Опипа наоколо и намери копринената рокля. Нахлузи я през главата си, остави копчетата отворени и се приближи до Думитру, докато студената ѝ буза се опря о топлата му гръд. — Благодаря — пошепна едва что тя.

— Нетрадиционните жени презират традиционните мъдрости — отговори той с подobaваща сериозност.

Алеи въздъхна драматично и се намести удобно, за да чува по-добре силните удари на сърцето му.

— Е, положихме началото. Скоро и двамата заспаха дълбоко.

Думитру изобщо не видя засадата.

На следващия следобед, докато двамата с Алеи язدهа един до друг в блажено мълчание, от двете страни на пътя се появиха двайсетина бандити и ги обкръжиха. Един стреля във въздуха — това беше заповед да се предадат.

Думитру не видя изход. Не бе успял да открадне от сръбските войници дори нож, затова бавно вдигна ръце, показвайки, че са празни. През цялото време се проклинаше за невниманието си и за лошата подготовка на бягството. Алеи също вдигна ръце, роклята ѝ прошумоля и той усети страха ѝ като свой. Въпреки това не посмя да я погледне.

Един от бандитите изкрещя нещо на български.

— Какво каза? — попита дрезгаво Алеи.

— Не знам български, но вероятно е нещо като „слезте от конете и предайте всички ценни неща“ — пошепна в отговор Думитру. Огледа оръжията на нападателите и реши, че няма да им говори на турски. По-добре да опита на сръбски. — Ние сме християнски пътници! — извика с твърд глас.

Мъжете избухнаха в смях и Думитру установи недоволно, че бандитите са твърде весели. Щом живееха от грабежи и убийства, трябваше да се очаква, че са винаги мрачни.

— Тогава може и да не те убием, куче — отговори бодро един от тях. Думитру си каза, че щом веднага не са стреляли по тях, има голям шанс да ги оставят живи. — Дрехите ви изглеждат скъпи — продължи бандитът. — Има ли някой, който ще се съгласи да плати откуп?

— Не — отговори Думитру. Когато ставаше въпрос за пари, най-добрата стратегия беше искреността. — Но няма и кой да ни чуе, ако съобщим за нападението.

— Интересно — ухили се бандитът. — Може би си мислите, че е по-добре да ви оставим тук, вместо да ви вземем за заложници. Защото накрая сигурно ще се наложи да ви застреляме — ако пушнем

заложници, без да сме получили откуп, ще навредим на доброто си име.

— Разбира се, че бих предпочел първата възможност — отговори Думитру с безизразно лице. Чу как Алеи се движи до него и се помоли да не направи някоя глупост.

— От друга страна обаче, възможно е да лъжете — продължи бандитът.

Думитру беше почти сигурен, че е предводител на групата.

— Защо да те лъжа? — попита невинно той. — Ако ни оставите при вас няколко дни, а после, щом откупът пристигне, ни освободите заедно с конете и багажа ни, това би било най-добрата възможност. Никак няма да ми е приятно да се лиша от най-необходимото на стотици километри от дома си.

Думите му предизвикаха брожение сред хайдутите. Явно обсъждаха вероятността казаното от непознатия да се случи и стигнаха до извода, че той говори истината.

Като начало е добре, помисли си той. Явно изглеждаше като човек, на когото може да се вярва. Имаше нужда от този имидж. Следващите думи показаха, че е прав.

— Защо да не вземем жената? — попита един от бандитите на сръбски, за да го разбере пленникът, и добави нещо не особено прилично на български. Другарите му избухнаха в груб смях.

Трябва да побързам, реши Думитру. Малката истина беше захарната глазура върху голямата лъжа, която ей сега щеше да им поднесе.

— Ако я искате, ще ви я дам доброволно — извика той, вложи в думите си равни части гняв и отвращение и изпита благодарност, че Алеи не разбира нито дума.

Бандитите се стъписаха и огледаха Алеи с нарастващо подозрение.

— Какво й е? — попита един.

— Кой го е грижа! — изсъска другарят му. — Ако ти не я искаш, аз ще я взема!

Бандитите заговориха един през друг, един на сръбски, друг на български.

— Млък! — извика предводителят и те се подчиниха — но неохотно, както се стори на Думитру. — Хайде, казвай, какво не е

наред с нея? — попита сърдито той.

— С нея всичко е наред — обясни важно Думитру, — но майка ѝ е вещица.

Това предизвика нов спор, по-разгорещен отпреди. Доколкото можа да прецени Думитру, онези, които вярваха във вещици, спореха с онези, които не вярваха. Имаше хора, които смятаха историята за възможна, и такива, които я наричаха измислица, съчинена, за да ги държи далече от жената. Някои вярваха във всичко.

Думитру изчака предводителят да призове към ред и заговори отново:

— Погледнете я само! Виждали ли сте някога обикновена жена да изглежда така? Тук има пръст магия. Момичето е невинно като агънце, но майка му... — Той поклати глава. — Някога бях голям господар, но един ден я срещнах и всичко отиде по дяволите. Виждате ли дрехите ми? Виждате ли какви дрехи съм ѝ купил? Бях богат човек. Примамих я да се отдели от майка си и тя ме прокле със страшно проклятие. Вещицата обича дъщеря си много силно и не иска да ѝ причини зло, но всеки, осмелил се да се доближи до нея, е загубен. Аз се изсмях, също като вас. Не вярвах, че една вещица може да ми стори нещо. Ала само месец, след като я отведох в дома си, малкият ми брат ми отне земите и титлата. Изгубих цялото си богатство, дома си... — Хрумна му още нещо и драматично понижи глас. — Само за една седмица косата ми побеля, а мъжките ми части станаха като на старец. Виждали ли сте друг млад мъж с такива коси? Кой би могъл да оспори могъществото на вещицата, след като аз нося доказателството на главата си? Да знаете, че всеки, който се осмели да се приближи до дъщерята на вещицата, ще страда също като мен.

Лицата на бандитите постепенно се променяха. Онези, които преди бяха загрижени, сега показваха неприкрит страх. Съмняващите се започнаха да му вярват. Даже най-дръзките изглеждаха уплашени. Предводителят огледа хората си и Думитру разбра какво мислеше. Ако вземат момичето, вече няма да има значение, дали е дъщеря на вещица или не. Първото, което се обърка — колкото и незначително да е, — ще бъде приписано на нея. Мъжете ще се изнервят, ще правят нови и нови грешки, докато си изгубят ума и някой загине. Тогава проклятието ще се сбъдне. Думитру чакаше неподвижно. Предводителят бе длъжен да обяви решението си.

— Вземете конете и всичко, което носят! — прозвуча рязка заповед. — Но не смейте да докосвате нито мъжа, нито жената!

— Слез — пошепна Думитру на френски, опитвайки се да скрие облекчението си. Отърваха се по-леко, отколкото очакваше. Алеи щеше да запази наметката си и той — своята, освен това щеше да им остане малката чанта с провизии, която бе скрил под палтото си.

Алеи се подчини, без да задава въпроси. Лицето ѝ беше смъртнобледо, движенията — сковани. Последва го до гората и остави юздите на коня си в ръцете на бандитите. След минута мъжете изчезнаха между дърветата и Думитру и Алеи останаха сами.

— Как успя да го направиш? — попита Алеи, когато и последният хайдутин изчезна. — Мислех, че този път няма да се отървем.

— Казах им, че майка ти е вещица — обясни просто той и като видя слисаното ѝ лице, избухна в луд смях, въпреки отчаяното положение, в което бяха изпаднали. — Моля те, не ме гледай така ужасено. Тукашните селяни все още вярват във вещици.

— Очевидно — отвърна леко замаяно тя. — И какво ще правим сега?

— Ще продължим — отговори твърдо той. — Остана ни малко храна, а после ще видим. Затова исках да стигнем до София. Без въоръжена охрана няма да отидем далеч.

— Прекрасно — промърмори сухо тя и Думитру с радост установи, че постепенно си възвръща нормалния цвят на лицето, макар че кожата ѝ прозираше. — Трябва да продължим. Ако стоим тук и зяпаме, доникъде няма да стигнем. — С тези думи тя се обърна и закрачи решително по пътя за София.

От гърба на коня пътят изглеждаше горе-долу в ред, но в действителност беше целият в дупки и камъни. Пръскащата кал изцапа полите на Алеи. Думитру се стараяше да върви бавно и постоянно я държеше под око, но му беше трудно да каже колко е изтощена. Тя вървеше до него решителна и мълчалива, е толкова отсъстващ вид, че той се съмняваше дали изобщо вижда пътя пред себе си.

След няколко часа влязоха в бедно селце и Думитру намери един селянин, който разбираше достатъчно сръбски и им обясни, че до София имало още двацет и пет километра. Преведе думите му на Алеи, тя се усмихна уморено и попита:

— Има ли шанс да ни дадат завивки или да пренощуваме в селото?

Думитру поклати глава.

— Бих могъл да заменя палтото си, но е опасно. Не помниш ли сръбския старейшина? Достатъчно е, че ни пропуснаха да минем.

— Разбирам — кимна тя и стисна зъби. — Тогава ще вървим цяла нощ, за да стигнем в София на разсъмване. Ако спрем за повече време, ще замръзна, но ако се движим през нощта, сигурно няма да срещнем бандити, защото спят.

Думитру се поколеба, после вдигна рамене. Решението ѝ не му харесваше, но не му хрумваше нищо по-добро.

— Както искаш.

Продължиха пътя си. Слънцето залезе. Сърпът на луната беше още съвсем тънък, но по небето блещукаха хиляди звезди и осветяваха пътя им през мрачната гора.

— За какво всъщност мислиш? — попита Думитру, след като Алеи се спъна три пъти един след друг и той реши да си починат. — Изглеждаш, сякаш се намиращ в друг свят.

Двамата седяха на сух пън в края на пътя и се сливаха със сенките на дърветата.

— Математически размишления — обясни тя и понеже очакваше подигравателен отговор, в гласа ѝ прозвуча агресивност.

Думитру кимна с усмивка. Трябваше да се сети.

— А усещаш ли краката си, докато размишляваш върху математически проблеми?

Тя се изкиска като младо момиче.

— Не съвсем, но тъкмо по тази причина се занимавам с математика, макар да не съм в състояние да измисля нищо докрай. Знам, че не напредвам в науката, но поне напредвам с краката си.

— И аз бих опитал, но съм сигурен, че ще се объркам и ще полетя в някоя дупка.

— Аз само се спъвам — отговори тя и се усмихна изтощено.

— Вероятно точно по тази причина сега седим тук, вместо да вървим към София.

— Продължаваме ли? — попита той.

— Не си почивам особено, когато седя — призна тихо тя. — Веднага щом престана да се движа, се разтрепервам и после ми е

много трудно да тръгна.

Думитру стана и свали палтото си. За пореден път се прокле за невниманието и. Два пъти се бе разсеял и двата пъти ги бяха нападнали бандити!

— О, не! — извика тя. Той поиска да я загърне в палтото си, но тя разпери ръце, за да му попречи. — Не, Думитру. Облечена съм по-топло от теб. Щом се раздвижим, ще се стопля.

Той се поколеба. Не виждаше добре лицето ѝ, но си го представяше добре: вирната брадичка, решителна линия около устата. Въздъхна и отново облече палтото си.

— Ако те видя да трепериш, ще ти го облека насила — закани се той.

— Докато се движим, всичко ще е наред — увери го тя. Ала Алеи се лъжеше. Колкото повече напредваше нощта, толкова по-студено ставаше. Студът проникна под дрехите ѝ, покатери се по крайниците ѝ, загриза корема ѝ, докато накрая се принуди да върви наведена напред и мускулите ѝ се схванаха. От време на време се опитваше да раздвижи пръсти, но чуваше само пукане, а калните поли се удряха в глезените ѝ. Мокротата проникна през двойните чорапи и се стече в обувките ѝ, докато престана да усеща стъпалата си. Не за първи път ѝ стана ясно, че дрехите на слабия пол са създадени да подчертават женската слабост, не да я компенсират, и завидя на Думитру за панталона и палтото.

Скоро беше толкова изтощена и измръзнала, че нямаше сили дори да му завижда. Вчерашното главоболие се бе засилило, главата ѝ пулсираше при всяка крачка, не смееше да преглътне, защото гърлото ѝ се усещаше като рана. Колкото по-студено ставаше, толкова по-зле се чувстваше. По някое време усещаше само бученето в главата си — и това май не беше нейната глава. Числа и символи танцуваха пред очите ѝ, образуваха фигури, които вероятно имаха по-дълбоко значение, но тя не знаеше какво. Последният стадий на изтощението потопи сетивата ѝ в ужасяваща бъркотия от халюцинация и реалност. Тесният заледен път се виеше пред нея напълно пуст и тя сякаш вървеше през мъгла, а мислите ѝ се хлъзгаха като риби и се смесваха с измамни образи, подскачащи по края на съзнанието ѝ, безтелесни като Думитру, който вървеше до нея.

Тактът на стъпките ѝ изпълваше вселената, гонеше чувствата и възприятията, докато не остана нищо реално. Само движенията на краката, далечната твърдост на земята, принудата да премести другия крак напред...

Изведнъж светът се залюля. Някой я хвана здраво за лакътя и тя примигна. Думитру. Той беше тук, до нея. Единственото солидно нещо във всепоглъщащата мъгла.

Той каза нещо, но в думите му нямаше смисъл. Те се отдалечиха бързо, но нещо в гласа му я накара да ги потърси в мъглата и колкото и да ѝ беше трудно, да ги подреди в правилната последователност.

— Мили боже, Алеи, за малко да паднеш! Изобщо не се опита да се задържиш на крака!

„Добре съм“ — искаше да каже тя и вероятно го стори, защото след миг чу други думи, този път добре подредени.

— Не. Не ме лъжи.

Сега го разбираше по-лесно. Той протегна ръка към нея и тя усети пръстите му върху бузата си. Странно, двете действия бяха отделни едно от друго. Ръката му беше студена.

— Ти париш — пошепна ужасено той. Тя не може да види лицето му, но гласът беше достатъчно ясен. — Ела, ще запаля огън. Нося в джоба си прахан.

Той я притисна до себе си и двамата се понесоха нанякъде. По едно време той я хвана за раменете и я натисна да седне. Това бе последното, което запомни, преди някой да я раздруса здраво.

Думитру. Преди малко бе произнесла името му. Преди колко малко? Тя отвори очи и лицето му се разля в оранжевочервена светлина. Гореща светлина, която усещаше и с лицето си.

— Огън — промълви тя. Замръзналият ѝ ум се раздвижи и отне част от топлината, която я обливаше.

— Да — отвърна тихо той. Лицето му изглеждаше напрегнато, дълбоки бразди прорязваха младите бузи. Сенките на наболата брада му придаваха изтощен вид. Никога не го беше виждала такъв. Бяла коса, набраздено лице... твърде стар, твърде стар за младия ѝ съпруг.

Огън. Умът ѝ се върна към огъня. Това беше важно. Не биваше да палят огън. Ще дойдат бандити... със сигурност ще се появят лоши хора и ще станат страшни неща...

— Угаси го — помоли тя. Нейният глас ли беше това? Изкашля се мъчително. — Много е опасно. — Гърлото ѝ беше абсолютно пресъхнало.

— Не — отговори решително Думитру. — Ти имаш нужда.

Алеи затвори очи, за да се опази от ярката светлина, и усети как някой я зави в топла завивка. Не. Нали нямаха завивки? Това беше палтото на Думитру. Искаше да протестира, но главата ѝ бучеше така силно, че ѝ беше невъзможно да говори. Усети ръцете му по краката си. Той свали обувките и чорапите ѝ. Топлината на ръцете му беше прекрасна болка, но далечна, сякаш принадлежеше на друг. Алеи чу странен шум и отвори очи. Той се взираше в стъпалата ѝ с разкривено лице.

— Алеи, сладка, сладка Алеи — прошепна той, но думите прозвучаха накъсано и немелодично.

Топлина. Постепенно Алеи си спомни как се усеща топлината. После усети тялото на Думитру до своето и потъна в дълбок сън. Последната ѝ мисъл беше, че пропада в дълбок кладенец.

Лицето на Думитру пареше непоносимо от близкия огън. Потеше се, защото пламтящото тяло на Алеи се притискаше до него, а в същото време гърбът му замръзваше.

Алеи не помръдваше. Неестествената, абсолютна неподвижност събуди в задните ъгълчета на съзнанието му примитивен, първичен страх, макар тихото ѝ дишане да показваше, че тя е още жива. Жена му се нуждаеше от топла стая, меко легло, силен бульон и дебели завивки. Нуждаеше се от човек, който знае как да ѝ помогне — от лекар или от жена, която познава лечебните растения. Нуждаеше се от сигурност. А той не беше в състояние да ѝ даде нищо, нищичко. Само я притискаше отчаяно до себе си, вслушваше се в ритъма на дишането ѝ, надяваше се и се молеше.

Често изпадаше в кошмари и се будеше, и сънят не беше различен от будуването. Хвърляше нови дърва в огъня, не го оставяше да угасне нито за миг. Светът зад светлия пръстен вече не беше черен, а се оцветяваше в сиво. Скоро щеше да настъпи денят. Думитру впи поглед в лицето на Алеи. Даже под червеното сияние на огъня то беше бледо, въсърчно, сухо. Защо не бе забелязал по-рано, че тя е изтощена до смърт? Защо тя не бе казала нищо? Но дори да беше казала, какво можеше да направи той?

Думитру хвърли няколко съчки в огъня, обиколи полянката, където бяха спрели, и погледна във всички посоки. Намираха се в ниска горичка, която приличаше на остров между нивите и не се виждаше от пътя. Вятърът беше утихнал, пушекът се издигаше право нагоре и се губеше в ниско надвисналите сиви облаци.

На всяка цена трябва да стигнат до дома на Огнян Пенев в София. Там Алеи ще е на сигурно място. Пътят се виеше като змия през нивите. До София оставаха не повече от осем километра. Не вярваше, че ще може да носи Алеи на такова разстояние, а дори и да се справи, рискът за здравето ѝ беше твърде голям. Три часа. Трябваша му не повече от три часа, докато намери къщата на Пенев и го убеди да му даде кола, за да се върне и да вземе Алеи. Трябваше да я остави сама за три часа. Дали да рискува?

Върна се при огъня и завари Алеи да седи и да примигва замаяно.

— Ето къде си бил — изрече тя дрезгаво, е безизразно лице. — Съжалявам, че развалих всичко и се разболях.

Очите ѝ бяха дълбоко хлътнали в орбитите и ѝ личеше, че говори трудно.

— Защото преди ни беше весело, нали? — попита безгрижно той, опитвайки се да преглътне мъчителния страх, който горчеше като жлъчка в гърлото му.

— Хмм... — промърмори тя.

Той ѝ подаде манерката и благодари на небето, че бандитите не са се сетили да го претърсят. Тя пи послушно, макар че правеше гримаси при всяка глътка.

— Краката ми са в рани — каза тя, огледа ги равнодушно и ги протегна към огъня.

— Да — промълви той и стомахът му се сгърчи от болка — не защото изглеждаха толкова зле, а защото бяха нейните крака. Стъпалата, които беше държал в ръцете си още докато бяха безупречни и гладки, замайващо красиви.

Сега кожата беше подпухнала от влагата, стъпалата бяха покрити с мехури, петите бяха напукани и кървяха, а два от пръстите на левия крак изглеждаха призрачно бели — типично за начално измръзване.

— Сега ме боли — призна тя. — През нощта не усещах нищо. Добре направи, че спря.

Думитру махна с ръка. Не заслужаваше благодарност.

— Ти не би могла да вървиш по-нататък. Трябваше да спрем по-рано. Ще събера още дърва, а после ще отида в София, за да намеря кола и да те прибера. До обед ще се върна. Ще можеш ли дотогава да поддържаш огъня?

За момент Алеи остана неподвижна.

— Да — отговори със същия безучастен тон, с който говореше след събуждането си. — Но ще ти трябва пари.

— Имам приятел в София, забрави ли? — успокои я Думитру. — Не ни трябва пари.

— Аз имам пари — обясни тя и го изгледа със събрани над носа вежди.

Умът ѝ е объркан, каза си Думитру.

— Да, знам — проговори вразумително той. — Парите ти са на сигурно място в банката. В Женева, нали знаеш?

— Не — отсече тя и направи гримаса. — Тук. Имам пари.

— Направи пауза и се опита да обясни. — Част от годишната ми издръжка. В подплатата на корсета. Сърбите не ги намериха.

Думитру зяпна изумено.

— Колко?

— Не знам точно. Седемдесет или осемдесет лири в талери. — Напрежението от разговора я направи още по-бледа. — Не ти казах, защото исках да избягам. А после забравих. Сега се нуждаем от тези пари. Вземи ги. Помогни ми.

За да се върнат в Северинор, ще им трябва поне сто и петдесет английски лири, но осемдесет бяха добро начало. Парите ще му помогнат да убеди Пенев в своята самоличност и в искреността си. Помогна на Алеи да свали корсета и да облече отново другите дрехи. Тя се отпусна изтощено върху наметката. Беше толкова слаба, че не се възпротиви, когато той я зави с палтото си.

— Сигурна ли си, че ще можеш да поддържаш огъня? — попита отново той.

— Да — отвърна едва чуто тя и очите ѝ се затвориха. Думитру отвори корсета и го изтърси. Шеп талери се изтъркаляха в скута му.

— Хитрушата Алеи — пошепна той и си пожела и той да бе постъпил като нея.

Остави я с куп дърва, с манерката и последното парче хляб. Скри парите в кожена кесия под ризата си и се запъти на югоизток. София беше последната им надежда.

Само след час Думитру бе стигнал до крайните квартали на София. Вървеше по-бавно, отколкото беше възнамерявал, но през нощта почти не бе спал, главата му пулсираше болезнено, краката му тежаха, а мислите бяха лениви. Слава богу, не срещна други бандити. Съмняваше се, че в това си състояние ще успее да им се изплъзне втори път.

Бързо прекоси предградието. Ниските къщички постепенно станаха двуетажни и се скупчиха по-близо една до друга. Улиците обаче не се разшириха. Високите фасади хвърляха сенки и долу винаги цареше полумрак. От време на време минаваше покрай голяма сграда с вътрешен двор — църква или джамия, — която нарушаваше монотонността на варосаните стени.

София беше седалище на бейлербея — османския губернатор на цяла европейска Турция, затова Думитру имаше много контакти в града. Смяташе, че е твърде рисковано да се приближава до бейлербея, затова поддържаше тесни връзки с двама души, които не принадлежаха към двора: един евреин, собственик на малко магазинче, който осигуряваше дискретни убежища за срещи с мюсюлмански жени от висшите класи, и един богат християнски търговец. Тъкмо той беше днешната му цел.

Попита няколко улични търговци и те го насочиха към къщата на Пенев. Видя му се голяма и стабилна и това го успокои. Огнян Пенев можеше да си позволи такъв дом. Съвсем спокойно можеше да им плати пътя до Северинор и със сигурност щеше да сметне плащането за добра инвестиция. Беше му трудно да мине покрай подозрителния слуга на вратата, но успя да се справи с няколко немски фрази. Найсетне го преведоха през просторния вътрешен двор и влязоха в голям салон. Оставиха го да чака там с уверението, че домакинът ей сега ще дойде.

Огнян Пенев се появи много скоро. Мъж на средна възраст с блестящи черни очи и избухлив темперамент. Влезе през вратата в другия край на салона и Думитру побърза да стане, но Пенев го спря с широк жест.

— Не ставайте, не ставайте! Ако наистина сте този, за когото ви смятам, нямате причини да ставате заради мен.

Думитру се отпусна на стола и попита с лека тревога:

— Как смятате, кой съм аз?

Пенев се ухили.

— Скъпи приятелю, не може да сте никой друг, освен избягалия влашки граф. Шпионите на султана знаят, че преди три дни сте тръгнали от Белград и ще минете през София. А както знаете, половината шпиони на султана са и мои. И ваши, разбира се, докато ми изпращате щедри суми за информацията, която събирам. От чисто търговски съображения, разбира се.

— Разбира се — кимна сковано Думитру. Притеснението му нарастваше. Пенев веднага му стана несимпатичен. Май трябваше да избере евреина. Може да не беше толкова богат, но имаше връзки.

— Влашкият граф е необикновена, извънредно умна личност. Не е за чудене, че е избягал от охраната и сега се явява в моя дом.

Пенев говореше с нарастващо оживление и е някакъв необясним триумф.

— Такива бяха мислите ми, когато портиерът съобщи, че на вратата ми е почукал мистериозен човек: млад, но с посивяла коса, който настоява да говори с мен. Е, какво точно искате?

Вече беше твърде късно да променя намеренията си, затова Думитру му разказа набързо какво бе преживял дотук. Версията бе грижливо съкратена, а подозрението не му позволи да спомене, че носи пари. Това само щеше да влоши положението му. По-добре да намери някакъв начин да наеме кола, а после да откара Алеи в малко хотелче, където никой не ги познава. Защо, по дяволите, потърси старите си контакти? Явно умът му не работеше добре. А и главата го болеше непоносимо. Беше твърде изтощен и уплашен, за да разсъждава ясно, затова просто бе последвал първоначалния си план. Можеше само да се надява, че не е допуснал фатална грешка. Но дори и да беше така, не можеше да не каже къде е оставил Алеи — това беше единствената ѝ надежда за спасение. Ако никой не отиде да я вземе преди падането на нощта, тя ще умре. Защото не беше в състояние дори да събере дърва за огън. Подробно разказа колко чаровна и необикновено красива е спътницата му, надявайки се, че

българинът ще отиде да я вземе, все едно дали от честни или от нечестни подбуди.

— Ама разбира се — засмя се широко Пенев, когато Думитру най-сетне млъкна, — веднага ще изпратя някой да прибере дамата. Мисля, че познавам мястото, което описахте. — Той плесна два пъти е ръце и в салона влязоха четирима едри мъже в кафтани и с фесове на главите. Те се поклониха кратко и се наредиха покрай стената.

Думитру стана. Вече беше убеден, че е попаднал в капан. Помещението сякаш потъна в мъгла. Търговецът каза нещо на български. Двама мъже се поклониха дълбоко и излязоха напред.

— Не се безпокойте — продължи Пенев на немски и се засмя доволно, — ние ще приберем хубавата ви женичка. Бейлербеят ще се зарадва много да ви види. Боя се, че това ще означава за мен много повече от вашите редки и крайно недостатъчни плащания.

Мъжете направиха крачка към Думитру. Той се завъртя, но знаеше, че няма къде да избяга. Отново пленник.

От устата му се изтръгна грозно проклятие. Всичко преживяно през последните две седмици се разтовари в невероятен изблик на гняв. Много добре знаеше, че е безсмислено, но се нахвърли върху най-близкия мъж. Замахна с юмрук и му счупи носа. Останалите се нахвърлиха да го усмирят. Той замахваше отново и отново, а върху него се сипеха удари и го улучваха от всички страни. Обръщайки маси и столове, Думитру отстъпваше към стената, докато Пенев крещеше на хората си да пазят мебелите му.

Думитру нанесе безброй удари: за себе си и за Алеи и за напразните им надежди. Мъжете го удряха, където сварят, но той не усещаше болка. Не усети нищо дори когато го удариха с тояга по главата и пред очите му експлодира сноп светлина. Главата му се удари в стената, той се свлече и не мръдна повече.

Чула приближаващи стъпки, Алеи се събуди. Думитру... кола... Две ясни думи в замъгления ѝ мозък предизвикаха облекчение. Тя отвори с мъка очи и примигна, за да прогони умората, болката и треската.

Между дърветата се появиха непознати мъже. Алеи скочи в паника и изпищя от болка в стъпалата. Светът около нея се завъртя

опасно, а от дъното се надигна черен мрак и заплаши да я обгърне.

— О, проклятие, пак ли ще ни затворят — промърмори тя, преди да потъне в черната мъгла на припадъка.

Така и не разбра какво ще ѝ сторят.

Алеи не знаеше откога лежи в тъмната стая, ухаеща на странни ориенталски подправки и чужди лекарства. В началото беше твърде болна и нищо не я интересуваше. Усецаше как времето лети, познаваше лицата на хората, които се навеждаха над леглото ѝ и се грижеха за нея. Пиеше, каквото ѝ даваха да пие, кашляше, когато ѝ нареждаха да кашля. Нито един от хората, които ѝ помагаша да оздравее, не отговаряше на въпросите ѝ, затова след известно време се отказа да пита. Вместо това изучаваше шарките на мозайката по пода, или се взираше с часове в танцуващите сенки по стените, хвърляни от единствената свещ до леглото ѝ, която не угасваше денем и нощем.

Най-сетне температурата спадна, остави я изпотена и трепереца от слабост, но с ясна глава, макар че все още ѝ беше трудно да мисли. Сънищата ѝ изгубиха трескавата си, фантастична окраска и се превърнаха в обикновени кошмари. Отново и отново сънуваше себе си и Думитру в помещение без прозорци и врати, цялото облицовано с черни и бели плочки, които сякаш се движеха. Първо трябваше да разберат какви са големите триъгълници, разпръснати наоколо — това беше абсолютно необходимо за бягството им.

Един ден Алеи отвори очи и установи, че треската окончателно си е отишла. Моментално разгада загадката на съня с пода на черни и бели плочки и се засмя истерично, горчиво и малко глупаво. Смя се, докато затрепери от изтощение и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Графиньо Северинор — заговори я жената, която през цялото време бе седяла до леглото и. Всички тук я наричаха така, макар да беше сигурна, че никога не им е казвала името си. — Какво ви е?

— Нищо ми няма — отговори Алеи, отпусна се на дивана и вдигна поглед към тавана. — Току-що открих нова форма на математическо записване, но тя не може да бъде от полза нито за мен, нито за когото и да било друго.

През този ден остана доста време будна, но не правеше нищо, просто се вираше в празното пространство. Едната половина на разума ѝ беше заета със страха за Думитру — Алеи я оприличи на планина от ситен чакъл, гладко шлифован от водите на голяма река, докато другата половина подреждаше групи от екстракомплексни числа в танцуващи решетки и извършваше изчисленията, които доскоро я измъчваха.

Скоро, може би още на следващия ден, болногледачите ѝ дръпнаха тежките завеси и на два етажа под нея се разкри голяма, слънчева, обградена с високи зидове градина. Разрешиха ѝ да се облече и да походи по стаята, но тя беше още много слаба и дори най-малкото усилие я изморяваше. Не ѝ позволяваха да напуска стаята. Жените, които се грижеха за нея, не отговаряха на въпросите ѝ. Ала когато помоли за книги — на немски, английски, френски, латински или гръцки, — веднага ѝ донесоха цяла кошница и това обогати знанията ѝ за мъжа, който я бе затворил тук, с цели три аспекта: той бе богат, притежаваше впечатляваща библиотека и беше мохамеданин. Последното заключение не беше особено трудно, защото жените около нея носеха турски дрехи и често споменаваха господ, но не с християнското му име.

Алеи си избра исторически трактат, написан на ръка, вероятно още от византийско време. Беше на гръцки диалект, който се разбираше трудно и изискваше пълно съсредоточаване. Тя четеше и чакаше.

Най-сетне, след три или четири дни, една от жените ѝ съобщи без дълги предисловия:

— Мъжът ви дълго време беше болен, но вече е по-добре. Опасността от зараза отмина. Бейлербеят си поговори с него и реши, че двамата трябва да бъдете отведени при султана. Той ще реши какво да прави с вас. Заповядаха ми да ви придружа. Името ми е Айгюл.

Сърцето на Алеи направи огромен скок — от радост и облекчение, толкова силни, че беше готова да избухне в плач. Думитру беше жив, беше наблизко... но опасността не беше отминала.

— Искам да го видя — каза тихо тя.

— Бейлербея ли? — Жената срещу нея се слиса.

— Съпруга си. Искам да видя съпруга си.

Алеи прехапа устни, защото беше готова да крещи, да се моли, да заплашва, да обещава — всичко, само и само да я заведат при него, пък било и за минутка.

Айгюл видимо се отпусна.

— Не е възможно, но не се притеснявайте, ще го видите много скоро. Бейлербеят реши, че и двамата сте още много слаби, за да пътувате на коне. Ще тръгнете утре и ще се возите заедно в една от каретите на господаря. — Тя сведе очи и продължи колебливо: — Чух как ви е откраднал и обезчестил... и как сте се опитали да избягате от него. Но той ви е направил почтена жена и ви е спасил от сърбите. Това е благородно... и романтично. Много се радвам, че сега гледате на него като на свой господар.

— Да — кимна решително Алеи и стисна зъби, защото беше готова да избухне в истеричен смях. Представата на Айгюл за благородство надали щеше да бъде приета с разбиране в Англия. — Права сте, беше много романтично.

Макар че в главата ѝ цареше хаос и тя не беше в състояние да го овладее, Алеи грабна отново историческия трактат и седна до прозореца. Трябваше някак да убие времето до тръгването.

Думитру затвори очи и се облегна на меката тапицерия. Чувстваше се твърде слаб и уморен, за да мисли. След като докторът от Александрия заяви, че животът му е въвн от опасност и вече няма опасност от зараза, Мехмед паша го подложи на тридневен разпит. Макар да се съобразяваше с крехкото му здраве, той не се поколеба да го притисне до стената.

В крайна сметка Думитру се отърва леко. Бейлербеят сметна, че султанът може да се ядоса, ако му пратят важния пленник със следи от мъчения по тялото — защото само той имаше привилегията да измъчва високопоставените пленници. Пък и пашата нямаше причини да прибегва до такива методи, защото Думитру говореше с готовност. Поиска единствено доказателство, че Алеи е жива и здрава, че не са й сторили зло. Донесоха му дрехите ѝ и му описаха странното и все пак предвидимо поведение на жена му след оздравяването ѝ. Думитру беше готов да избухне в смях и да разцелува забулената жена, която му разказа как се държи Алеи доказателство, че тя е здрава и бодра.

Думитру не беше нито патриот, нито революционер. Той беше просто един незначителен, егоцентричен принц, който в момента се интересуваше единствено да поддържа доброто настроение на бейлербея — за негово собствено добро и за доброто на Алеи. Използваше истината като обвивка на лъжите, които говореше на Мехмед Решид паша, и се забавляваше, като описваше в подробности двойната игра на Пенев, доколкото по време на боледуването си бе успял да събере късметата от пъзела в едно цяло. Можеше да се надява, че търговецът ще си плати за коварството, както заслужава.

Трите дни отминаха и бейлербеят заповяда Думитру да потегли към Константинопол, охраняван от вече четвърти отряд войници. Пашата не каза нито дума за Алеи и Думитру реши да не го оставя с убеждението, че е премълчал нещо, че не го е снабдил с исканата информация. Когато го поведоха към каретата, зад която се бяха наредили тридесетина български и османски войници, той не знаеше нищо, освен вероятната цел на пътуването.

Когато един войник отвори вратичката, сърцето му спря да бие. Вътре седеше Алеи.

Отслабнала е, каза си веднага Думитру, макар че свободният турски кафтан и дългото було скриваха фигурата ѝ. Кожата ѝ беше прозрачна и той неволно я оприличи на чернокоса Евридика от

модерната епоха, върнала се от царството на мъртвите. Крехкостта ѝ беше очебийна, направо поразяваща, и събуди закрилническия му инстинкт като никога досега. Зелените очи изглеждаха прекалено големи и блестящи върху тясното, фино изрязано лице. Какви преживявания бяха подчертали красотата ѝ, кое я бе направило така сияеща? Когато пристигна в Северинор, тя беше съвършената светска красавица, украса на английските салони, жена, която моментално привлича вниманието на мъжете. А сега болестта я бе превърнала в неземно красиво същество.

— Ти си тук... — пошепна тя и първоначалното напрежение помежду им изчезна. — Не смеех да вярвам...

Думитру се настани в каретата. Едра забулена туркиня ги последва и затвори вратичката. Алеи пренебрегна присъствието на жената и го целуна със сила, която изобличаваше в лъжа видимата ѝ крехкост. Господи, устните ѝ бяха толкова сладки, а тялото ѝ — тънко, но реално — се притискаше към неговото така прекрасно. Тя ухаеше на екзотичен парфюм и имаше вкус на далекоизточни подправки, но въпреки това си беше тя със своя неповторим, уникален аромат и вкус. Всичко това беше част от нея, както тялото ѝ, умът и непоколебимата воля.

Най-сетне тя се отдели с въздишка от него и той я настани до себе си. Тя се отпусна тежко на седалката, което издаде слабостта ѝ въпреки дивата целувка. Облегна се на рамото му и отново въздъхна.

— Не вярвах, че ще те видя след онази нощ — заговори тя на френски и хвърли бърз поглед към компаньонката, която се опитваше да гледа неодобрително, но явно беше впечатлена, доколкото Думитру можеше да разбере нещо от тясната отворена ивица около очите.

— И аз мислех същото — призна Думитру.

Тя се сгуши в него.

— Страх ме е, Думитру... Сърцето му се сгърчи от болка.

— Не бива да се страхуваш.

— Не ме убеждавай, че няма от какво да се боим — възрази сериозно тя. — Знам къде отиваме, знам какво ще ти стори султанът, щом пристигнем там.

Съмнявам се, че можеш да си го представиш, любов моя, помисли си Думитру и въпреки отчаянието си беше готов да се засмее. Но каза само:

— Страхът не е от полза нито за теб, нито за мен, скъпа.

Алеи мълча дълго. Когато най-сетне заговори, изглеждаше примирена:

— Никой от двамата ни няма да се измъкне, нали? Казаха ми, че и ти си болен, сега го виждам по лицето ти. Искан да ти кажа, че трябва да избягаш без мен, защото на мен няма да ми сторят нищо, но сега ми е ясно, че това е невъзможно. — Тя се усмихна тъжно. — Трябваше да изчакаме, докато наближим Константинопол, и тогава да избягаме.

— Никога не бих избягал без теб, даже да ми се удаде благоприятен случай — отговори просто Думитру.

— Това е глупаво — изфуча тя и очите ѝ засвяткаха гневно.

— Никога не съм твърдял, че не съм глупав — кимна с усмивка той. — Но сега това е без значение, нали?

— Да — отговори тя. — Сега сме заедно в добро и в зло.

Капитанът на войниците изрева някаква заповед и конниците се наредиха от двете страни на каретата.

— Имам нещо, което е твое — каза Думитру, извади от палтото си торбичката с парите и ѝ я подаде.

— Ще ми помогнат ли тези пари? — попита тя, взе торбичката и я прибра под полата си. Очевидно някъде там имаше скрит джоб. Умно момиче!

— Съмнявам се, но човек никога не може да знае. Във всеки случай на теб ще ти свършат по-добра работа, отколкото на мен, сигурен съм.

— Ще направя всичко, което мога, Думитру — обеща сериозно Алеи. — Не знам дали мога да помогна с нещо, но ти обещавам, че ако забележа и най-малкия шанс, няма да го оставя да ми се изплъзне.

Думитру се намръщи заплашително.

— Не прекалявай с рисковете, Алеи. Никога няма да си простя, ако ти се случи нещо лошо.

Тя извърна глава.

— Не ме е страх. Ако с мен се случи нещо, ти сигурно никога няма да узнаеш.

Думитру знаеше, че няма смисъл да я разубеждава, затова не каза нищо. Най-сетне каретата потегли. Към Константинопол. Към неговата гибел.

Бързо оставиха София зад гърба си. България беше различна от Сърбия. Пътят беше павиран. Чиновниците на султана се стараеха да поддържат в добро състояние прастария път на керваните, който водеше на юг, към старата византийска столица. На равни разстояния бяха построени крайпътни станции, които снабдяваха османските и гръцките кервани и правителствените чиновници. Ранната зима бе отстъпила пред мека есен. От ден на ден ставаше по-топло, особено когато излязоха от хладната вътрешност на страната и се приближиха до морето.

Думитру гледаше любопитно през решетките на прозорчетата. Горите се редуваха със села и обработени поля. Алеи също гледаше през прозорчето от своята страна. През повечето време двамата мълчаха. Вече си бяха разказали всичко, което им се бе случило междуременно. Алеи често облягаше глава на рамото му и се взираше навън, докато новата ѝ камериерка плетеше или шиеше.

Говореха си само за незначителни неща. Не споменаваха нищо за злокобната съдба, която ги очакваше в Константинопол. Думитру ѝ разказваше за Византия и Османската империя, за живота на хората тук и за детството си. Алси му разказваше как е живяла в Лийдс и за своя кумир Йезекиил, за когото може би щяла да се омъжи, ако животът ѝ се бил развил по друг начин, за гувернантката си Гретхен, за странните приятелства, които имала през годините, за четирите неуспешни бални сезона в Лондон.

— Градът ще ти липсва — промълви тъжно Думитру. — Всеки град.

— Да — призна тя и зелените ѝ очи блеснаха като на котка. — Затова исках да отида във Виена. Нямам желание да живея в двора, но обичам енергията и навалищата на града, музеите, университетите, оперите. В някои градове има литературни и научни салони или клубове, където допускат и жени. Е, не са равноправни с мъжете, но не са и само декорация.

— Обикновено това са домакините или известни куртизанки — отбеляза сухо Думитру.

— И какво от това? — Алеи поклати глава и късите ѝ къдрици заподскачаха.

— Понякога Париж ми липсва — призна той. — Особено когато приберем реколтата и лятната работа отmine. През зимата се правят

ремонти, но само ако времето е хубаво, а през късите дни и дългите нощи седя пред огъня, пия бренди и чета книгите, които съм чел вече сто пъти.

— Е, тогава ще прекарваме зимите в Париж — реши с усмивка Алеи. — Или в Германия. Или в Шотландия. Имам приятели в университета в Единбург, които няма да се учудят особено, че съм жена. Можем да отидем и в Кеймбридж.

Думитру се засмя и я прегърна.

— Ако държиш да осъществим тази мечта, ще се наложи да дадеш от твоите пари. Казах ти, че пет хиляди лири не стигат за нищо, когато имаш пет хиляди и петстотин квадратни километра ниви и гори, където от четиристотин години не се е вършило нищо, а ти държиш да ги модернизираш за един човешки живот.

— За канала при всички случаи ще взема от зестрата си — отговори сериозно тя. — Колко ще струва?

— Към петнайсет хиляди. — Думитру имаше чувството, че е минала цяла вечност, откакто каналът беше най-големият му проблем. — Най-предпазливата оценка показва, че чистата годишна печалба ще е шестстотин лири. Разбира се, ще се стремим да подобрим производителността.

— Не разбирам защо не ми каза всичко това — промълви тя и се прилепи още по-плътнo до него. — Това значи четири процента от инвестираната сума. Печалбата ще бъде за мен, защото аз съм вложила капитала, нали?

Думитру я погледна смаяно и избухна в смях.

— Какво ще кажеш да ти давам половината? Капиталът може да е твой, но планирането и строителството са мои.

— Шейсет на четиридесет — контрира го тя.

— Разбрахме се.

Алеи го изгледа недоверчиво.

— Сериозно ли говориш?

Думитру я погледна стъписано.

— А ти не говориш ли сериозно?

Тя се усмихна с разбиране.

— Не. Ти ще искаш петдесет процента, за да можеш да инвестираш парите в земята си.

— Права си — призна той. — Един ден Северинор ще е богато имение, но за това са нужни много талери... или лири.

— Тогава би било добре да вложиш в обновяването цялата печалба от канала — посъветва го тя.

— А какво ще стане с твоята независимост? — попита той съвсем тихо.

Алеи вдигна рамене.

— Винаги ще имам осемдесет и пет хиляди лири независимост. Това ще е достатъчно, докато си получа наследството.

— Какво наследство? — Думитру примигна смаяно.

— Как мислиш, какво ще стане с фабриките на баща ми, когато един ден си отиде? — попита Алеи и се засмя на изражението му. — Разбира се, това не означава, че ще продължа работата на татко. Ще продам фабриките и ако мама е още жива, тя ще получи едната половина, а аз — другата. Да не забравяме и половината от печалбите през всичките тези години.

— Извини ме за дръзкия въпрос, но не мога да се стърпя: каква ще е общата сума? — Думитру беше толкова вторачен в зестрата ѝ, че изобщо не бе помислил за наследството.

— Няма да се учудя, ако се окаже, че наследството на татко е повече от един милион лири — отговори скромно Алеи. — Това включва и фабриките, разбира се. Знам, че в Англия има лордове, които са по-богати, все пак земята си е земя... но си мисля, че ще стана най-богатата жена в Англия, ако не и в Европа.

— Какво ще правиш с толкова много пари? — попита замаяно Думитру.

— Ще построя университети за жени — поне в десетина европейски университетски центрове — отвърна веднага тя и очите ѝ засвяткаха. — Възгледите на мъжете ще се променят по-лесно с пари, отколкото с аргументи. Ще създам международно философско дружество, отворено и за двата пола, което всяка година ще награждава най-добрите философски трактати със солидни суми. Освен това... — в гласа ѝ се прокрадна плахост — ще помогна да направим Северинор най-прогресивното, най-печелившото имение в цяла Европа и ще заделя значителна сума, за да могат децата ни да се наслаждават на предимствата на нашето богатство.

— Мислех, че не обичаш деца — промълви Думитру. Беше трогнат, макар да знаеше, че това видение е невъзможно.

— Не обичам бебета — поправи го тя. — Не харесвам как миришат, смятам ги за безполезни и изнервящи. Но децата растат бързо, освен това мисля, че ще обичам нашите деца.

— Радвам се да го чуя — пошепна той и я целуна по косата. — И аз ще обичам много нашите деца, особено ако имат прекрасните ти зелени очи.

— Не е редно да предпочиташ едно за сметка на другите — възрази тя с престорен укор.

— Със сигурност няма — увери я през смях той.

Последва дълго мълчание.

Всяка вечер спираха в крайпътен хан. Думитру спеше сам, Алеи делеше стаята с камериерката. Войниците се разполагаха в коридора и прогонваха всички други пътници.

Когато на осмия ден спряха пред поредния хан, Думитру каза:

— Снощи подслушах офицерите. Остават ни три дни до Константинопол.

Алеи помръкна.

— Мислех си, че имаме повече време. — Вдигна безпомощно рамене и се усмихна тъжно. — По-точно вярвах, че пътуването ни ще продължи вечно.

— Всичко хубаво си има край — промълви той и макар че не го искаше, в гласа му звънна гняв.

— Така е — кимна тя и сведе поглед.

Камериерката вече бе слязла от каретата и ги очакваше в двора на хана. Алеи също слезе. Изглеждаше мъничка и крехка, докато вървеше към очакващата я едра, забулена туркиня.

Думитру бе отведен в стаята. Пред вратата и прозореца застанаха въоръжени войници. Като всяка вечер се нахрани сам — днес по изключение в стаята му имаше маса. След малко остави лъжицата.

Войниците не му разрешаваха да се храни с нож, нито да се бръсне сам. Всяка сутрин в стаята му влизаше бръснар, придружен от въоръжен войник. Думитру не знаеше какво точно се стремят да предотвратят пазачите му: бягство или самоубийство. Постепенно възстановяваше силите си, но все още не беше в състояние да избяга заедно с Алеи и да я защитава срещу цял отряд войници.

Някой почука тихо на вратата му и Думитру се изправи смаяно. Вратата се отвори и той видя първо войнишка униформа... а после Алеи с газена лампа в ръка, облечена в нощница и забулена. Преди да е успял да реагира, тя влезе и веднага затвори вратата зад себе си.

— Прав беше — усмихна се леко тя. — Човек никога не знае за какво могат да му послужат парите. Подкупих войниците и камериерката. След няколко дни вече няма да има значение дали сме спали в различни стаи или не.

— О, Алеи... — въздъхна Думитру. Постъпката ѝ беше безсмислен жест и сигурно щеше да увеличи страданията им, когато дойдеше неизбежната раздяла. Ами ако тя забременееше...

Тази представа би трябвало да го ужаси: Какво би могло да очаква от живота едно дете, родено при такива обстоятелства? Въпреки това мисълта го изпълни с безумна надежда — чувство, което от седмици не си позволяваше.

— Ела тук — промълви дрезгаво той и я грабна в прегръдките си.

Тя се вкопчи в него и го зацелува с отчаяние, което му отне дъха. Беше гола под нощницата и той усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под тънката материя. И беше гореща, сладостно гореща, не от треска, а от желание.

Само след минута бе свалил нощницата ѝ и собствените си дрехи. Тя застана треперееща под светлината на лампата, защото малкият мангал почти не топлеше стаята. Гърдите ѝ бяха все така пищни, но закръглеността на хълбоците беше изчезнала.

Той вдигна поглед и видя, че тя се е вторачила в него. От побоя, който му бяха нанесли копоите на Пенев, бяха останали само няколко сини петна по гърдите.

— Били са те — пошепна ужасено Алеи. — О, Думитру...

— Аз им отговорих със същото, повярвай — засмя се той.

— Побеснях от гняв, като разбрах, че човекът, с когото контактувам в София, е измамник.

Алеи зяпна смаяно.

— Наистина ли? Нищо не си ми казал за това!

— Не можах да се добера до него, но копоите, които насъска срещу мен, сигурно доста време след това са си близали раните.

— Много добре — рече злобно Алеи. — Това заслужават.

— Олеле! — засмя се отново Думитру. — Моля те, Алеи, напомняй ми, че не бива да те настройвам срещу себе си. Втори път сигурно няма да оживея.

— Не се знае дали ще оживееш и първия път — установи трезвотя.

— Не бива да се обвиняваш — рече той и поклати глава.

— Я се погледни: трепериш така силно, че едва се държиш на краката си. — Грабна завивката от леглото и я метна на раменете ѝ.

Алеи се уви, но изражението ѝ си остана все така упорито.

— Може би не нося цялата отговорност, но поне една част със сигурност.

Думитру въздъхна.

— Също като мен. Но аз нося по-голямата част от отговорността. Аз съм виновен, че избягахме от сърбите, и пак аз съм виновен, че се оставих да ни хванат. — Тя се опита да го прекъсне, но той вдигна ръка. — Не. Дръж се така, сякаш не съм казал нищо. Няма да се караме цяла нощ кой колко е виновен. Какво значение има това сега? Кой го е грижи за вината?

Алеи кимна бавно.

— Имаш право. — Тя мълча известно време, после стисна устни и претърси лицето му е очи. Накрая извика задавено: — По дяволите, Думитру! Не искам да те изгубя!

— Аз също не искам да те изгубя — отговори той и издаде звук, който беше колкото смях, толкова и хълцане. Алеи го потегли към леглото и отново започна да го целува.

Тялото му беше толкова топло, толкова добре познато... Алеи плачеше, без да го съзнава. Целуваше го отново и отново, вкусваше го, за да запомни всяка частица от него. Нуждаеше се от него като никога досега. Нуждаеше се от нещо, което никой да не може да ѝ отнеме. Плъзгаше се по тялото му и го целуваше навсякъде.

— О, Алеи — прошепна задавено той. — Моя сладка, сладка Алеи, всичко ще бъде наред.

Тя се приближи към лицето му и погледна в светлосините му очи.

— Не, Думитру, няма да е наред. Тъкмо там е проблемът. Вече нищо няма да бъде наред.

— Ти ще оцелееш. Ще те освободят — увери я той. — Сигурен съм. Ще се върнеш в Англия, ще се омъжиш повторно и ще родиш деца от друг мъж. Ще създадеш университети за жени и философското си общество. Ще станеш най-известната жена на света. Хората ще те запомнят с добро.

Докато говореше, той я притискаше до гърдите си, сякаш можеше да я обвърже с думите си.

— Не, Думитру — прошепна задавено тя.

— Да, да — повтори настойчиво той. — Така трябва да бъде, Алеи. Ако знам, че един ден отново ще си щастлива, ще мога да понеса всичко, но иначе...

— Не искам да те загубя, Думитру — изплака тя и стисна ръце в юмруци. — Не искам! Не мога! Отказвам!

Гласът и се повишаваше с всяка дума, докато накрая стана пронизителен и пазачите зад вратата нададоха ухо.

— Стига, Алеи — помоли дрезгаво той и затвори очи, докато двамата споделяха болката си.

Тя преглътна риданията си и двамата се любиха, тласкани от агонията в кръвта си. При всеки тласък гърдите ѝ се опираха в горната част на тялото му и той се движеше в нея все по-бързо и по-бързо, докато и двамата се хвърлиха в пропаст от емоции, които разкъсаха Алеи, ослепиха я и я оглушиха. Болката, тъгата, радостта и щастието се обединиха. Въпреки това тя знаеше — беше абсолютно сигурна — че това не е достатъчно и никога няма да бъде, че нищо, което един от двамата казва или прави, не може да промени този ужасен факт.

Тя падна на гърдите на Думитру и изпъшка тежко. Той я прегърна и я задържа.

— Не искам тази нощ да свърши — промълви тя. — Никога.

— Знам. — Гърдите му завибрираха до лицето ѝ.

— Какво ще ти сторят? — попита тя с пресекващ глас.

— Стига, Алеи... — въздъхна тежко той.

— Имам право да знам — продължи с укрепващ глас тя, пренебрегвайки недоволството му. — Ще те измъчват, нали? Чела съм, че султанът винаги прави така.

— Да. — Отговорът прозвуча сериозно и окончателно.

— Колко време? Какво ще ти направят? Къде ще те отведат? Какво ще стане, щом свършат? — Въпросите изблизнаха като поток.

Ужасната несигурност, която я тласкаше през цялото време, изведнъж се сдоби с глас.

— Не знам, Алеи — отговори Думитру. Тя все още не смееше да го погледне в лицето. — Подслушах офицерите и знам, че ще отведат и двама ни в двореца Топкапъ, но нищо повече. Наистина.

— Не е много — пошушна тя.

— Така е — отговори той, заровил лице в косата ѝ.

Мълчаха известно време, после Алеи каза:

— Какво ще кажеш да обърнем мангала и да предизвикаме пожар?

Думитру поклати глава.

— И какво? Ще се задушим от дима, преди огънят да се е прехвърлил в съседната стая.

Алеи се загледа с празни очи в тавана.

— Няма ли да е по-добре, отколкото да...

— Не — прекъсна я решително той и обърна лицето ѝ към своето. — Алеи, обещавай ми, че няма да ме спреш, когато дойдат да ме отведат. Не искам да се излагаш на опасност заради мен.

— Няма да обещаая — отсече твърдо тя и се вкопчи в него.

— Моля те, Алеи — повтори той. — Това е последното, за което те моля...

Моля те... За първи път чуваше тези думи от устата му. Алеи прехапа устни, за да не избухне в сълзи. Добре, ще му обещае. В крайна сметка това са само думи. Само думи.

— Обещавам ти — пошепна тя, знаейки, че лъже. Думитру затвори очи и за секунда лицето му се разкриви от болка.

— Благодаря — промълви той.

— Люби ме, Думитру — пошепна тя с треперещ глас. — Люби ме до разсъмване.

Той се подчини, без да говори повече.

Тази и следващата нощ преминаха в любовно опиянение. През кратките паузи двамата говореха непрекъснато, защото ги беше страх от тишината. Ако изобщо спяха, то беше денем в трополящата карета, но дори тогава само задрямваха за кратко, защото отчаяно се опитваха да изживеят пълноценно малкото оставащи им часове. През последната нощ бяха толкова отчаяни и изтощени, че се вкопчиха мълчаливо един в друг и дълго останаха така.

Следобед пристигнаха в Константинопол. За малкото княжество Северинор това беше миг с историческо значение, не само поради съдбата, която очакваше Думитру в османската столица. Досега Константинопол беше далечна сила, макар че от векове насам определяше съдбините на земята му, ролята ѝ в Европа и в света. За първи път се случваше графът на Северинор да влезе в града.

Напредваха бавно, защото пред града се събираха много пътища, а трябваше да минат и през масивната тройна стена, пазила града в продължение на хиляда години, преди османците да го завладеят. Сега, в епохата на оръдията, стените се рушаха и бедняците крадяха камъни, за да си строят къщи.

Някога градът е бил изцяло римски, обясни Думитру, но повечето от старите постройки са разрушени от времето. Сега Константинопол е изцяло турски, с изключение на отделни еврейски и християнски квартали — доказваха го постройките, дрехите, гълчавата по улиците. Магазините бяха препълнени с екзотични стоки и търговците канеха минувачите да влязат, надвикваха шума на навалищата и колите, изпълнили улиците. Каретата напредваше бавно. Каруци и коли, мъже на коне и върволици мулета се бяха наредили на дълга опашка. Виждаха се и много магарета и камили. Ръчни колички, забулени жени, мъже в турски носии, плътно затворени носилки — всеки се блъскаше да мине по-напред и увеличаваше бъркотията. Алеи стисна до болка ръката на Думитру, неспособна да откъсне поглед от екзотичната гледка.

Три пъти видяха стройни минарета, които се издигаха над нагъсто скупчените къщи, и три пъти минаха покрай тях. После видяха величествена джамия, чиито очертания бяха известни на всеки образован човек в Османската империя. Като видя петте невероятни купола, Думитру бе връхлетян от пристъп на гадене.

— Света София — обясни глухо той. — Намира се точно до двореца Топкапъ.

Алеи отново стисна ръката му и не каза нищо.

Минаха покрай старинната джамия, някога най-голямата катедрала на Византийската империя. В сянката ѝ Думитру се почувства дребен и нищожен, а живота си — кратък като на муха. Може би наистина ми остава живот колкото на муха, помисли си той.

В края на площада пред джамията каретата зави по широка улица и влезе през отворената порта на двореца. Посрещна ги просторна градина. Алеята, по която се движеха, беше обградена от дървета, а зад тях се простираха морави, по които се движеха стотици хора в разнообразни носии. Спряха пред вътрешната порта. След кратки обяснения войниците, които ги ескортираха, слязоха и преведоха конете през портата. Каретата мина последна. Озоваха се в друга градина, по-малка от първата. Каретата спря и войниците образуваха двойна редица.

Състоя се нещо като церемониално предаване на пленниците. Един от местните пазачи отвори вратичката на каретата, посочи Алеи и каза нещо на турски.

— Време е да слезете — преведе Думитру.

Алеи пусна ръката му, надигна се и слезе, следвана от младата туркиня. Четирима пазачи излязоха напред, заградиха я и я поведоха по една от страничните алеи.

Сега беше негов ред. Стомахът му се сгърчи от болка. Смелите мъже умираха с гордо вдигнати глави — но той не искаше да умре. Каква смешна история. Животът му трябваше да свърши заради жалко предателство, не толкова поради политически борби. Очевидно другите не виждаха комичността на обстоятелствата и той нямаше друг изход, освен да играе ролята си, макар да я усещаше като пантомима. Той се изправи и слезе от каретата. Вътрешната градина бе огряна от заревото на ранната вечер.

Войниците веднага закрачиха към него. Ръцете им стискаха оръжията. Доця му се да побегне. Един изстрел в гърба и всичко ще свърши. Обаче войниците нямаха причини да, стрелят по него. А той нямаше къде да избяга. Нямаше оръжие. Щяха да го пребият от бой. Защо да страда още отсега? Какъв смисъл да търси болката толкова рано?

Затова остана неподвижен, втренчил поглед в паважа на алеята, и изчака да му сложат белезници. Двама войници го подхванаха за лактите, останалите затвориха редиците и Думитру позволи да го поведат по друг път — далеч от Алеи.

Когато чу писък и войниците спряха в колебание, той се обърна стреснато и видя Алеи. Глупавата Алеи беше само на десет метра от него и се опитваше да се освободи от охраняващите я, за да отиде при него. Изразът на лицето ѝ разкъса сърцето му.

— Думитру, обичам те! — извика тя, без да обръща внимание на ругатните на стражите.

О, божичко, Алеи!

— И аз те обичам — отговори тихо той. — Завинаги и във вечността.

После ѝ обърна гръб. Преведоха го през величествена порта и повече не я видя.

Алеи стоеше и се взираше в отдалечаващия се Думитру, неспособна да се помръдне.

— Мислех, че ще имаме още малко време — шепнеха устните ѝ. — Още съвсем мъничко...

— Мислехте си, че имате вечността.

Алеи се обърна стреснато към Айгюл. Големите очи на жената бяха пълни със съчувствие.

— Да вървим, мила — продължи туркинята. — Нищо не можете да направите. Аз ще се погрижа за вас и ще ви помогна да свикнете с харема.

— Нали няма да остана там? — попита с треперещ глас Алеи. До този момент нито една от възможностите, които се откриваха пред нея, не ѝ изглеждаше реалистична. Тази беше твърде фантастична за една обикновена англичанка и твърде незначителна в сравнение с ужаса, който очакваше Думитру.

Жената вдигна рамене.

— Кой знае? Мога да си представя какво мислите сега: че ще поискат от вас да станете наложница на султана. Не се бойте от такава съдба. Не сте подходяща за това, защото сте омъжена. Харемът не е само за жените на султана, повярвайте ми.

— О! — пошепна смутено Алеи. Щом престана да се противи, стражите веднага я пуснаха. Сега ги водеха към малка врата във висока стена и дори се усмихваха любезно. — Но какво ще стане с него? — пошепна тя и се протегна, за да хвърли последен поглед към алеята, по която бе минал Думитру.

Жената до нея я потупа майчински по рамото.

— О, мила моя, има неща, за които е по-добре да не знаем.

Алеи не каза нито дума повече.

Стражите спряха пред портичката. Появи се едър, пълен мъж с много черна кожа и въведе жените в харема. Африкански евнух, разбра смаяно Алеи, когато той заговори с висок, фалцетен глас. Истински, жив евнух!

Мъжът ги поведе през фантастични помещения. Във всяко друго време Алеи щеше да се възхищава гласно на изисканите мозайки и фините каменни орнаменти, но днес очите ѝ бяха слепи за изкуството. Навсякъде се виждаха само жени, от време на време по някой и друг черен евнух. Много от жените носеха западно облекло, само слугините и възрастните дами бяха в турски носии. Но тя нямаше нито време, нито желание да спре и да се огледа. Накрая влязоха в стая с решетка на прозореца и изглед към морето. Евнухът се поклони и я остави сама с Айгюл.

— Каква чест! — Туркинята се огледа зарадвано. — Някога тази стая е принадлежала на Сири ханъм, една от любимите жени на султана.

— Откъде знаете? — учуди се Алеи.

— Някога бях тук робиня в кухнята, после ми дариха свободата и ми позволиха да се омъжа — обясни жената. — Сега съм вдовица и понеже почтената жена не бива да бъде сама, помолих да ме пуснат да дойда с вас, когато бейлербейт заповяда някоя от слугините да ви придружи в Константинопол. Тук живее семейството на съпруга ми и сестра му предложи да ми потърси нов мъж.

— О! — пошепна Алеи и се отпусна замаяно на най-близкия диван. Масичките в западен стил бяха различното в това помещение,

иначе оскъдно мебелирано. — И какво ще стане сега?

Айгюл вдигна рамене.

— Ще чакаме, докато ви повикат при султана. Възможно е да ви подари на някоя от жените си. Тогава тя ще ви е господарка и трябва да правите, каквото ви каже.

— В двореца има ли затвор? — попита бързо Алеи, която не можеше да мисли за нищо друго, освен за Думитру.

— Имате предвид съпруга си, нали? — попита съчувствено жената и седна насреща ѝ. — За него няма надежда. Малкото ви пари не са достатъчни да подкупят човек, достатъчно влиятелен, за да го освободи. А даже и да имате парите, някой може да ви измами.

Алеи примигна изненадано.

— Подкуп?

Наистина ли беше възможно да прибегне до такова средство в палата на султана? Досега не беше помислила за това. Сега разбра защо Думитру поиска да му даде обещание, което не възнамеряваше да изпълни. Той имаше точна представа как работи османското правителство, и не искаше да рискува тя да падне в лапите на някой измамник. Много добре знаеш, че излъгах, каза му в ума си тя и в сърцето ѝ покълна нова надежда.

— Разбира се — кимна Айгюл, — но е нужна голяма сума и много влиятелна личност. Само някой наистина важен човек може да извади съпруга ви от затвора.

Алеи се замисли за момент.

— Ако не успея да го измъкна... Как мислите, мога ли да му пратя нещо?

— Зависи какво — отговори спокойно Айгюл. — Във всеки случай няма да струва много, защото ще подкупите само един човек — ключаря. Можете да му пратите храна, но няма как да му пратите пистолет.

— А нож? — попита Алеи с лудо биещо сърце. Съзнаваше какво предлага. — Съвсем малък. Няма да може да избяга с него.

— Да, мисля, че ще стане. Някога познавах повечето ключари от затвора. Сигурна съм, че поне един от тях още работи там.

— Още тази нощ — настоя Алеи. Преди да го е сполетяло нещо ужасно.

— Ако аллах реши, още преди разсъмване ще намеря нож и ще го пратя в килията заедно с нещо хубаво за ядене — обеща Айгюл.

Алеи извади олекналата торбичка и отброи няколко монети. Не знаеше дали Айгюл не я мами, но нямаше на кого друго да се довери. Трябваше да вярва на жената, иначе щеше да полудее. Сега тя беше единствената надежда на Думитру и щеше да направи всичко, което е по силите ѝ. Трябваше да действа. Щом не беше в състояние да го спаси, поне да му даде шанс да се спаси сам... макар че при представата да го изгуби завинаги ѝ идеше да пици.

Айгюл прибра парите и точно тогава на вратата се почука. Влезе немлада жена, каза няколко думи на Айгюл на непознат език и изчезна също така бързо, както бе влязла.

— Какво става? — Гласът на Алеи трепереше от страх.

— Още тази вечер ще ви бъде оказана огромна чест — обясни развълнувано туркинята, разкъсвана между страхопочитание и учудване. — Султанът желае да ви види в тронната зала.

Сърцето на Алеи заби ускорено. Това беше шанс! Може би единственият. Добре, ще отиде при султана. И ще стори всичко, на което е способна, за да го умилюва.

Беше готова на всичко.

Думитру се взираше в мрака и се опитваше да не вдишва страшната миризма на гниещо ядене и човешки екскременти. Ако си беше позволил да си представи условията в османския затвор, щеше да изпълни черния мрак с мъчителни стонове и жални викове. Неговата килия обаче беше абсолютно тиха. Камъкът заглушаваше всеки звук и той чуваше само тихо капане на вода, от време на време стъпки или приглушен говор. По пода пробягваха мишки. Тишината беше потискаща. По-лоша дори от най-страховитите звуци от мъчение.

Нямаше възможност да разгледа килията си под светлината на фенера, преди пазачът да затвори вратата. Предпазливо опипа стените в тъмното и стигна до извода, че помещението е голямо около пет квадратни метра, с тоалетна кофа в един ъгъл и толкова нисък таван, че му беше невъзможно да се изправи. Войниците само го претърсиха за оръжия и ценни вещи, но не откриха нищо. Не си направиха труда да

му свалят белезниците и сега седеше до стената срещу вратата с вързаните ръце между коленете.

Припомни си пътя, който го беше довел дотук. Той бе предопределен от години от решението му да използва за свои цели чуждестранните дипломати, които постоянно търсеха съдействието му и се опитваха да си осигурят лоялността му. Тогава му изглеждаше напълно логично да ги захранва с информация с различна степен на истинност, да им съобщава какво са казали другите, какви предложения са му отправили. А още по-логично беше да иска тази информация да му се плаща. Решението да предложи на един от хората на Янош Бенедек да копира кореспонденцията на господаря си беше само една малка стъпка. След още доста такива малки стъпки изгради мрежа от информатори и постепенно обхвана цялата територия, към която османците имаха претенции.

Днес обаче мислеше повече за Алеи — за силния ѝ дух и воля, за любовта и нежността ѝ. Тя не можеше да се представи като поредица от събития, както и неговата любов към нея не можеше да се разложи на съставните си части — за разлика от кариерата му на шпионин.

Не че това имаше някакво значение. Не че изобщо нещо имаше някакво значение. Всичко, от което се състоеше някога животът му, всичко, което някога означаваше нещо за него, си беше отишло. Седеше тук, в мрака, чакаше началото на края и си повтаряше, че е бил глупак... и страхливец, защото не е сложил край още по-рано. Преди да се стигне дотук. Най-добре да забрави и Алеи: сладката, красивата, упоритата Алеи, която в този миг със сигурност ковеше безплодни планове, макар че му беше обещала да не предприема нищо. Тук нямаше място за спомени от светлите дни. Те щяха да направят идващото още по-страшно.

Но даже тук, в сърцето на мрака, отекваше ехото на последните им дни и нощи. Часовете, минутите и секундите, които бяха прекарвали заедно, го обгръщаха като коприна, пазеха го от мръсните стени, по които се стичаше влага. Сънят, на който се бе съпротивлявал толкова дълго, най-сетне го обори и там вече го очакваше сладкият спомен за нейния шепот в нощта.

Алеи стоеше пред огромната двукрила врата и стискаше здраво зъби, за да не трепери. Опитваше се да събере цялата сила на волята си и макар че се чувстваше болна от страх, нямаше да се разколебае. Не и докато Думитру имаше нужда от нея. Дадоха ѝ официална вечерна рокля във френски стил от яркозелена коприна, която ѝ се стори смътно позната, докато с ужас осъзна, че идва от фабриките на баща ѝ. Това беше един от най-фините и скъпи платове, които той произвеждаше, и само създаването на цвета беше погълнало няколкостотин лири. Алеи се зарадва. Възприе го като послание от родината, като таен знак на вселената. Въпреки това коленете ѝ се огъваха от страх.

Знаеше, че има основания да се страхува — не само защото беше свързана с Думитру телом и духом. Жените или робините, които ѝ помогнаха да се облече, настояха да ѝ сложат було, с каквото турските жени се явяваха на открито, но Алеи категорично отказа.

— Аз съм англичанка — повтаряше упорито тя. Тя беше чужденка и нямаше нищо общо със султана — не беше нито негова поданица, нито противник. Съзнаваше, че трябва да подчертае своята независимост — дори и е облеклото. Сега обаче се питаше дали не е проявила излишна дързост. Какво ще стане, ако ядоса или обиди султана?

Най-сетне двете крила на вратата се отвориха.

— Позволено ви е да се приближите, принцеса Константинеску и графиня Северинор — проговори далечен глас на английски.

Алеи тръгна напред. Хвърли бърз поглед през рамо към евнуха, който я бе придружил дотук, но той не се помръдваше. Тя пое дълбоко дъх и влезе.

Веднага видя мъжа, застанал до балдахина, чийто глас изпълваше цялото помещение.

— Приближете се до дивана, принцеса Константинеску и графиня Северинор, и се изправете пред Негово величество султан Махмуд Хан Втори, тридесети владетел на Османската империя, султан на султаните, хан на хановете, водач на правоверните и наследник на пророка на господаря на вселената, закрилник на свещените градове Мека, Медина и Йерусалим, император на Константинопол...

Мъжът продължи да изрежда, докато Алеи крачеше бавно към средата на тронната зала е високо вдигната глава и с чувството, че се губи в море от пространство и звуци. Замайващо високият таван над главата ѝ беше изрисуван с приказни шарки, всяка арка, всяка колона в залата бяха резбовани и инкрустирани с полускъпоценни камъни. Цялата обстановка беше съсредоточена върху една-единствена точка: подиума с балдахин и диван под него. На дивана седеше мъж във великолепно облекло, с високата бяла султанска чалма, на който се вееха три паунови пера. Около него стояха десетки придворни и слуги.

Сърцето ѝ заби като безумно. Тя спря на почтително разстояние — или поне така се надяваше — и направи дълбок реверанс точно в мига, когато херолдът завърши триумфално:

— ... колонии и гранични бразди, и много други страни и градове!

Дали да се изправя? — запита се отчаяно Алеи. Или трябваше да чака в тази поза, докато султанът я заговори?

Тъкмо когато реши да се надигне, мек мъжки глас проговори:

— Изправете се, за да мога да ви видя.

Алеи се подчини. Сега стоеше лице в лице е абсолютния владетел на Османската империя. Султан Махмуд беше стар, в брадата му проблясваха сребърни нишки, но въпреки това излъчваше жизненост и беше забележително красив. Естествено, пошепна далечно ъгълче на съзнанието и, как би могло да бъде другояче? Той е наследник на сума ти поколения красиви наложници.

— Значи това е жената, станала причина за залавянето на скандално известния граф Северинор, ръководител на голяма шпионска мрежа — промълви замислено султанът и Алеи го погледна крадешком. Английският му беше отличен, но акцентът не и позволяваше да отгатне чувствата му. — Е, поне е изгубил заради една красива жена. Колко мъже захвърлят всичко ценно в живота си за първото момиче, което им се усмихне... — Султанът се отпусна на дивана и продължи: — Имам един син, който със сигурност ще ви хареса. Колко жалко, че не мога да ви омъжа за него.

Алеи усети, че се опитват да я хванат на въдицата.

— Решението ви е мъдро, Ваше величество, защото аз очевидно не нося добро на мъжете — отговори предпазливо тя, стараяйки се да придаде на гласа си смирение, но не и прекалено покорство.

Султанът се усмихна и Алеи неволно се възхити на снежнобелите му зъби.

— Може би сте права. Какво знаете за съпруга си?

— Знам много неща, Ваше величество, все пак той ми е съпруг — отговори все така предпазливо тя. — Знам кои са любимите му ястия, какви са навиците му, какво го радва или гневи.

— А какво знаете за шпионската му дейност? — попита султанът, сякаш водеше учтив светски разговор.

Алеи сякаш застана на ръба на бездънна пропаст. Владетелят се държеше непринудено, но и нейният живот, и този на Думитру беше в ръцете му. Искаше ѝ се да се моли, да проси за живота на съпруга си — но беше абсолютно сигурна, че само една дума в тази посока ще ги изложи на още по-голяма опасност.

Затова отговори колкото можеше по-спокойно:

— Нямах ни най-малка представа. Разбрах го едва когато сръбският княз го обвини в шпионаж. — И е малко закъснение добави: — Ваше величество. — Направи лек поклон и продължи: — Той нямаше причини да ми разкаже с какво се занимава, нали? Не знам какво са ви говорили вашите съгледвачи, но щеше да им е много лесно да открият причината за нашето отчуждение: той се отнасяше с недоверие към мен и това ме подтикна да избягам от Северинор. Не е заради похищението.

Султанът мълча дълго.

— Мисля, че мога да ви вярвам, а това ме улеснява извънредно много. — Той я дари с мека усмивка. — Моята добра приятелка, съпругата на адмирал лорд Бънтинг, чула за вашето пристигане в столицата и веднага изяви желание да се запознае с вас. За целта съм организирал тази вечер събиране в английски стил, на което ще присъстват адмиралът, съпругата му и някои високопоставени западни дипломати.

Алеи примигна изненадано и отново се поклони.

— Чувствам се почетена, Ваше величество.

— Имате основание — кимна сухо той.

Значи съм станала политическа величина, каза си въодушевено Алеи. Вече не съм само жената на един предател, а англичанка, към която проявява интерес английски адмирал. Това е шансът да спася

Думитру, да спася и себе си. Трябва да се възползвам от този шанс.
Може би той е единственият, който ми се отдава.

Думитру чу превъртането на ключа в ключалката и се стресна. В първия миг не можа да разбере къде се намира. Вратата се отвори с тежко скърцане и насреща му светна газена лампа.

— Вземи — каза на турски ключарят. — Жена ти поиска да ти кажа тези думи: „Излъгах, защото те обичам. Използвай го, когато се наложи.“

В килията влезе друг мъж и сложи нещо на пода. В мига, когато вратата отново се затвори и прогони светлината, Думитру различи купа с ядене, стомна с някаква напитка — и нож.

„Използвай го, когато се наложи.“ Мили боже! Алеи, упорита до безумие. Какво щях да правя без теб? Такива бяха мислите му в мрака.

И Алеи, и султанът останаха в тронната зала, докато траеха пригответенията за вечерята. Музикантите, скрити зад параван близо до подиума, свиреха тихо мелодични, макар и странни за ухото на Алеи песни, докато султанът разговаряше с различни сановници и служители, които влизаха и излизаха през малка врата. Алеи остана с чувството, че султанът не ѝ се доверява и иска да я държи под око.

Има всички основания да не ми вярва, докато държи съпруга ми в затвора, помисли си горчиво тя. Стараеше се да се държи безучастно и си намери удобно местенце под една арка, за да не се пречка на прислужниците, които разместваха мебелите.

Тази вечер единствените ѝ оръжия щяха да бъдат хубостта и умът ѝ и тя никога не се беше чувствала така зле въоръжена. Искаше да изглежда зашеметяващо красива, да се представи пред западната публика като перфектната дама. Що се отнася до мъжката част на публиката, трябваше да изглежда едновременно умна, свободна и романтична, така че нежната усмивка и блестящите очи да подтикнат мъжете към дръзки дела, с които да се гордеят. Трябва да стана фигура от роман, повтаряше си Алеи. Никакви прибързани изказвания тази

вечер, никакви остри забележки, никакво нетърпение не бива да загрозяват поведението ми. Никога досега не беше заслепявала мъжете — сега беше убедена в това, — но и никога не го беше искала истински.

Цяла армия от прислужници пререждаха мебелите и внасяха нови, докато накрая се образуваха две групи: салон и трапезария. Дивани и ниски масички се редуваха с английски столове и маси и противоположността им изглеждаше невероятно екзотична. Трапезата обаче изглеждаше позната и Алеи беше благодарна за столовете, защото не си представяше как би могла да се настани на нисък диван и да изглежда очарователна. Проклетият корсет! Дали пък не очакваха от нея точно това?

Когато слугите привършиха, един от личните гвардейци на султана удари по нещо като гонг и музикантите моментално спряха да свирят. Стражите отвориха широко двукрилата врата в края на залата.

— Приближете се към дивана, адмирал лорд и лейди Бънтинг — оповести херолдът, който беше представил и Алеи, мосю Франсоа Рус, мистър Робърт Бойд, сър Едуард Кънингам. — Докато западните посетители вървяха към дивана, той започна да изрежда отново безбройните титли на султана.

Когато най-после приключи, мъжете се поклониха дълбоко, дамите приклекнаха в почтителен реверанс, всеки каза по няколко уважителни думи. Алеи не чуваше какво се говори, но много скоро султанът освободи дамите и ги изпрати в салона.

Лейди Бънтинг се понесе към Алеи като кораб, вдигнал всички платна. Тя беше едра, пълна жена на средна възраст.

— Вие сигурно сте графинята — заговори отдалеч тя. — Какво ужасно пътуване сте преживели, скъпа моя!

Лейди Бънтинг говореше с небрежния, провлечен тон на онзи социален слой, който Алеи наричаше подигравателно „спортната висша класа“. По принцип тези хора бяха сърдечни и дружелюбни, отглеждаха кучета и коне и не пропускаха лов с лисици. За нея беше шок след толкова време да чуе типичен английски. По-рано Алеи се дразнеше, когато я поздравяваха по такъв начин, защото изобщо не се интересуваше от провинциалния живот, но сега изпита такова облекчение, че коленете ѝ омекнаха.

— Напълно права сте, мадам — отвърна тя, опитвайки се да намери правилното съчетание от чувствителност и стоическо спокойствие. — Благодаря ви за съчувствието.

Жената се засмя ведро и хвана ръката ѝ в двете си ръце.

— Мадам съм само за моряците и слугите. Наистина не съм свикнала да се представям сама, но тук сме много далеч от правилата на английското общество и нерядко се озоваваме в доста странно положение. Аз съм лейди Бънтинг и след като вече се запознахме официално, смятам да ви представя на останалите в компанията.

Преди Алеи да успее да отговори, лейди Бънтинг я хвана подръка и я поведе към съпруга си, представен от херолда като лорд адмирал Бънтинг — величествен мъж в униформа и със сива брада.

— Графиньо Северинор, позволете да ви представя съпруга си, адмирал лорд Бънтинг — изрече лейди Бънтинг, когато посивелият господин се поклони сковано — вероятно страдаше от артрит или от лека подагра.

— Много се радвам да се запозная с вас — отговори Алеи и се поклони с уважение пред възрастта и ранга му. Ако беше романтик — а военните и спортистите често бяха такива, — трябваше да се опита да го омае, макар че рангът му вероятно изискваше от него предпазливост. Ако нещо се обърка, може да стане международен скандал и да има последствия за кариерата му. Май не беше най-добрият избор.

Лейди Бънтинг ѝ представи Рус: обличайки се за вечерта, той бе подбрал най-впечатляващите постижения на турската мода.

— Франсоа Рус е известен поет — обясни лейди Бънтинг, сякаш го извиняваше.

— Възхитен съм — проговори мъжът с подпухнали очи и грижливо култивирано скучаещо изражение.

Алеи отговори с усмивка и с няколко специално подбрани любезни думи на френски. И този не беше подходящ. Въпреки ексцентричния си вид беше по-скоро крехък творчески тип, отколкото авантюрист.

Лейди Бънтинг я поведе нататък.

— Сър Едуард Кънингам е виден археолог. Наскоро се върна от Светите земи.

Внушителният мъж се поклони и я поздрави дружелюбно. Под слънцето на далечните пустини лицето му бе станало бронзово и Алеи веднага забеляза тънката бяла линия на стар белег, изчезваща под колосаната висока яка. Ето това беше авантюрист, който не се боеше от опасностите. Оцени мислено облеклото му и резултатът я зарадва: Кънингам беше богат, макар и не свръхбогат, и държеше на външния вид. Приятните кафяви очи я оглеждаха с уважение и интерес, устата му под грижливо пригладените мустачки се усмихваше. Тя отговори на усмивката му с израз, който той трябваше да изтълкува като съчетание от радост от запознанството и сдържана болка. Болката беше истинска, примесена със значителна паника, но ѝ беше много трудно да изглежда като благородна дама, чужда на реалния свят. Какво ли ставаше в този миг с Думитру? Къде се намираше? Може би точно под краката ѝ...

Усети как усмивката ѝ затрепери опасно и се постара да се овладее. Лицето на сър Едуард изрази загриженост, но преди да е успял да каже нещо, лейди Бънтинг я поведе към последния гост. Мистър Робърт Бойд, един от многото богати англичани, обикалящи света. Най-обикновен пътник, представи се той, който не е нито учен, нито има някакво ексцентрично хоби, за да оправдае скитничеството си. Алеи се засмя любезно на шегите му, но веднага разбра, че не би бил склонен да се включи в конспирация, целяща да освободи непознат чужденец, при това шпионин.

Отначало Алеи просто слушаше разговора, докато султанът се оглеждаше, а музикантите свиреха тихи мелодии. Никога преди това не беше плела интриги и съзнаваше, че първо трябва да разбере повече неща за хората, които трябваше да спечели за своята кауза.

Скоро ѝ стана ясно, че сър Едуард и мистър Бойд гостуват на семейство Бънтинг, че адмиралът е наел къща за престоя си в Константинопол. Корабите на Бънтинг били разположени в Източното Средиземноморие и посещението му в Константинопол било полуофициално — поне така обясни жена му. Достатъчно непринудено, за да доведе съпругата си, но и достатъчно политическо, за да прекарва много вечери насаме със султана и с британския посланик.

Аз съм политическа величина... Тази представа все още ѝ беше чужда, но когато се замисли по-дълбоко, всичко си отиде на мястото. Адмиралът и съпругата му, британски граждани като нея, бяха чули за

пристигането ѝ и искаха да я видят — не просто от каприз или от чувство на патриотично съпричастие, а защото бяха научили за нея по официален път и искаха да я поставят под закрилата на Великобритания. Но какво възнамеряваха? И доколко щяха да се вслушат в нейните думи? Алеи се съмняваше, че пълномощията им се разпростират и върху един румънски граф. Спасението на Думитру зависеше единствено от нея и тя не знаеше дали е дорасла за такова изпитание.

Алеи хвърли бегъл поглед към султана и изведнъж го видя в друга светлина. Той беше самодържец с приказна власт и пълномощия, но в момента беше в затруднено положение: влиянието му в чужбина намаляваше, в собствената му страна непрестанно избухваха бунтове, цял свят говореше за корупцията в Турция. Нищо чудно, че желаше да накаже Думитру, позволил си да подкопае остатъците от стабилността на огромната му държава.

— Опитах се да измъкна няколко харемски дами от гнездата им, за да ни правят компания по време на западните вечери, които султанът организира редовно — заговори ведро лейди Бънтинг, — но не можах да ги убедя, че стилът на вечерята оправдава напълно старанията им да подражават на нашите навици — според тях подобно поведение би било скандално. По тази причина забавленията ни са доста... едностранни. Много се радвам, че тази вечер ще имам до себе си поне една дама, която ще ми помогне да разбием мъжката доминанта.

— Особено когато дамата е толкова очарователна — рече весело и очевидно без задни мисли мистър Бойд. — Лейди Бънтинг спомена нещо за ужасното ви пътуване, скъпа. Знаете ли, аз съм подкупил няколко слуги, за да ми носят всички слухове от двора, и един от тях ми разказа, че са ви нападнали бандити. Завиждам ви най-искрено, да знаете! Толкова ми се иска някога да ме нападнат бандити... ох, май прекалих. По-добре да не ме нападнат, но би било хубаво, ако мога да твърдя, че съм бил нападнат. Само като си представя какви истории ще разказвам в салоните!

Ако се съди по смръщването на лейди Бънтинг, тя наистина бе споменала за приключенията на Алеи — само че с указанието никой да не и напомня за преживяното. Но нима достойната дама очакваше

Алеи да забрави случилото се, когато Думитру беше в смъртна опасност?

— Моля те, Робърт — изгърмя адмиралът и ушите на мистър Бойд се оцветиха в червено. — Бедното момиче сигурно се е чувствало ужасно.

Само че гласът му никак не беше убедителен, а изразът в очите му й даде да разбере, че и той като младия мистър Бойд очаква с нетърпение да чуе историята й.

— Ако не ви притеснявам твърде много, и аз горя от желание да чуя историята ви — рече сър Едуард с топъл, утешителен глас и Алеи веднага се изпълни с доверие към него. Пък и нали затова беше тук — да им разкаже какво се е случило и да измоли подкрепата им.

— Няма нищо — увери тя компанията с глас, в който вложи цялата гама от трудно съдържани чувства. Показа се по-лесно, отколкото си мислеше, но тя трябваше да спре за миг, за да се овладее и да събере силите си.

Започна да говори и разказа история, която нямаше почти нищо общо с разказаната пред сръбския селски старейшина, нито с историята, стигнала до дома на бейлербея в София. Новата история също не отговаряше на истината, която беше твърде сложна и интимна. Вместо това тя описа отвличане, което се оказало нейното спасение, брак, тайна, за която само намекна, защото беше по-добре слушателите да дадат воля на фантазията си — тайна, която я накара да напусне новия си дом. Разказа за залавянето им, за помирението със съпруга си и им даде да разберат, че ужасната тайна — каквато и да беше тя — се е разтворила в нищото и вече няма пречки пред брачното й щастие. После описа с много чувство рицарските опити на съпруга й да я защити и спаси. Новото му залавяне в София бе представено като благородна жертва, която й е спасила живота.

Докато говореше, Алеи следеше внимателно своята публика. Султанът не гледаше към нея, сякаш изобщо не я забелязваше. Свитата му също изглеждаше напълно безучастна и Алеи предположи, че мъжете не разбират достатъчно английски, за да следят думите й. Лейди Бънтинг изглеждаше замислена и очевидно разсъждаваше върху онези пасажи, които Алеи нарочно пропускаше. Съпругът й обаче слушаше с овлажнели очи, а поетът беше запленил — само като творец, разбира се, Алеи беше сигурна в това. Мистър Бойд беше —

както можеше да се предвиди — въодушевен, но реакцията на сър Едуард беше най-адекватна — и многообещаваща. Погледът му беше остър и той я слушаше с невероятна съсредоточеност. Това малко я изнерви и тя се улови, че говори твърде бързо и твърде много. Струваше ѝ доста усилия да се овладее и отново да контролира думите си.

Когато най-сетне свърши, изпита невероятно облекчение. Гостите реагираха с по няколко утешителни фрази, но само след миг султанът вдигна ръка и под звука на фанфари слугите внесоха яденето. Никой от западните гости не сметна поведението му за странно. Лейди Бънтинг се запъти първа към масата и посочи кой къде да седне. Алеи бе настанена между мистър Бойд и сър Едуард, срещу нея седнаха адмиралът и мистър Рус. Лейди Бънтинг зае мястото на домакинята начело на трапезата, отсрещното място остана символично празно — за султана, техния домакин? Във всеки случай господарят на империята не слезе от своя подиум, а проследи със студен поглед как двама слуги поставиха пред него ниска масичка и му сервираха същата вечеря като на западните гости.

Разговорите на масата бяха приглушени и прозаични. Само султанът изглеждаше напълно спокоен. Адмирал Бънтинг, мистър Рус и мистър Бойд си разказваха за ловни геройства, лейди Бънтинг непринудено бърбеше с Алеи за новата мода, от която очевидно никак не се интересуваше, макар да поръчваше дрехите си при един от видните лондонски шивачи. Алеи имаше чувството, че съпругата на адмирала се чувства точно както се чувстваше тя, говорейки за кучета и лов на лисици. Затова внимателно насочи разговора към конните надбягвания и заговори за състезателни коне, които познаваше само по име. Сър Едуард участваше в разговора на мъжете, но Алеи усещаше, че от време на време я поглежда пронизателно, и всеки път изпращаше пламенна молитва към небето, за да продължи да разпространява аурата на замислена красавица.

След като изнесоха плодовете, компанията стана и отново се настани в салона. Според лейди Бънтинг било глупаво жените да се оттеглят някъде, след като били само две. Пък и „салонът“ не беше отделно помещение. Алеи седна между лейди Бънтинг и сър Едуард, докато султанът не помръдваше от дивана си.

След няколко минути светски разговор лейди Бънтинг се обърна към съпруга си:

— Тъкмо казвах, адмирале, че би било прекрасно графинята да се премести при нас. Дворецът е съвсем близо, но за нея сигурно е трудно да живее без добре познатите неща около себе си.

Тонът ѝ беше небрежен и добре заучен. Алеи усети как във въздуха внезапно надвисна напрежение. Никой не посмя да погледне към султана.

Адмиралът кимна замислено. И около неговата уста се образува тънка линия.

— И аз съм на мнение, че младата дама ще се чувства по-добре у нас — проговори той с дълбокия си глас. — Какво ще кажете графиньо Северинор?

Алеи изпита чувството, че балансира върху въже над пропаст.

— Не бих искала да обидя Негово величество — отвърна тя, като с всички сили се стараеше да придаде на гласа си смирение. — Отредената ми стая е наистина много комфортна. Но се чувствам болна от носталгия и бих се радвала много, ако се преместя в обстановка, която да ми напомня за Англия.

Султанът не отговори и Алеи се уплаши, че ще се наложи да се обърне директно към него, за да разбере каква е реакцията му. След малко обаче той се обърна към адмирала и прекъсна напрегнатата тишина:

— Напълно естествено е графинята да страда от носталгия и да копнее за своите сънародници. — Изрече титлата ѝ с тиха ирония и Алеи потръпна — но може би беше само заради акцента. — Разбира се, че може да се пренесе при вас, вярвам, че там ще е щастлива, а аз много държа гостите ми да са щастливи. Утре сутринта ще я изпратим в дома ви.

— Благодаря ви — изрече тържествено адмиралът.

Султанът се облегна назад без повече коментари.

След това обещание лейди Бънтинг обсеби изцяло Алеи — очевидно облекчението я бе направило разговорлива, но Алеи не споделяше чувствата ѝ. Все още не бе направила нищо, за да облекчи участта на Думитру. Адмирал Бънтинг очевидно не можеше да повлияе върху съдбата му. Докато мъжът ѝ беше в опасност, тя не можеше да се чувства сигурна. Докато останалите гости се отпуснаха и

разговорът се оживи, тя се почувства ужасно напрегната — и безпомощна. Минутите минаваха, а тя не постигаше нищо.

Най-сетне мистър Рус въввлече лейди Бънтинг в разговор за поезията, а адмирал Бънтинг се заговори с мистър Бойд за кораби и Алеи за първи път имаше сгоден случай да поговори откровено със сър Едуард.

Той заговори пръв:

— По всичко изглежда, че животът ви ще се обърне към добро. — В думите бе вложен въпросителен подтон, сякаш очакваш възражение.

Беше й много лесно да го изкаже.

— Изобщо не ме е грижа за собствените ми несгоди. — Думите бяха изречени приглушено, настойчиво и малко мелодраматично — но беше готова да докаже с живота си, че всяка от тях е искрена.

Сър Едуард вдигна вежди.

— След този пир не се чувствам особено добре. Искате ли да се поразходим из залата?

Алеи кимна зарадвано. Точно този въпрос очакваше да чуе.

— С радост — прошепна тя, изправи се и го хвана подръка.

Той я отведе дискретно до една от колонадите в другия край на залата и двамата се скриха от подиума и от другите гости. Разстоянието им позволяваше да разговарят, без да се опасяват, че някой ще ги чуе.

— Разбирам, че се страхувате за съдбата на съпруга си — заговори сериозно сър Едуард.

По дяволите. Всичко се случваше твърде бързо. Алеи искаше да изглежда мистериозна и елегантна, от устата й да излизат само неясно тъжни забележки, за да доведе сър Едуард до състояние на пламенна готовност да й помогне. Вместо това той я бе отвел настрана и сега говореше направо по проблема, без да й даде възможност да го спечели на своя страна.

— Разбира се, че се страхувам — отговори тя и се ядоса на резкия, тромав отговор. — Как би могло да бъде другояче?

— Виждам, че женитбата — по-точно отвличането — е било по вкуса ви — продължи спокойно сър Едуард и се облегна на перваза на един прозорец.

Алеи беше готова да даде хаплив отговор, но в последния момент успя да се удържи.

— Сър Едуард — пошепна тя е треперещ глас, — ако някога сте обичали, ако сте обичали истински, ако това чувство е стигнало до центъра на личността ви, тогава ще разберете в какъв ад се намирам. Колко мъчителна е всяка секунда, която прекарвам тук, докато той... дори не знам къде е.

Лицето му почти не се промени.

— Какво бих могъл да направя за вас?

Алеи беше смаяна. Наистина ли и предлагаше помощта си доброволно, или я отказваше? И откъде можеше да знае, че тя има нужда от помощта му?

Той се засмя, сякаш беше прочел мислите ѝ.

— Мила моя, обиколил съм всички европейски дворове, многократно съм посещавал и Азия. Вие смело се опитахте да се преструвате и с времето може би ще се научите, но се надявам никога вече да не стане нужда да го правите, факт е, че нямате никакъв опит в интригите. Единствените хора в тази зала, които не разбират какво целите, са мистър Рус, мистър Бойд и няколко души от свитата на султана, които не говорят английски и не са в състояние да си обяснят поведението ви.

— О! — пошепна Алеи и се почувства последна глупачка. Лицето на сър Едуард вече не ѝ изглеждаше открито и съчувствено. Изражението му беше загадъчно, само ъгълчетата на устните му от време на време потръпваха.

— Така че моят въпрос към вас гласи: Какво според вас трябва да направя и струва ли си да поема астрономическия риск, който може да породим моята намеса? — Веждите му се вдигнаха въпросително.

Алеи пламна от срам. Трябваше да избере мистър Бойд. Той щеше да стане жертва на очарованието ѝ... но после всички щяха да загинат. Не. Сър Едуард беше единствената ѝ надежда.

Пое дълбоко въздух и отговори честно:

— Искам да го спасите. Моя съпруг. Граф Северинор.

— Всички знаят, че е шпионин. Скандално известен шпионин. Това прави спасителната акция крайно опасна. Ако беше само един непокорен граф, щеше да е много по-лесно. — В гласа на сър Едуард имаше саркастичност.

— Откъде знаете? — попита гневно Алеи. — Прислугата...

— Не, скъпа моя, слугите нямат понятие от този род слухове, а и аз не съм ги питал. — Сър Едуард се замисли за миг, после очевидно взе решение. — Не е и нужно да ги питам, защото работя за британското вътрешно министерство.

Алеи зяпна смаяно. Сър Едуард, страстен археолог, да работи за тайните служби? Вътрешното министерство контролираше цялата Британска империя.

— Значи и вие сте шпионин — пошепна изумено тя.

— Е, не съвсем. — Лицето на сър Едуард си остана все така безизразно. — Агент е по-добрата дума. Сега, след като знаем какво искате от мен, позволете да попитам още веднъж: Какво би могло да оправдае един такъв риск? Не виждам причини да спася шпионин, който през последните шест години вероятно е нанесъл значителни вреди на Великобритания.

Алеи се бе вцепенила от ужас. Сърцето се блъскаше болезнено в гърдите ѝ.

— Ще ви дам всичко, което имам — отговори заклинателно тя.

Той я изгледа бавно, оценяващо и тя се изчерви до корените на косата, когато разбра за какво си мислеше.

— Всичко? — повтори провлечено той. — Съзнавате ли какво говорите?

— Всичко — отговори решително тя и напрегна цялата сила на волята си, за да не отстъпи. — Няма какво да мисля.

— А какво ще каже съпругът ви, като разбере, че сте дали... всичко? — попита шепнешком сър Едуард и очите му засвяткаха заплашително.

— Не му казвайте — помоли задавено Алеи. — Каквото и да се случи, не му казвайте. Той ще прости на мен, но на себе си — никога.

Внезапно сър Едуард се засмя и заплашителното изражение изчезна от лицето му така бързо, че Алеи примигна невярващо.

— Точно заради тази реакция си заслужава да спася мъжа ви — рече той. — Бъдете спокойна, нямам намерение да спя с вас.

— Какво? — пошепна Алеи, ужасена повече от откровеността му, отколкото от внезапната промяна на намеренията му.

Лицето му отново стана иронично, но този път иронията не беше насочена към нея.

— Не ме разбирайте погрешно. При други обстоятелства с радост бих поискал от вас да ми се отдадете, но виждам, че вие сте готова на всякаква жертва... и сте благородно момиче. По света има достатъчно жени, които с радост ще споделят леглото ми, и не е нужно да спя с жена, която ме гледа, сякаш съм влечуго, колкото и да е красива.

— Значи не искате да го спасите? — пошепна съкрушено Алеи.

— Кой е казал това? — възрази той. — Не искам един ден някой да твърди, че сър Едуард Кънингам не е олицетворение на британското благородство и британското величие. Да, ще спася мъжа ви. И наградата ми ще бъде само целувка върху ръката на прекрасната дама. Мисля, че намерението ви беше точно това, нали? — Той ѝ махна с ръка да мълчи и продължи с усмивка: — Това и вашият портрет, който ще ми изпратите в цирк „Пикадили“. И разбира се, обещанието, че от този момент нататък Северинор ще служи вярно на британските интереси... или поне ще е по-благосклонен към нас.

В главата на Алеи цареше хаос, но тя все пак успя да отговори.

— Как би могло да бъде другояче, след като господарката на Северинор е вярна и предана дъщеря на Британия!

Сър Едуард поклати глава.

— Браво на вас! Учете бързо и давате отговори, които не значат нищо. Надявам се, разбирате, че вътрешното министерство няма да се зарадва, ако рискованото ми начинание не бъде възнаградено по някакъв начин?

— Разбирам — отговори сериозно тя. — И понеже в момента нямам какво да ви дам, ще ви дам думата си, че съпругът ми и аз няма да се отплатим за добротата ви с неблагодарност.

— Доброта? — Сър Едуард изпуктя презрително. — Що се отнася до мен, самото ми участие в тази история е достатъчна награда. Ако искате, можете да добавите и портрета си. — Той улови ръката ѝ, стисна я сърдечно и целуна тънката ръкавица. — Сделката е сключена. А сега се обърнете и се постарайте да изпишете на лицето си изражение, което да покаже, че всичките ви надежди са били напразни. Тази нощ бъдете готова... на всичко.

Алеи направи, каквото ѝ бе наредено, и със задоволство забеляза как лицето на султана светна доволно, а в очите на лейди Бънтинг се появи нещо като облекчение. Алеи седя мълчаливо няколко минути,

устоявайки на старанията на гостите да я въвлекат в разговор. Сърцето ѝ ликуваше от радост и тежеше от страх. Най-сетне лейди Бънтинг се надигна и султанът се сбогува с гостите си. Алеи беше твърде развълнувана и не забеляза как адмиралът каза нещо на султана. Ала когато се запъти към вратата, Негово величество я повика обратно.

— Елате, графиньо — заповяда той.

Сърцето ѝ спря за миг, после заби лудо. Тя се подчини и отиде при него, без да се опитва да крие ужаса си.

— Какво толкова обсъждахте със сър Едуард? — попита той, когато тя спря пред него, и гласът му беше толкова тих, че даже свитата не можа да го чуе.

— Брака, Ваше величество — изрече Алеи първото, което ѝ дойде на ум.

— Но защо? Съпругът ви е още жив — укори я меко султанът и Алеи се почувства като страхлива птичка, която се колебае дали да кацне върху човешка длан.

Сърцето ѝ направи скок и тя беше убедена, че султанът го е видял.

— Боя се, че не му остава много, а в нашия свят не е редно вдовицата да остава дълго сама — отговори тя, спомнила си какво ѝ беше обяснила Айгюл.

Султанът се засмя и белите му зъби блеснаха.

— Ако бяхте между любимите ми жени, щяхте да стигнете далеч — отбеляза със задоволство той. — Хайде, разкажете ми какво ви каза той. Заинтересува ли се?

— Не пожела да се обвърже с жена, измъчвана от призраците на миналото — отвърна Алеи и вложи в думите си цялото огорчение и умора от последните месеци.

— Умен мъж — кимна мъдро Махмуд. После я освободи и Алеи се запъти към вратата с омекнали колене, страхувайки се, че всеки миг ще се строполи на пода.

Дръж се, Думитру, молеше се безмълвно тя, където и да си, дръж се. Още малко ни остава. Трябва да издържиш.

Отведоха Алеи в стаята ѝ, която се намираше в сърцето на двореца Топкапъ, но само за тази нощ, както я увери лейди Бънтинг. Алеи ѝ повярва. Беше сигурна, че няма да ношува още веднъж в султанските палати. Щом се прибра в стаята си, отказа помощта на слугините, отпрати Айгюл и сама съблече вечерната рокля. Разхлаби корсета, който след дългите дни на свобода я стягаше като в менгеме, и облече една от пътническите рокли. След дълга и мъчителна борба успя да закопчее всички копчета на гърба. Духна лампата, легна на дивана, зави се с топло одеяло и зачака.

Беше сигурна, че няма да заспи, но явно бе задрямала, защото си спомняше, че през прозореца се вижда обсипано със звезди небе, а в мига, когато се събуди, то бе закрито от мъжка сянка.

Не беше Думитру. В първия миг помисли, че е той, но очертанията бяха чужди и умът ѝ отхвърли идеята, едва домислена докрай.

— Побързайте, милейди — изрече мъжът на недобър английски. Значи не беше и сър Едуард.

Алеи отметна одеялото и стана. Уви се в булото, наметна се е дебел шал и посегна към обувките си. Мъжът се движеше безшумно и тя реши, че е по-добре да не се обува. Каменният под между килимите беше леденостуден и стъпалата ѝ се вледениха, но тя изобщо не ги усети.

Мъжът я изведе в коридора и тръгна нанякъде, като се движеше на зигзаг. Алеи минаваше за втори път по виещите се коридори, но сега всичко беше различно. Стаите, които на дневна светлина изглеждаха великолепни, сега ѝ навяха страх. По ъглите сякаш се криеха десетки шпиони. Стомахът ѝ се свиваше от студ и страх и тя се стараше да върви в сянката на водача си. Най-сетне мъжът отвори една врата и излезе в двор, където чакаше носилка, заобиколена от униформени стражи.

— Качете се — нареди шепнешком мъжът — и не казвайте нищо. Сега сте султанка, която отива да посети умиращата си сестра. Затова е стражата.

Алеи се подчини и плътно уви булото около лицето си, за да се виждат само очите и малко от челото. После предпазливо излезе от сянката на вратата под лунната светлина. Непознатият мъж отвори вратичката и тя се качи в носилката. Вътре имаше тапицирана пейка, на която трудно биха се побрали двама души. И от четирите страни имаше прозорци, но всички бяха покрити с плътни завеси. Мъжът затвори вратичката. Алеи седна, опитвайки се да овладее нервното треперене. Носачите я вдигнаха без предупреждение и тя се стресна. Докато нагласят прътовете на раменете си, носилката се клатеше застрашително.

Алеи чу как мъжът заповяда нещо на турски. Носилката се раздвижи и скоро се залюля в ритъма на стъпките на носачите. Тя не смееше да погледне навън, не смееше дори да диша. Стараеше се да остане абсолютно неподвижна, сякаш силата на волята ѝ можеше да направи носилката невидима и безшумна.

По някое време спряха и носачите свалиха товара си. Алеи повдигна внимателно завесата и видя водача да чака търпеливо, застанал пред стражите. Намираха се в друг вътрешен двор, обрасъл с трева. И тя нямаше друг избор, освен да чака.

Думитру не спеше. Доста време се беше питал дали да яде от донесената храна или не. Посланието на Алеи беше доказателство, че тя е поръчала да му занесат храна, но това не означаваше, че не са сложили вътре отрова. После обаче стигна до извода, че и без това ще се наложи да преглъща, каквото са му приготвили османците — по-добре да се наслади на яденето, поръчано от Алеи. Нищо чудно да му е последното.

Алеи му бе дала възможност да сложи край на живота си, но посланието ѝ звучеше загадъчно. „Използвай го, когато се наложи.“ Кога ще се наложи да го използва? Преди да дойдат мъчителите му? След като смачкат краката му, но преди да смачкат ръцете му? Когато започнат болките или когато станат непоносими?

Когато се наложи.

Тази негова жена беше невероятна. Може би вярваше, че изобщо няма да му се наложи да го използва?

По някое време Думитру чу стъпки, стъписващо ясни в тишината на подземиеето. Цялото му тяло се напрегна. Ножът беше в ръката му. Опит за бягство? — Не, лоша идея. Не е ли по-добре да си пререже гърлото и да сложи край? Или да скрие ножа и да рискува да изгуби дори това спасение?

Стъпките спряха пред неговата килия. „Използвай го, когато се наложи.“

След секунди на ужасяваща несигурност — ключовете вече дрънчаха — Думитру хвърли ножа в тоалетната кофа. Чу се тих плисък. В следващия миг ключът се превъртя в ръждясалата ключалка и Думитру се сви до стената, без да знае какво го очаква.

Появи се непознат мъж. Светлината на лампата в ръката му освети празната купа и стомната до нея и на лицето му изгря усмивка.

— Някой тук явно те обича — заяви той на изискан арабски. Хвърли нещо към Думитру и той го улови с вързаните си ръце. Плат. Вързоп. — Даже много те обича. Сега ще ти сваля белезниците.

Мъжът притвори вратата, извади малък ключ и освободи ръцете на Думитру от железните гривни. Думитру отвори вързопата и намери роба със западна кройка, турска наметка и було.

— Много съм едър — възпротиви се той.

Мъжът насреща му се изкиска.

— С малко късмет никой няма да ти обърне внимание. А без късмет никой повече няма да те види.

Думитру извади ножа от кофата, избърса го внимателно и го мушна в колана си.

— Дано имам късмет — промълви той.

Пътят до килията беше траял цяла вечност, докато пътят навън продължи само няколко мига. Стаята на пазачите беше празна — очевидно някой ги е подкупил, за да отидат другаде. Възможно ли беше Алеи да е свършила толкова много работа само за няколко часа? Или султанът беше организирал тази „шега“, за да се позабавлява?

Преди да избере едно от двете заключения, Думитру се озова в студен вътрешен двор и видя на няколко крачки носилка, спряла в сянката на едно дърво.

— Побързай — подкани го мъжът и в гласа му звънна ирония. — Сестрата на господарката ти е на смъртно легло.

Думитру не се нуждаеше от повече подкани. Един от носачите отвори вратичката, той се качи в носилката и веднага видя очите на Алеи, святкащи под лунната светлина. Вратичката се затвори и тя се хвърли на гърдите му. Смъкна булото си и го зацелува като обезумяла. Устата ѝ имаше вкус на свобода, беше гневна и дива и той отговори на целувката с цялото си същество.

Най-сетне тя го пусна, сложи пръст на устните му. Той разбра, че носилката се движи. Кимна ѝ и скри лице под булото. Тя направи същото и двамата се отпуснаха на тапицираната пейка.

След малко спряха. Носилката бе стигнала пред вътрешната порта. Думитру се напрегна, ръката му се стрелна към ножа. Някой извика нещо, един от носачите зашумоля с хартия... Официални документи или добре подправени копия? Той не знаеше и не смееше да прави предположения. След миг, продължил цяла вечност, портата проскърца и се отвори. Думитру спря да диша. Всичко, което виждаше в мрака от Алеи, беше ивица бяла кожа. Носилката потегли бавно... най-страшното изпитание в живота им. Думитру си представяше как приближават портата, стигат до нея... Накрая преминаха! Очевидно бяха преминали, защото Алеи затвори очи и се отпусна на възглавниците с тиха въздишка. Думитру отново започна да диша. Още една порта и ще излязат в града.

Спряха отново. Шумоленето се повтори, портата се отвори. Носачите минаха безпрепятствено, носилката се люлееше ритмично... И най-после бяха навън, в сърцето на тъмния град. На половината път към свободата.

— Ти си жив — изплака задавено Алеи и се притисна до него. — Сториха ли ти нещо?

— Не — отговори тихо Думитру. — Нямаха време за това. Как успя да го направиш? Какво си обещава? На кого?

Тя изхълца, после се засмя.

— Опитах се да замая главата на един археолог, а той се оказа британски шпионин. Обещах му всичко... — Тя сложи пръст върху устните на Думитру, за да му попречи да реагира. — А той ме помоли да му пратя портрет и да му помагам да защитава британските интереси.

Той помисли малко и кимна.

— Превъзходна работа. Достойна за възхищение.

— Аз не мисля така — изсъска тя и той се учуди на цинизма ѝ.

— Ти щеше ли да му сътрудничиш, ако беше поискал повече от мен?

Думитру въздъхна шумно.

— Щях да го убия. — И след кратка пауза добави: — Права си. Той е гадина.

— Шшшт — помоли тя и се облегна на него. — Тази гадина току-що ни спаси.

Пътят продължи в мълчание. Няколко минути се чуваха само стъпките на носачите и от време на време далечен лай на куче. Улиците, до преди няколко часа гъмжащи от хора, сега бяха неестествено пусти и тихи. Думитру изпита безумното чувство, че стъпките на носачите отекуват из целия град. После в далечината се чу някакъв гръм. Дали са забелязали изчезването му и са вдигнали тревога?

Той повдигна леко завесата, но видя само пуста улица. Водачът промърмори някакво проклетие и между мъжете се разгоря спор. Да тичат ли, или да продължат с досегашната скорост? Решиха да продължат ходом. Думитру изпъна гръб и стисна здраво ножа.

— Това за нас ли беше? — попита Алеи учудващо спокойно.

— Не знаят — отговори Думитру и понеже искаше да бъде честен докрай, добави: — Но го смятат за вероятно.

Носачите вървяха малко по-бързо от преди, от време на време даже подтичваха. В движенията им се усещаше трескавост, каквато преди нямаше. Алеи се отпусна назад, Думитру се наведе напред.

Дълго време пътуваха мълчаливо. А после чуха бързо приближаващи се стъпки.

Колко ли са? — запита се Думитру. Дали ги преследват?

Стъпките се приближиха и някой изрева на турски да спрат. Водачът отговори. Алеи погледна Думитру, но той безпомощно поклати глава. Не бе разбрал нищо, но и не искаше да я тревожи.

След около минута носачите спуснаха носилката на земята. Войници, поискали да претърсят носилка, носена от дворцовите носачи, рискуваха да бъдат осъдени на смърт, ако обезчестяха с погледите си някоя дъщеря на султана. Никога не биха проявили такава дързост, ако не преследваха бегълци. Думитру извади ножа.

Стъпки приближиха към вратата, някой отвори — Думитру изригна поток проклетия на турски, имитирайки умело реакцията на разгневена жена. Войникът се отдръпна инстинктивно, после обаче решително се наведе. Протегна ръка към булото на Думитру и го дръпна. В следващия миг се олюля и падна назад с нож в сърцето. От раната бликна кръв и опръска ръката на Думитру. Той се отдръпна и извади ножа от гърдите на убития. Войникът рухна на земята.

Войниците — наистина бяха войници — станали свидетели на неочакваното убийство на своя началник, понечиха да вдигнат тревога. Носачите се изправиха срещу тях. Думитру скочи от носилката и прониза още един, преди другарите му да извадят оръжията си. Носачите убиха други грима. Останалите побягнаха. Тогава водачът извади дълъг ятаган и буквално набучи единия. Оцелелите двама хукнаха надолу по улицата, пиццейки и размахвайки празните си пистолети.

— Връщайте се в носилката — заповяда водачът и прибра оръжието си.

— Аз ще вървя пеша — възрази Думитру и избърса окървавената си ръка в булото. Лицето му остана открито. — Така ще ви е по-леко.

Носачите заеха местата си и вдигнаха носилката.

— Думитру! — В гласа на Алеи звънна паника. Тя се наведе от прозорчето и го затърси с поглед.

— Тук съм. Добре съм — рече тихо той. — Затвори вратичката и се дръж здраво. Ще тичаме.

Така и направиха. Носачите бяха свикнали да тичат с товар и Думитру едва успяваше да се движи в крак с тях. Зад гърба им цареше бъркотия. Войници крещяха и стреляха, жителите на квартала отваряха прозорците и ругаеха сърдито. Носачите вече не вървяха на зигзаг, а тичаха целенасочено в една посока.

— Къде отиваме? — попита задъхано Думитру.

— В морето — отговори водачът. — През портата.

Направиха остър завой и се озоваха пред старата защитна стена откъм морето. Портата беше точно пред тях. Всъщност врата нямаше, а старата арка се рушеше. Мъжете преминаха тичешком. От другата страна започваше стръмен склон. В морето ги очакваше лодка с четирима гребци. На хоризонта се виждаше тъмният силует на търговски кораб, огрян от хилядите звезди над Черно море.

— Тичайте — заповяда водачът и се скри в сянката на портата. Носачите оставиха носилката, Думитру отвори вратичката и улови ръката на Алеи.

— Да вървим. Побързай!

Ръката, която стисна неговата, беше студена, но спокойна. Алеи скочи от носилката, примигна срещу лунната светлина, после нададе зарадван вик и се затича към лодката. Думитру беше до нея. Когато стигнаха до водата, той я вдигна на ръце и я пренесе до лодката. Сложи я вътре, покатери се след нея и седна насреща ѝ. Когато лодката потегли, той се наведе над ръба и изплакна ръцете си и ножа в морските вълни. Моряците гребяха, без да говорят, и бързо напредваха към кораба. Алеи се обърна и видя как носачите вдигнаха носилката, замахнаха и я хвърлиха от най-високото място. Тя описа широка дъга, падна във водата и потъна. Носачите се върнаха обратно през рушащата се порта и изчезнаха в мрака.

Думитру бе устремил поглед към големия търговски кораб, който щеше да ги приеме.

— Хората, които ни нападнаха... — заговори с треперещ глас Алеи. — Мъртви са, нали?

Думитру се обърна към нея. Очите ѝ бяха разширени от ужас, булото висеше от двете страни на лицето и. Самият той бе изгубил булото и наметката по време на бягството.

— Да, повечето — отговори предпазливо той и я притисна до себе си. Представи си как кръвта на убития пръсна на фонтан и потрепери.

— Не исках да стане така, но ти ги уби само за да спасиш мен... и себе си — промълви тя.

— Да — отвърна задавено Думитру. Никога досега не беше убивал. През годините, когато шпионираше в полза на великите сили, нито веднъж не бе давал дори нареждане да убият някого.

— Искан ми се да бяхме избягали по друг начин.

— Това е самозащита. Направихме, каквото трябва. Те са изпълнявали заповед — опита се да обясни тя.

Думитру кимна с благодарност. Тя бе поела част от вината за пролятата кръв върху себе си. Как хубаво бе казала „ние“. Храбрата, благородна Алеи.

— Обичам те — пошепна той.

— А аз не знам как да ти обясня колко те обичам — пошепна в отговор тя. — Защото самата аз не го разбирам докрай.

След няколко минути стигнаха до кораба и се изкачиха по люлеещата се стълбичка.

— Добре дошли на борда на „Гуд Куин Бес“ — извика бодър глас на английски и едър мъж в офицерска униформа се втурна да ги посрещне. — Веднага щом вдигнат лодката, ще потеглим. Докато султанът се сети да препречи теснината, ние отдавна ще сме в открито море.

Той изрева няколко неразбираеми заповеди и моряците се пръснаха на всички страни. Внезапно палубата се озари от светлината на десетки фенери.

— Наистина ли свърши? — попита замаяно Алеи.

— Първата част със сигурност — увери я Думитру. — Но според мен това е повече начало, отколкото край.

— Сега ме интересува само дали ще ни дадат легло с чисти чаршафи. Като те видя да лежиш в него, всичко ще е наред — рече Алеи с леко уплашения тон, до който прибягваше винаги, когато искаше да изглежда нахакана.

Думитру избухна в смях — първият истински смях от много време насам. Избликът го ободри. Привлече Алеи към себе си и я погледна в очите под светлината на фенерите.

— Обзалагам се, че капитанът е приготвил всичко — заяви той.

Алеи се усмихна. Очите ѝ грееха от радост, но в дълбините им имаше нещо, което го изненада.

— Какво има? — попита той.

— Носиш пола — отговори тя.

— О, това ли било? — засмя се той. — Всички турци носят пола.

— Но ти не си турчин — промълви тя, надигна се на пръсти и го целуна.

Сладката, лудата, смелата, прекрасната Алеи.

Издание:

Автор: Лидия Джойс

Заглавие: Нощта на изкуителя

Преводач: Ваня Пенева

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД — София

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 10:954-455-058-1; 13:978-954-455-059-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12994>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.